

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 14 • 5 Nisan 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Kazanmak için
MESS'i ve Türk Metal'i
yere serelim!**

İÇİNDEKİLER

“İmralı sürecinin” yeni aşaması... ..	3
Sınıfa karşı sınıf duruşuyla fabrikalara, devrimci sınıf kavgasına!.....	4-5
İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için 1 Mayıs’a!	6
“Geri çekilme” tartışmaları sürüyor	7
4+4+4 gericiliğine son!	8
“Sınıfın devrimci tutumunu ortaya koymayı amaçlıyoruz!”	9
“Kurultay önemli bir eşiktir!”	10
MESS dayatmalarına karşı	
Birleşik Metal-İş’ten yürüyüşler	11
Türk Metal’den	
“uyuşmazlık” eylemleri.	12
Bosch işçileri direnişte!	13
MİB MYK Nisan Ayı Toplantısı	14-15
Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar... /4	
Ulusal sorun ve kuyrukçu sol	
H. Fırat	16-18
Çin’de ‘yeni dönem’	19-20
Geleneksel Paskalya yürüyüşleri.....	21
Latin Amerika’da sol dalga...	
Volkan Yaraşır	22-23
Fas’ta sendikalar	
dinci-gerici hükümeti uyardı.....	24
Kapitalist kriz kısılcığında Kıbrıs....	25
Halep’te çatışmalar	
Kürt mahallelerine sıçradı... ..	26
1 Mayıs’ta kavga alanlarına!	27
Kızıldere anmaları.	28-29
Avukatlara yönelik polis terörü sürüyor	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/14 * 5 Nisan 2013
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Esmat Matbaacılık
M. Nezi Özmen Mh. Yüksel Sk. No 19
Güngören / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 637 10 35

Kızıl Bayrak'tan...

Kürt sorunu üzerinden gündeme getirilen ve Kürt silahlı hareketini tasfiye etmeyi hedefleyen “müzakere” aldatmacası, Abdullah Öcalan'ın Newroz'daki mesajıyla birlikte hız kazanmıştı. Başta Kürt halkı olmak üzere geniş bir kesimde sorunun masa başında çözüleceğine dair yanılsamaya yol açan, bu temelde sahte bir iyimserlik atmosferi yaratan tasfiyeci süreç, geline yerde dinci-gerici AKP iktidarının yeni hamleleri ile devam ediyor.

Özellikle gerillanın sınır dışına çekilmesi gündemi üzerinden iplerin gerilmesi, geçtiğimiz günlerde yeni bir İmralı trafiğine yol açtı. Önden AKP iktidarı adına Hakan Fidan ve hemen ardından BDP heyeti apar topa İmralı'ya yollandı. Bu son yapılan İmralı trafiği ile AKP gericiliğinin ve tasfiye projesinin önü düzlenmek isteniyor. İmralı'da kurulan masa, sermaye hükümeti tarafından bu temelde değerlendiriliyor. Bütün bu gelişmeler bir kez daha sermaye düzeni koşullarında müzakere masalarından tasfiye projeleri dışında hiçbir sonuç elde edilemeyeceğini gözler önüne seriyor.

Bu gelişmeler, başta Kürt sorunu olmak üzere, yaşanan siyasal-toplumsal gelişmeler ve gündemlere işçi sınıfının bağımsız devrimci sınıf tutumu üzerinden müdahale etmenin kritik önemini döne döne ortaya koyuyor. Bunun yolu etkili, yaratıcı, inisiyatifli ve politik gündemlere dayalı etkin ve yaygın bir sınıf-kitle çalışmasından ve işçi sınıfını politik mücadeleye kazanmaktan geçiyor.

İçinden geçtiğimiz dönemdeki gelişmeler, işçi sınıfı eksenli politik bir mücadelenin yakıcılığını ve aciliyetini de ayrıca ortaya koyuyor. Bunun bilinci ile hareket eden sınıf devrimcileri, yürüttükleri gündelik siyasal faaliyetin merkezine işçi sınıfını bağımsız devrimci çizgiye kazanmayı oturtmalı, attıkları her adımda bunu hassasiyetle gözetmelidirler.

Sınıf hareketi cephesinde yaşanan güncel gelişmeler, sınıfın bağrında biriken mücadele dinamiğini bir kez daha gözler önüne seriyor. Bir tarafta metal TİS'leri üzerinden gündeme gelen

hareketlilik, öte yandan mevzi direnişlerde yaşanan yoğunlaşma sınıf bünyesinde biriken mücadele ve örgütlenme potansiyelini ortaya koyuyor. Bütün bu gelişmeler 1 Mayıs'ın ön günlerinde sokakların ve mücadele alanlarının ısınmasına vesile oluyor.

1 Mayıs'ın öngünlerindeki bu gelişmeleri ve ortaya çıkan mücadele potansiyelini etkin bir tarzda değerlendirmek, biriken hoşnutsuzluğu ve mücadele eğilimini kitlesel bir şekilde 1 Mayıs alanlarına taşımak büyük önem taşıyor. Sınıf devrimcileri 1 Mayıs'a yönelik hazırlıklarını yaparken bu gerçekliği muhakkak hesaba katmalıdır.

Ekim Gençliği'nin 144. sayısı çıktı. Ekim Gençliği'nin Nisan 2013 tarihli son sayısına Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan ulaşabilir.

Kurultay bilgileri

İstanbul

7 Nisan Pazar / 12.00

Yer: Eminönü Halk Eğitim Merkezi
Adres: Bab-ı Ali Caddesi, No 37 / Cağaloğlu
e-mail: birlikkardeslik[at]yahoo.com
Tel: 0 531 439 05 53

İzmir

7 Nisan Pazar / 13.00

Yer: İzmir Fuar Gençlik Tiyatrosu
e-mail: izmiriscikurultayi@yahoo.com
Tel: 0 537 041 85 77 / 0 553 372 90 52
Adres: Fuar İç No:121 Kültürpark

Adana

7 Nisan Pazar / 14.00

Yer: İnşaat Mühendisleri Odası
Adres: Reşatbey mah. 62006 Sok. No:7 -
(Köylü kafe karşısı- Seyhan)
Tel: 0 538 970 64 95

Bursa

7 Nisan Pazar / 13.30

Yer: Baro Lokali
Adres: Kent Müzesi arkası, Heykel
Tel: 0 553 409 16 18

Kayseri

14 Nisan Pazar / 14.00

Yer: Kayseri İnşaat Mühendisleri Odası
Adres: Serçeönü Mh. Bay Fuat Cd.
Mühendisler İş Hanı Kat:1

Ankara

14 Nisan Pazar / 13.00

Yer: Tüm Bel Sen Genel Merkez Konferans Salonu
Adres: Sümer 2 Sokak No: 29/7 Kat:4 Kızılay

“İmralı sürecinin” yeni aşaması...

Dinci-gerici akımın yolunu düzlemek!

Newroz kutlamaları ile birlikte “İmralı görüşmeleri”nde yeni bir aşamaya geçileceği beklentisi boşa çıkmış görünmüyor. Öcalan’ın Newroz mesajı sürece dair beklentileri yeni bir düzeyde perçinledi. Mesajın belki de en ilginç özelliği, hem Kürt hareketini ve yedeğinde hareket edenleri, hem de Türk sermaye devletiyle birlikte Batılı emperyalistleri alabildiğine memnun etmesiydi. Deyim yerindeyse ilk andan itibaren AKP’nin “çözüm sürecine” endekslenmiş tüm kesimler ile emperyalist ve yerli sermaye basınında heyecan dalgasına yol açtı. Ardından PKK’nin ateşkes ilan etmesi ise yeni aşamanın ilk adımı olarak yorumlandı. O günden bugüne gündeme çekilme sorunu damgasını vuruyor. Tartışmalar, açıklamalar, planlar bunun üzerinden yapılıyor, hazırlıklar bu çerçevede yürütülüyor.

AKP’nin “çözüm sürecine” verilen destek

Böylece AKP’nin tasfiyeci çözüm oyunu epeyce yol almış oldu. Öncesi bir yana, sadece geçtiğimiz iki haftanın siyasi atmosferi bile devamının nasıl gelebileceği konusunda bir fikir vermektedir. Hali hazırda düzen cephesinden öyle kayda değer bir çatlak görünmüyor. MHP’nin aşırı, CHP’nin edilgen muhalefeti ise eşyanın tabiatı gereğidir. Gerçekte tekelci Türk burjuvazisi “entegre çözüm stratejisi”nin arkasında saf tutmuş durumdadır. AKP’nin 11 yıllık iktidarlaşıma serüveninde geline yerin ardından, sürecin salt bir oyalama olarak sürdürülmesi bile sermaye sınıfı tarafından kazanım olarak görülmektedir. Ana gövdesiyle Türk burjuvazisi için “ekonomik ve sosyal istikrar”, demek oluyor ki aşırı palazlanmanın sürdürülebilir kılınması her şeyden daha önceliklidir. Hele de dünya kapitalizminin büyük bir kriz içinde debelendiği, emperyalist saldırganlığın Ortadoğu’da taşeronluk bağlamında yeni fırsatlar yarattığı koşullarda...

AKP iktidarı hem tekelci Türk burjuvazisinin hem de emperyalist efendilerinin sunduğu desteğin özgüveniyle hareket ediyor. Ama bu hiç de Kürt hareketinin ve eklentilerinin dinci partiye attettikleri misyonun bir karşılığı olduğu anlamına gelmiyor. Tayyip Erdoğan’ın ve haliyle müritlerinin hayali başka. Onlar geçmişteki aldatmacalardan daha büyük bir iyimserliğin pompalandığı şu son iki hafta içinde dahi niyetlerini maskeleyerek gereği duymadılar. 2023-2071 hayalleri içinde Musul vilayetinin bağlandığı bir misak-ı milli var mı ayrı bir konu. Ama 2014-2015 hedefleri çerçevesinde despotik başkanlık sistemine dayalı kendi anayasalarını yapmayı planladıkları, bugüne kadar zaptetmeyi başardıkları mevzileri güvenceye almayı hayat-memat meselesi saydıkları, ilk yerel ve genel seçimlerde hiç değilse güçlerini korumayı hesap ettikleri konusunda kimsenin bir şüphesi olduğunu sanmıyoruz.

Yapay kriz manevraları

Son iki haftanın gelişmeleriyle birlikte artık entegre stratejinin taktik karakteristikleri de tartışmasız bir şekilde netleşti. Örneğin çekilmeyle ilgili tartışma sürecine bakılabilir. AKP Öcalan’ın açıklamalarından duyduğu memnuniyete rağmen, sorunu en olmaz

yerden alıp biraz süründürdükten sonra küçük adımlar karşılığında muhataplarını belirlediği yolda yürütmeye çalışıyor. Gerek “Akil İnsanlar Komisyonu”, gerekse “meclisin sürece katılımı” konularında iki hafta boyunca yaşanan budur. Örneğin komisyon konusundaki olmazların ardından Kürt hareketinin beklentileriyle pek de örtüşmeyen bir liste açıklandı. Üstelik görevi de “halkla ilişkiler çalışması, halkın sürece desteğini sağlamak” biçiminde tanımlandı. Meclisin dahil olması meselesi de benzer bir seyir izliyor. En başından beri muhatap meclis değil hükümettir çizgisinde ısrar ediliyordu ki, geçtiğimiz günlerde AKP tarafından önce olabilir açıklaması yapıldı, ardından “çözüm süreci” çerçevesinde Meclis Araştırma Komisyonu kurulması önergesi verildi.

Bu arada aynı gün 4. bir heyetin apar topar İmralı’yı ziyaret etmesi ise oluşan yapay krizi aşmaya yönelik bir adım olarak yorumlandı. AKP’nin göstermelik adımlarının Kürt hareketi tarafından nasıl bir tutumla karşılanacağı, biraz da bu görüşmenin mahiyetini yansıtacaktır. Fakat şimdiden Kürt hareketinin sözkonusu manevralar karşısında yeni bir açmazla karşı karşıya olduğu söylenebilir. Zira ne Akil İnsanlar Komisyonu, ne de kurulacak Meclis Araştırma Komisyonu Kürt hareketinin beklentilerine yanıt verebilecek özellikler taşıyor. Şayet Newroz’dan bu yana KCK, BDP, Avrupa örgütlülüğü vb. tüm yapılarıyla Kürt hareketinin konu hakkındaki açıklamalarının bir ciddiyeti varsa, AKP’nin hamleleri daha baştan yeni bir kriz konusudur.

Öteki bir “kriz” başlığı da AKP şefinin katıldığı bir TV programındaki konuşmasında yer alıyordu. Dinci-gerici iktidarın başı, dünyayla alay edercesine, “Silahlarını bırakınlar, gömsünler, geldikleri gibi gizlice çekip gitsinler” biçiminde bir çerçeve ortaya koydu. Aslında bu yaklaşım yeni değil. Daha önce de hemen hemen aynı ifadelerle dile getirilmişti. Fakat yeni bir aşamaya geçildiği iddiası ve Newroz’la birlikte kamuoyunda oluşturulan iyimser atmosfer üzerinden ele alındığında, bunun “çözüm sürecini” sürdürmeyi hedefleyen yeni bir başlık olduğu da söylenebilir.

“Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek”

Son üç ayın toplamından anlaşıldığı kadarıyla AKP o ünlü “ölümü gösterip sıtmaya razı etmek” politikasıyla sonuca gidebilmeyi umuyor. Nitekim bu umut şimdiye kadar çok da karşılıksız çıkmadı. Her şeyden önce AKP neredeyse hiçbir şey karşılığında “terörü bitirmek, terör örgütüne silah bıraktırmak” diye özetlediği “entegre çözüm stratejisi”ni üç aydır neredeyse sorunsuz götürüyor. Ciddiyet-samimiyet tartışması tümüyle kapanmasa bile olabildiğince tali plana düştü. Önceki aldatmacaların yarattığı kaygılar

iyice silikleşti. Özellikle Kürt halkında çok büyük bir beklenti yaratılabildi. Kürt halkıyla birlikte tüm işçi ve emekçilerin daha uzunca bir süre oyalanabilmesinin, başında AKP’nin olduğu sermaye iktidarına karşı hayırhah bir tutuma itilmesinin koşulları yaratıldı. Daha da önemlisi Türkiye’yi 11 yıl içinde adım adım

dinsel gericiliğin kalesine dönüştüren, her türlü siyasal hak ve özgürlüğü ayaklar altına alan, polis devleti uygulamalarında her türlü sınırı aşan, bölge halklarına karşı emperyalizmin tetikçiliğini yapan dinci akımın Kürt sorununu ciddi ciddi çözebileceği yanılsaması yaratıldı.

Bütün bunlar 2012 yazında gerek Suriye’deki gelişmelerle, gerek Kürt hareketinin silahlı eylemleri tırmandırmasıyla bunalıma

sürüklenen, dış politikası alay konusu olan AKP payına bulunmaz bir nimet değilse nedir?

“AKP’ye rağmen AKP’yle çözüm” hayali

AKP’nin niyetlerine, açıklamalarına, hedeflerine rağmen, bir başka deyişle AKP’ye rağmen Kürt sorununu AKP’yle çözebileceklerini sananlar, buna varlık-yokluk ölçüsünde kilitlenenler, yaşanan saldırıları da haliyle bir yana bırakıyorlar. Bu durumda örneğin “1 Ocak ile 28 Mart tarihleri arasında Türk ordusu tarafından 19 kara operasyonu, 17 hava saldırısı, 17 obüs ve top saldırısı, 1 kez de kobra helikopterle saldırı düzenlen”miş olmasının, Paris suikastlerinin, KCK yargılamalarının tasfiyeci çözüm sürecinin gidişatına pek de bir etkisi olmuyor. Ya da büyük beklentilere konu edilen 4. Yargı Paketi’nin yarattığı hüsrana pek de çabuk unutulabiliyor. AKP iktidarının doğrudan sorumluluğunu taşıdığı Roboski kıyımının aklanması bile temkinli eleştirilerle karşılanabiliyor. Oysa “sabote olmanın” diye büyük bir ihtimama konu edilen “süreç”, AKP’nin tasfiyeci “çözüm”ünden başka bir şey değil.

Bunlar bir yana bir de dinci-gerici akımın oyununun iç yüzünü Kürt halkına, işçi ve emekçi kitlelere anlatmaya çalışanların suçlanması var. Eğer sorun Kürt halkının her türlü kazanımını her boyutuyla ve her mevzide yürekli ve açık bir şekilde savunmaksızın, halkların tam hak eşitliğine ve özgürlüğüne dayalı kalıcı ve gerçek barıştan yana olmak ve bunun mücadelesini yürütmekse; komünistler olarak bunun en tereddütsüz temsilcileriyiz. Ve tam da bunun zorunlu bir gereği olarak işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkıyla birlikte bölge halklarının yaşamı ve geleceği üzerine oynanan karanlık oyunlara karşı mücadele etmeyi en temel sorumluluğumuz olarak görüyoruz. 1 Mayıs’a hazırlanırken üzerinde “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” yazan devrim bayrağımızı, tasfiyeci aldatmacaya kapılmanın, dinci-gerici akımın yolunu düzlemenin moda olduğu bir dönemde daha da yükseltmek bu sorumluluğun en öncelikli halkasıdır.

Sermaye ve düzeninden bağımsız, bürokratik yozlaşmadan arınmış devrimci bir DİSK için öncü işçiler görev başına!

Sınıfa karşı sınıf duruşuyla fabrikalara, devrimci sınıf kavgasına!

İşçi sınıfının büyük bedellerle yarattığı ve nice saldırılara rağmen yaşattığı DİSK, Olağan Genel Kurulu’nun ardından daha bir yıl geçmeden genel kurulunu topluyor. DİSK’i Olağanüstü Genel Kurul’a götüren süreç, mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda yaşanan bir arayış ya da hesaplaşmanın değil, tümüyle bürokratik yozlaşma ve bu temelde yaşanan koltuk hesaplarının sonucudur. Bundan bir yıl önce, anlayış ve program temelinde değil, delege sayılarıyla aritmetik denklemler kurarak koltukları paylaşanlar, istedikleri olmayınca daha bir yıl geçmeden yollarını ayırmış ve DİSK’i bu noktaya getirmişlerdir.

Olağanüstü Genel Kurul’a nasıl gelindi?

Bilindiği üzere önce Birleşik Metal-İş’in yöneticileri “anlayış farklılığı” gerekçesini ileri sürerek koltuklarını bırakmış, en son olarak da DİSK Genel Başkanı Erol Ekici kendisini destekleyen DİH grubuyla yollarını ayırmak zorunda kalıp istifa etmişti. Bu son gelişme ile Olağanüstü Genel Kurul’un yolu açıldı.

Bu her iki istifanın DİSK’i DİSK yapan değerler ve mücadelenin ihtiyaçlarıyla doğrudan bir bağı yoktur.

İlkinde “anlayış farklılığı” olarak lanse edilen tavır, ortaya çıktığı somut olaydan bağımsız olarak, her türlü eleştiriye karşı DİSK’i devrimci politika ve müdahaleye kapatacak ve onu kendinden menkul bir bürokratik yapı haline getirecek bir anlayışın kendisini dayatmasından başka bir şey değildir. Burjuva “partiler üstü sendikacılık” anlayışının bir çeşit türevi olan bu tehlikeli tutum, DİSK’in değerlerine yabancıdır. Zaten sınıf devrimcileri Birleşik Metal-İş’in Genel Kurulu sürecinde bu anlayışla sert bir mücadele de yürütmüşlerdi. Unutulmasın ki, bu genel kurullarda sınıf devrimcilerine ve devrimci işçilere “iç işlerimize karışamazsınız” diyerek kürsüleri kapatmaya çalışanlar, düzen partilerinin kendilerine sendikacılık

dersi vermelerini suskunlukla geçiştirmişlerdi.

İkinci olayda ise Erol Ekici şahsında “düzen partileriyle ve patronlarla işbirliği” suçlaması istifanın yolunu açmıştır. Bu suçlamaya inanmak için gösterilen kanıtlara bakmaya bile gerek duymuyoruz; çünkü Genel-İş’te işlerin genel olarak uzun yıllardır hep düzen partileriyle ve patronlarla işbirliği halinde yürütüldüğünü iyi biliyoruz. Bunun için şaşırıyoruz, ama beraberinde de Ekiciler’e bu suçlamaları yapanların tutarlı davranmadıklarının altını çiziyoruz.

Öyle ya Ekiciler bu duruma bir gecede gelmedi. Yıllardır belediye işkolunda işler hep böyle yürütüldü, sistem böyle kuruldu, böyle işledi. Ekiciler de bu koltuklara o sistemle uzlaşarak geldiler. Uzlaşmasalardı taşeronlaştırma ile belediye işçilerinin boğazı sıkılırken o koltuklara da öyle ağrısız sancısız oturamazlardı.

Sermaye ve partileriyle işbirliği yapıp, bürokratik yozlaşma ile bugüne kadar bir biçimde uyuşanlar, Maltepe Belediyesi örneğinde olduğu gibi tabandan yükselen militan mücadelelerden de uzak durdular. Bunlar bir yana, son Genel Kurul’da Ekiciler mücadeleciler sendikacıları bile bir yana itip, gerici-faşist bir anlayışa sahip Lastik-İş’in yozlaşmış bürokratlarıyla işbirliği yapıp DİSK’in koltuklarını pay ettiklerinde sustular. İşte bunun için Ekiciler’e bürokratik yozlaşma ve düzen partileriyle işbirliği suçlamasını yapanların öncelikle kendilerinin işçi sınıfına bir özeleştirme borcu var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sorunun parçası olanlar onu çözmeyi başaramadı!

Bir yıl önce gerçekleşen genel kurulda işçi sınıfına hitaben yayınladığımız bildirimizde “sorunun parçası olanlar onu çözemezler” demiştik. Nitekim DİSK’te varılan nokta bu iddiamızı doğrulamıştır. DİSK’i sermaye ve düzen karşısında güçsüz ve takatsiz bırakan sorunların bir parçası olanlar, ne o sorunları aşmaya güç yetirmiş, ne tüm iddialarına karşın sermaye ve iktidarına karşı tok bir mücadele süreci örgütleyebilmiş, ne de DİSK’i işçi sınıfı için yeniden bir umut haline getirebilmişlerdir. Sonuçta iddialarının arkasında duramayanlar, iç sorunlarla soluklarını tüketmiş, dahası işçi sınıfımızın kan ve can bedeli haklarının sermaye ve hükümeti tarafından çiğnenmesinin vebalini taşımışlardır.

Bu dönemin yöneticilerinin Olağanüstü Genel Kurul’da işçi sınıfına vermeleri gereken en önemli hesap da budur. Bu ağır saldırılar hayata geçirilirken neden suskun kalmış, neden karşı durma gücü ve cesareti gösterilememiş, neden yönetici koltuklarında oturmanın sorumluluğuna uygun davranılamamıştır? Şu ya da bu iç sorun olmasaydı dahi, bu yaşananlardan sonra istifa ve Olağanüstü Genel Kurul kaçınılmaz olmalıydı. Çünkü bu saldırılar karşısında sorumluluklarını yerine getirmeyip, DİSK’in ve bağlı sendikaların kaderini sermaye ve hükümetinin ellerine

terkedenlerin, bunun hesabını vermeden o koltuklarda oturmaya hakları olmamalıydı.

Ama DİSK’i Olağanüstü Genel Kurul’a götüren neden bu değildir ve ne yazık ki ne Genel Kurul öncesinde, ne de Genel Kurul’da bu büyük yenilginin nedenleri üzerine bir tartışma ve sorgulama çabası vardır. Bu olmadığı ölçüde de meydan bir kez daha DİSK üyesi sendikaları yukarıdan aşağıya kontrol eden bürokratlara, onların delege aritmetiği üzerine yaptıkları koltuk pazarlıklarına kalmaktadır.

Tüm yöneticiler için hesap ve özeleştirme verme zamanı!

Unutulmasın ki DİSK’in bir beyni varsa bir de omurgası vardır. O omurgayı ise DİSK’e üye sendikalar oluşturmaktadır. DİSK’in merkez yönetimi mevcut durumunda beyin işlevini göremiyor olabilir, ama bedeni dik tutacak omurga da çalışmıyor. Dolayısıyla mücadele görev ve sorumluluklarıyla ilgili olarak DİSK yönetimine söylenecek her şey aynı

zamanda üye sendikaların yöneticilerini de kesiyor.

Sendikal haklara yönelik saldırıların kolaylıkla hayata geçirilmesinde merkez yöneticileri ne kadar sorumluydu bu sendikaların yönetimleri de o kadar sorumludur. Zira bunların hemen tümü gasp yasası karşısında susmuş, izlemiş ve ancak iş işten geçtikten ve yetkilerini kaybettiklerini anladıktan sonra baz göstermelik tepkiler verebilmiştir. Bununla birlikte mücadeleci birkaç sendika dışında kalan diğerlerinin üye sayıları ve mücadele güçleri bakımından yerlerde süründüğü unutulmasın.

Dolayısıyla Olağanüstü Genel Kurul sadece mevcut DİSK yönetimi için değil üye sendikaların tüm yönetimleri için de hesap ve özeleştiri verme zeminleri olmalıydı. Ancak bunu yapmaktan kaçınanlar, tüm bir dönemin sorumluluğunu DİSK yönetimine kesenler, ağacı gösterip ormanı gizliyor, kendilerini akılıyorlar. Elbette böyle davranmalarının nesnel bir mantığı var. Sorunun bir parçası olanlar ne onunla yüzleşme cesareti gösterebilir, ne de çözebilirler!

İşçi sınıfının elini kolunu bağlayıp DİSK’i ele geçirdiler

DİSK’in sorunu kendisini yaratan güçlerden, demek oluyor ki devrimcilikten ve işçi sınıfından uzaklığıdır. Oysa DİSK’i DİSK yapan bu ikisinin varlığıydı. Öyle ki DİSK’i yaratan işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının sermayeye, partilerine ve sendikalardaki işbirlikçilerine karşı duyduğu uzlaşmaz büyük öfkesidir. Bu öfkeyle ayağa kalkan işçi sınıfı, DİSK’i çetin mücadeleler içerisinde yaratmış ve yine çetin mücadeleler vererek korumuştur. İşçi sınıfının DİSK’i sermaye ve partilerinden bağımsız, devrime ve sosyalizme yakın, bürokratik yozlaşmadan uzaktır. Oysa bugünün DİSK’i, sermayeden icazet alan bir tabelaya, sermaye partilerinin cirit attığı bir arka bahçeye, sendika bürokratlarının beslenme alanına dönüştürülmüştür.

Eşik 12 Eylül darbesiyle atlanmıştır. DİSK’in kapısına kilit vuran sermaye uşağı faşist generaller, böylelikle adım adım işçi sınıfını güçten düşürmüş, mücadele gücünü ve güvenini yaralamışlardır. Ama DİSK’in kapısına kilit vuranlar DİSK’in ruhunu, bilincini ve mücadele değerlerini uzun süre öldürememişlerdir. Çünkü DİSK bir tabela değildir. DİSK’in ruhu, bilinci ve mücadele değerleri işçi sınıfı içerisine kök salmıştır. Bu nedenle DİSK’in kapıları kilitliyen işçi sınıfı bu bilinç ve ruhla davranmış, sermaye ve uşaklarına alanları dar etmiştir. Netaş’ı, Bahar Eylemleri’ni, büyük grev dalgasını yaratan, sendika ağalarına kaçacak delik aramak zorunda

“ bırakarak da bu güç olmuştur. İşte bu nedenle sermaye ve uşakları bu gücü yok edemeyince, başka adımlarla birlikte ileri ve devrimci işçileri işçi sınıfından uzaklaştırmak için DİSK’in kapısındaki kilidi yeniden açmak zorunda kalmışlardır. Sermaye iktidarı ve sendikalardaki işbirlikçileri, ‘90’ların başından itibaren yoğunlaştırdıkları sistemli müdahalelerle işçi sınıfını güçten düşürüp elini kolunu bağlamayı başardı. Böylelikle DİSK de dahil hemen tüm sendikalara tümünden hakim oldular. İşçi sınıfının enerjisi ve gücünden uzaklaşan yeni DİSK, işte böylelikle sermaye ve partileri ile onların uzantıları olan bürokratların egemenlik sahasına dönüştü.

İşte bu nedenle elini kolunu bağlayan prangaları kırıp işçi sınıfını ayağa kaldırmadan DİSK’i de ayağa

kaldırmak mümkün değildir.

Prangalardan kurtulmak için sınıfa karşı sınıf duruşuyla fabrikalara!

Ama unutulmasın ki, işçi sınıfı özel bir çaba olmadan da engelleri aşı aşı bu gücünü ortaya koyuyor. İşte TEKEL’leri, Çel-Merler’i, Boschlar’ı yaratan güç de budur. Ama ne yazık ki genel olarak sendikalara ve DİSK’e hakim bürokratlar, işçi sınıfının bu enerjisini yasalılık-sendikalizm ve bürokratism çemberinde yoruyor ya da bir ateşini küllendirerek yok ediyor. Bu enerjinin sendikaların damarlarındaki kirli tortuyu temizleyip akmasına, omurgasını güçlendirmesine, kalbe ve beyne ulaşmasına engel oluyor.

Bunun için bürokratism karşı her düzeyde kararlı bir mücadele vermeden işçi sınıfının bu gücünü DİSK’e taşımak, böylelikle de DİSK’i ayağa kaldırmak mümkün değildir.

Unutulmasın ki, DİSK’i bugünkü duruma getirenler onu düzen partilerinin arka bahçesi yapanlardır. Sermayenin icazetinde, pazarlıkçı, sosyal diyalogcu sendikacılığı pazarlayanlardır. Sınıfın militan mücadelesine değil, masa başı görüşmelere bel bağlayanlar, örgütlenme adına düzen partilerinden medet umanlar ve ilk fırsatta onların eteğinde düzen parlamentosunda soluğu

alanlar, kırıntılarla yetinmeyi sendikacılık sananlardır. İşte böyleleri lafta ne olursa olsun gerçekte sermayeden ve onun düzeninden bağımsız değillerdir. Bunun için de işçi sınıfının militan mücadelesini bürokratik mekanizmalarla ezmekten asla geri durmazlar-duramazlar. Öyleyse ileriye çıkmak için bu çizgiyle hesaplaşmak şarttır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu hesaplaşmanın kalıcı sonuçlar yaratması ve her bakımdan bağımsız biçimde gelişip serpilmesi ise ancak “sınıfa karşı sınıf” duruşuyla mümkündür. Çünkü “sınıfa karşı sınıf” duruşu, işçi sınıfının sermayeden, onun partilerinden, ideolojisinden bağımsız bir hareket olarak gelişmesini güvenceleyecek, aynı zamanda ise sendikalarımızı ve DİSK’i takatsiz bırakan, işçi sınıfının tabandan örgütlü bir güç olarak sendikalara hakim olmasını engelleyen bürokratism panzehiridir.

İşte böylelikle de DİSK gerçek anlamda devrimcilik ile işçi sınıfının yeniden kaynaştığı bir büyük mücadele mevzisi haline gelecektir.

Öncü ve devrimci işçiler görev başına!

Kuşkumuz yok ki DİSK’in yönetim kademelerini tutanlar ne soruna böyle bakıyorlar, ne de DİSK’i yeniden ayağa kaldıracak bir sorumlulukla davranıyorlar. Bunun böyle olduğunu pekçok veri yanında Olağanüstü Genel Kurul sürecine bakarak da anlayabiliriz. Öyle ki Olağanüstü Genel Kurul gerçek anlamda bir muhasebe ve hesaplaşmanın zemini olarak değil, önceki genel kurul sürecinde olduğu gibi delege sayılarına dayalı aritmetik hesapların yapıldığı bir zemin olarak işletiliyor. Fakat onlardan parçası oldukları sorunu çözmelerini de beklemiyoruz. Bunun için görev ileri-öncü ve devrimci işçilerin omuzlarındadır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), bu bilinç ve sorumlulukla, tüm ileri-öncü ve devrimci sınıf güçlerini elbirliği yapmaya, DİSK’i ele geçiren bürokratik yozlaşmaya ve sınıf işbirlikçisi anlayışlara karşı mücadele etmeye çağırıyor. Sermayeden ve düzeninden bağımsız devrimci bir DİSK’i fabrikalardan, sanayi havzalarından örgütlemeye, omuz omuza kavgaya çağırıyor!

Kahrolsun işbirlikçilik, uzlaşmacılık ve bürokratik çürümüşlük!

Kahrolsun sermaye ve işbirlikçileri!

Yaşasın DİSK, yaşasın işçilerin devrimci birliği!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Emperyalist saldırganlığa, kapitalist sömürüye, faşist baskı ve teröre karşı...

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için 1 Mayıs'a!

İşçiler, emekçiler!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor.

1 Mayıs'ta dünyanın dört bir yanında milyonlarca sınıf kardeşimizle birlikte eylem alanlarına çıkacağız. Tek yürek, tek yumruk olup kanımızı emen sömürücülerin karşısına dikileceğiz.

Bu 1 Mayıs'ta da çıkarları birbirine temelden karşıt iki dünya, işçi sınıfı ve emekçiler dünyası ile sömürücü asalaklar dünyası, bir kez daha karşı karşıya gelecek. Bütün 1 Mayıs alanlarında mücadelenin ortak dili konuşulacak, mücadele bayrakları yükseltilecek.

Kardeşler!

Bu 1 Mayıs'ta bayraklarımızda "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" yazacak.

"İşçilerin birliği"! Çünkü birlik olmazsak, her geçen gün ağırlaşan baskı, sömürü ve kölelik zincirlerinden kurtulamayız. Birlik olmadığımız için asalakların sırtımıza bindirdikleri yük her geçen gün artarken, boynumuzdaki zincirler daha da kalınlaşıyor. Ücretlerimiz düşerken soframızdaki ekmek küçülüyor. "Vergi" adı altında soyuluyoruz, bizden çalınanlar asalakların kasalarına akıtılıyor. Esneklik ve taşeronluk gibi uygulamalarla hayatlarımız karartılıyor.

1 Mayıs alanlarında bu dizginsiz ve kuralsız sömürü düzenine "dur" demeliyiz. İnsanca yaşamaya yeterli ücret, insanca çalışma koşulları istemeliyiz. Kazanmak için birliğimizin gücünü ve direnme kararlılığımızı göstermeliyiz.

"İşçilerin birliği"! Çünkü sadece son on yılda 10 bini aşkın işçi daha fazla kâr uğruna kapitalist asalaklara kurban edildi. 1 Mayıs alanlarında, iş cinayetlerine kurban verdiğimiz binlerce sınıf kardeşimize sahip çıkmalı, kapitalizmin çarklarının kanımız ve canımızla dönmesine "artık yeter!" demeliyiz.

"İşçilerin birliği"! Çünkü sermaye sınıfının temsilcisi AKP hükümeti, elimizi kolumuzu bağlamak için yasalar çıkarıyor. Toplusözleşme ve grev hakkımızı tırpanlıyor, hak arama mücadelemizin önüne engeller koyuyor. Yetmiyor, sendikalarımıza baskınlar yapıyor. Faşist baskı ve yasaklarla mücadelemizi boğmaya çalışıyor. Yasakları parçalamak, hak ve özgürlüklerimize sahip çıkmak için 1 Mayıs'ta eylem alanlarına çıkmalıyız.

Emekçi kardeşler!

"Halkların kardeşliği" diyoruz. Çünkü bu düzenin efendileri, daha fazla sömürü ve yağma uğruna ulusal ve mezhepsel farklılıkları kullanarak bizi birbirimize düşman etmek istiyorlar. Milliyetçiliği körükleyip ayrımcılık yaparak işçi ve emekçileri bölüp parçalamaya çalışıyorlar. Böylece kaybeden biz, kazanan ise emperyalistler ile işbirlikçileri oluyor.

İşte bu oyunu bozmak, birliğimizi sağlamak için "halkların kardeşliği" diyoruz. Halkların kardeşliği için her türlü ulusal baskı ve eşitsizliğe karşı çıkıyoruz. Başta Kürt emekçi kardeşlerimiz olmak üzere tüm ezilen milliyetlere eşitlik ve özgürlük istiyoruz.

Ama "çözüm" adı altında önümüze konulan karanlık planları da reddediyoruz. Çünkü bu planları yapan emperyalistler ile işbirlikçilerinin amacı, ne ezilen kardeş halklara eşitlik ve özgürlük vermek ne de barışı sağlamaktır. Onlar, daha fazla yağma ve egemenlik peşindedirler. Kırıntılarla ve sözde "barış" masallarıyla bizleri aldatıp kirli emellerine ulaşmak istiyorlar. Bu amaçla bir yandan barıştan söz edip diğer taraftan ABD-İsrail eksenine sınımsız bağlanıyor, sınırları Patriotlar'la donatıp füze kalkanları kuruyor, kardeş halkları tehdit ediyorlar.

İşte bunun için 1 Mayıs'ta, halkların eşit, özgür ve kardeşçe yaşadığı bir dünya için ellerimizi

birleştirmeliyiz. Suriye şahsında Ortadoğu halklarına yönelik emperyalist saldırganlığa ve AKP iktidarının bu yıkıcı savaşta suç ortaklığına karşı mücadele bayrağını yükseltmeliyiz.

İşçiler, emekçiler!

Bizleri iliklerimize kadar sömürüp hayatımızı karartan, şovenizmle gözümüzü bağlayıp savaş makinalarıyla dünyayı yakıp yıkmaya hazırlanan bu emperyalist-kapitalist düzene mahkum değiliz. Devrimci mücadele yolunu tuttuğumuzda, birleşip örgütlenerek ayağa kalktığımızda, sömürücü asalakların boyunduruğundan kurtulabiliriz. Kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurabilir, emeğimizin ürünlerine ve tüm toplumsal zenginliklere sahip olabiliriz. Böylelikle açlığın, yoksulluğun, sefaletin, savaşların kökünü kurutabilir, halkların kardeşçe yaşadığı bir dünyayı kurabiliriz.

İşte bunun için 1 Mayıs'ta devrim ve sosyalizmin bayrağı altında birleşmeliyiz!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

DLB 1 Mayıs'a hazırlanıyor!

Esenyurt'ta 1 Mayıs çalışmalarının startı Kırâç bölgesindeki bir meslek lisesinde liselilerin katılımıyla yapılan toplantıyla verildi.

"Eşit, parasız eğitim! Sınıvsız üniversite!" başlıklı çalışmanın değerlendirilmesiyle başlayan toplantıda, meslek lisesi öğrencilerinin yoğun olarak yaşadığı staj sömürüsü gerçeği üzerinde duruldu. 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde staj gündemini temel alan bir faaliyetin yürütülmesi kararının alındığı toplantıda 1 Mayıs'a bölgedeki liselerden güçlü bir katılım sağlamanın imkan ve güçleri tartışıldı.

Toplantını sonunda ise 1 Mayıs hazırlıklarını planlamak ve koordinasyonu sağlamak amacıyla bir komite kuruldu.

Toplantıdan önce Kırâç bölgesinde çeşitli noktalara "Eşit, parasız eğitim! Sınıvsız üniversite!" şiarlı DLB afişleri ile Kızılder anmasının çağrı afişleri yapıldı.

Kızılder anmasına çağrı yapan büyük boy ozalitler liseliler tarafından ilgiyle karşılandı. Anma etkinliğine çağrı yapan afiş ve ozalitler Köyiçi Meydan ve civarında da yaygın olarak kullanıldı.

1 Mayıs öncesinde okul toplantılarını yoğunlaştırma kararı alan Esenyurt DLB, Nisan ayı içerisinde 1 Mayıs'a yönelik bir şenlik düzenleme kararı aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Geri çekilme” tartışmaları sürüyor

Abdullah Öcalan’ın Newroz’da verdiği mesajın ardından Kürt hareketi de ateşkes ilan ettiğini ancak silahlı güçlerin çekilebilmesi için hükümetin yasal bir çerçeve hazırlamasını beklediklerini ifade etti.

Çekilme tartışmaları kamuoyunda da geniş yankı bulurken hükümetin yasal düzenleme yapıp yapmayacağı tartışması, “çözüm” sürecinin ana gündemi haline geldi.

AKP şefleri tarafından konuya dair yapılan açıklamaların ardından KCK adına bir açıklama yapıldı ve Kürt hareketinin bakışı ortaya kondu.

AKP: “Geldikleri gibi giderler!”

Bu süreçte Kürt hareketini tasfiye etmek, uzun vadeli olarak iktidarını güçlendirmek, bunu yaparken de kitle desteğini ve oy tabanını korumak gibi hedefleri olan AKP, geri çekilme tartışmalarına da başından beri bu hesaplarına bağlı olarak yaklaştı.

Yapılan kimi farklı açıklamaların ardından NTV’de canlı yayına katılan Adalet bakanı Sadullah Ergin, sorulan bir soru üzerine “*Geldikleri gibi giderler. Gelirken yasa mı vardı? Giderken de aynı yöntemi kullanarak giderler, bunun önünde engel yok*” yanıtını verdi. Ergin’in yanıtının hükümetin tutumu mu yoksa tepkileri yumuşatmak için yapılmış manevra mı olduğu tartışılırken AKP şefi Erdoğan yine canlı yayında benzer açıklamalar yaptı.

Erdoğan gazetecilerin sorularını yanıtlarken gerillanın sınır dışına çekilmesine dair “*Bunlar, o geliş gidiş yollarını gayet iyi bilirler. Suriye’yle 910, Irak’la 380-400 kilometre hududumuz var. İran hududu var*” ifadelerini kullandı. Erdoğan silah bırakma ve geri çekilmede yasal düzenleme yapıp yapılmayacağı yönündeki sorulara ise şu yanıtı verdi:

“*Gidecek olan silahını nereye bırakırsa bıraksın, gömerse gömsün o bizi ilgilendirmiyor, bırakıp gider. Çünkü, aksi takdirde provokasyona bu iş çok açıktır. ‘Yasal zemin’ denildiği zaman, hazırlanacak yasal zeminler anayasa hükümlerine aykırı olamaz. Biz, şimdi anayasaya aykırı bir yasal zemin nasıl oluşturabiliriz.*”

KCK: Geri çekilme için yasal düzenleme gerekli

KCK Yürütme Konseyi Başkanlığı da Erdoğan’ın bu açıklamalarının ardından açıklamada bulundu. Erdoğan’ın programdaki konuşmasında kullandığı üslubun her şey kendi inisiyatifindeymiş gibi bir algı yarattığının belirtildiği açıklamada “*Oysa süreç tek taraflı değil, Önderliğimizle devletin yaptığı görüşme ve müzakereler sonucunda karşılıklı adımların atılmasıyla ancak gelişebilecektir*” denildi.

AKP şefinin geri çekilmeye dair sözlerine ise şu değerlendirme yapıldı:

“*Erdoğan’ın iddia ettiği tarzda bir geri çekilme durumu Hareketimizin gündeminde değildir. Devlet tarafından gerekli adımların atılması, bu temelde yasal ve olumlu bir zeminin yaratılması sonucunda güçlerimizin geri çekilme durumunun gündeme gelmesi mümkün olacaktır. Bunun için gerilla güçlerimizin ikna olabileceği somut bazı pratik*

adımların atılması sürecin kalıcı ve sağlıklı gelişebilmesi açısından zorunludur.”

Erdoğan’ın Abdullah Öcalan’ın tutukluluk koşulları ile ilgili sözlerine dair ise şunlar söylendi: “*Türkiye devleti mevzuatında her tutuklu ve hükümlünün televizyon, havalandırma vb. haklardan yararlanma durumu vardır. Önderliğimizin bu haklardan on dört yıl gecikmeli olarak yararlanmasını Erdoğan’ın sanki*

Önderliğimizden bir şeyler alma karşılığında izah etmesi ve bunu bir lütuf olarak yansıtmayı belirtmek durumundayız ki, ne sürecin ruhuna denk düşmekte, ne de politik ahlakla bağdaşmaktadır.”

Roboski katliamını aklayan rapora da tepki gösteren KCK, “*Roboski katliamının hesabı sorulmadan devletin bu tarihi sorumluluk altından çıkması mümkün değildir*” ifadelerini kullandı.

“Akil” listeye ilk tepkiler

Ağırlıklı olarak yandaş unsurlardan, gerici kalemlerden oluşan ve kimi ilerici unsurun da araya serpiştirildiği gözlenen listeye son olarak da Akit Gazetesi Genel Yayın Koordinatörü Hasan Karakaya eklendi. Böylece hükümetin “Akil”leri de ortaya çıktı.

Yayınlanan listeye ilk tepkiler ise listede isimleri geçen Erol Ekici ve Barolar Birliği Başkanı Vedat Ahsen Coşar’dan geldi. Her iki isim de listede yer almak istemediklerini belirterek çekildiklerini duyurdular.

BDP: Liste yetersiz

BDP ise listeye dair yaptığı ilk değerlendirmede listenin yetersiz olduğunu ifade etti. Şırnak KCK davasını izlemek için gittiği Diyarbakır Adliyesi çıkışında gazetecilerin sorularını yanıtlayan BDP Eş Genel Başkanı Gülten Kışanak, öncelikle listedeki kadın sayısının yetersizliğinden dem vurdu ve şu ifadeleri kullandı:

“*Listede çatışma çözümleri konusunda çalışmış bu konuda akademik bilgisi ve deneyimi olan akademisyen sayısı yetersiz. Yine Kürt halkının doğrudan kendisini ifade edebileceği, katabileceği isimler konusunda da ciddi derecede eksiklikler olduğunu düşünüyoruz.*”

Listede yer alan isimlere dair özel tespitlerde bulunmayacağını beyan eden Kışanak, sürece dair gelen olarak şunları söyledi:

“*Hükümetin bu süreci yönetme biçimi konusunda bir problem var. Hükümet, süreci bir toplumsal uzlaş ve konsensüs mantığı ile yürütme yaklaşımından uzaktır. Listenin hazırlanma aşamasında da böyle bir yaklaşım söz konusu olmuştur. Bu da en nihayetinde listeye yansımıştır. Toplumun beklentileri var, toplumun tüm farklı kesimlerini kapsayabilecek, bu süreç içerisinde toplumsal uzlaşya, sürecin doğru bir şekilde ilerlemesine katkı yapabilecek bir çalışma yeterince yürütülemedi. Bunu ifade etmekte fayda var. Bu bundan sonraki çalışmalarda da bir eleştiri olarak kabul edilmeli. Hükümet bu konudaki yaklaşımını ve tutumunu değiştirmelidir. Herkesten daha açık, daha şeffaf yaklaşımlar içerisinde görüş almalıdır, öneri almalıdır, toplumun beklentilerine özen göstermelidir. Bir konsensüs mantığı işletilmelidir. Bunun yapılması gerekir.*”

CHP: İkna heyeti!

CHP İstanbul Milletvekili Melda Onur ise yaptığı açıklamada heyetin asıl işinin “ikna” olduğunu belirtti. Onur, Akil İnsanlar Listesi’ne dair şu ifadeleri kullandı:

“*Ciddi, önemli ve hassas süreçte, önce bu akil adamlar ne yapar, ne kadar bağımsız çalışır, kime bağlı olur, bir görev tanımı, eylem planı yapılması gerekirdi. Bunun, Meclis’te yapılması gerekirdi. Bu eylem planına uygun isimler, Meclis’te oluşturulacaktı. Bu, ‘onun sevdiği adam, bunun sevdiği sanatçı, onun sevdiği yazar’ şeklinde bir seçim yapılmış. Başbakan talimat verecek, ülkeyi gezecekler. Ama ‘ülkenin, gazetelerindeki odalar kadar sıcak ve rahat olmadığını, film setleri kadar suni ve parlatılmış olmadığını görürler’ diye umuyorum.*

Bu sürece bakarken, bu konunun toplumda nasıl algılandığı yönünde araştırma kuruluşlarının kamuoyu yoklama çalışmalarına iyi baksınlar, rakamlara iyi baksınlar. Çünkü çok ağır sorularla karşılaşacaklar. Keşke bu akil arkadaşlarımızı, Başbakan’ın talimatlarından sonra, bu sorularla nasıl başa çıkacaklarına dair bir formasyona, eğitime tabi tutsalar. Çünkü görünen o ki 7 bölge dolaşp, vatandaş bu sürece ikna etmeye katkıda bulunmaya çalışacaklar. Görevleri zor, Allah kolaylık versin.”

MHP’den ırkçı hezeyan

Süreci baştan beri ırkçı propaganda için kullanmaya çalışan faşist parti de yayınlanan listeye dair sert açıklamalarda bulundu.

MHP Grup Başkanvekili Vural “*Akil adamlar, Mondros Mütarekesi sonrası, işgal güçlerine karşı Anadolu’da başlayan direnişi engellemek amacıyla Damat Ferit’in kurdurduğu heyeti nasihanın AKP şubesinden başka bir şey değildir*” ifadelerini kullandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

4+4+4 gericiğine son!

Herkes parasız, bilimsel, anadilde eğitim hakkı!

Eğitimde 4+4+4 yasası olarak bilinen düzenlemenin birinci yılı geride kaldı. 5 AKP milletvekili tarafından TBMM'ye sunulan yasa teklifi, 30 Mart 2012 günü kabul edilmiş, 6287 Sayılı “İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun” adıyla yasalaşmıştı. 11 Nisan 2012 tarihinde de Resmi Gazete’de yayınlanarak yürürlüğe girmişti.

4+4+4 yasası, gerici, ırkçı, cinsiyetçi ve piyasacı yanlarıyla tam bir yıkım projesidir. Sırtını sermayeye dayamış olan dinci-gerici AKP hükümetinin, toplumu kendi ihtiyaçlarına göre yeniden düzenleme hamlelerinin en önemlilerinden birisidir.

Özelleştirme saldırısının eğitim alanında uygulanabilmesi için atılan adımlar AKP döneminde de hız kesmemiş, sadece eğitim değil birçok kamusal alanın özelleştirilmesinin garanti edildiği Hizmet Ticareti Genel Anlaşmasına (GATS) titizlikle uyulduğu görülmüştür.

Buna ek olarak AKP, iktidarda olmanın getirdiği avantajla gerici ideolojisine göre yeni nesiller yetiştirmenin alt yapısını da 4+4+4 ile elde etmiştir.

Eğitimin dört yılda bir kesintiye uğratarak verilmesini öngören bu sistem hiçbir bilimsel hazırlık yapılmadan yasalaşmış, eğitim alanında zaten mevcut olan eşitsizlikleri, sorunları ve gericiği derinleştirmiştir. Geçtiğimiz bir yıl boyunca uygulanan yasanın eğitim alanındaki sonuçlarına bakıldığında, 25 bin öğretmenin alan değişikliği yaptığı, 5,5 yaşlarındaki çocukların okula gitmeye zorlandığı, 43 bin okulun dönüştürüldüğü, 683 okulun imam hatip yapıldığı bir tablo karşımıza çıkmaktadır.

Eğitim alanındaki neo-liberal dönüşümler gereği, eğitime sınırlı bütçe ayrılmaktadır. Bundan dolayı öğrenci sayısı arttığı halde devletin okul sayısını artırma gibi bir “iş” olmadığından, emekçi çocukları 50-60 kişilik sınıflara mahkum edilmekte, parası olanlar ise özel eğitim kurumlarına yönlendirilmektedir. Zaten gelinen yerde devlet okullarının tüm giderleri öğretmen ve velilerin üzerine bırakılmış durumdadır. Parası olanların okuyabildiği diğerlerinin de eğitim sürecinden tamamen dışlandığı ve zorunlu olmaktan çıkarılmış kesintili eğitim sisteminde çocuklar “kaderlerine” terk edilmektedir. Bu “kader” öğrencileri, gerçek yaşamda okul yerine fabrikalara, atölyelere gönderirken, genellikle kız çocuklarını da evlerine ve buradan da çoğu durumda olduğu gibi çocuk gelinliğe yönlendirmektedir.

Yeni sistemde ilköğretimin ikinci kademesinde okul türlerinin çeşitleneceği söylenirken, burada esas amacın yalnızca imam hatip ortaokullarının açılması olduğu anlaşılmıştır. Yapılan müfredat değişiklikleriyle devlet okullarının da imam hatip okullarından bir farkı kalmamıştır. Müfredata eklenen yeni derslerin dini içerikleri ortadadır ve bunlar seçmeli adı altında esasta zorunlu olarak öğrencilere dayatılmaktadır. Zira diğer seçmeli olarak konulan dersler, öğretmen atamalarının yapılmaması nedeniyle açıl(a)mamaktadır.

Eğitimde reform yapılmıyormuş havasıyla gerçekleşen bu değişikliklere son olarak kıyafet değişikliği tartışması da eklenmiştir. Ancak bunun gerisinde hiç de tek tip kıyafete karşıtlık olmadığı gibi,

asıl amacın ön görülen dinsel eğitimin bir devamı olarak türbanın önündeki engelleri kaldırmak olduğu ortadadır. Son olarak her okula bir mescit yapılması genelgesi de bu süreci tamamlayan bir adım olmuştur.

Önceki eğitim sisteminde zorlama halinde de olsa bilimsel konular-araştırmalar bir şekilde ders programlarında kendine yer bulurken uygulanan sansürler ile bunun önü de kesilmiş, çocuk gelişiminin çok yönlü ihtiyaçları çerçevesinde bir takım temel dersler de kaldırılmış ya da saatleri en aza indirilmiştir. İlkokul programında “Beden Eğitimi ve Spor” dersi tamamen kaldırılıp yerine Oyun ve Fiziki Etkinlikler dersi konulurken, “Görsel Sanatlar” ve “Müzik” dersleri haftada 1’er saate düşürülmüştür. Buna karşılık yeni sistemde toplamda 8 saat din alanıyla ilgili ders görebilme “imkanı” vardır! Bu konu hakkında daha çok örnek verilebilir. Ancak bu kadarı da bu eğitim sisteminin önceliklerini göstermeye yetmektedir.

4+4+4 ile okula başlama yaşının erkene çekilmesinin çocuklara getirdiği sorunlar ayrıca ele alınmalıdır. Sendikaların çokça dikkat çektiği gibi, okulöncesi çağda olmasına rağmen, zorla ilkökula kayıtları yapılan çocuklar 70-80 kişilik sınıflarda, bir sırada 3-4 öğrenci, çeşitli psikolojik travmalar yaşayarak ve büyük bölümü ağlayarak “eğitim” hayatına başlamıştır. 60-71 aylık çocukların öz bakım becerileri gelişmeden, aynı sıraya 40 dakika oturmaya zorlanması ve bu yaş grubu çocuklara göre eğitim almayan sınıf öğretmenlerinin baş başa bırakılması, 4+4+4 sisteminin hayata geçiren iktidarın amacının insan odaklı olmadığı, pedagoji, psikoloji vb. alanlarının gerektirdiği bilimsel kaygıları duymadığı ortadadır. Aynı şekilde, ikili eğitim yapılan okullarda 5,5 yaşındaki çocuk ile 13 yaşındaki çocuğun aynı tuvalet ve lavaboyu kullanmasında bir sorun görmeyen bu zihniyet, okulların altyapı ve fiziki donanımını dert etmemektedir. Okulların fiziki koşulları; merdivenleri, tuvaletleri, sıra ve masaları, tahtaları 5 yaş çocuğu için uygun değildir. Geçtiğimiz yıl İstanbul’da, okulda üzerine düşen lavabonun boğazını kesmesi sonucu Efe Boz hayatını kaybetmişti. Böylesi sorunlar okullarda halen devam etmektedir. Onların fiziki donanımdan anladıkları şey sadece okullara mescit yapılması sınırlarındadır!

4+4+4 yasasının doğrudan mağduru olan
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

öğretmenlerin durumu da oldukça sıkıntılıdır. MEB verilerine göre, 29 bini sınıf öğretmeni olmak üzere 68 bin öğretmen norm fazlası durumuna düşürülmüştür. Norm fazlası öğretmenler çeşitli sertifika programlarına yönlendirilerek, asıl branşları dışındaki alanlara geçmeye zorlanacaktır. Ayrıca ilkökul ve ortaokul ayırımından dolayı okullara gerekli öğretmen atamaları yapılmamış ve binlerce öğretmen işsizlik girdabına bırakılmıştır.

Eğitim sisteminin yapısal sorunları ortadadır. Her yönüyle sağlıksız okul koşulları, kalabalık sınıflar, her yıl artan derslik ve öğretmen açığı gibi sorunların yanı sıra, ırkçı, gerici ve ayrımcı içeriğiyle de eğitim sistemi bütünüyle sorunludur. Amacında sermayeye yeni köleler yetiştirmek olan eğitim sisteminin tamamen değişmesi gereklidir. Bu da ancak kurulu düzeni tüm kurumlarıyla yıkacak toplumsal bir devrim ve sosyalizmle mümkündür. Kapitalizmin düşünmeyen, sorgulamayan, biat eden bir nesil yetiştirme amacına karşılık, sosyalizmde insan yeteneklerinin tüm yönleriyle açığa çıkarılıp gelişmesine imkan veren, özgür düşünen, sorgulayan bireyler yetiştirmeyi hedefleyen bir eğitim söz konusudur. Bu eğitim herkesin anadilinde ve ücretsiz elde edebileceği bir haktır. Bilimsel ve laik içeriktedir.

Bu açıdan Sovyetler Birliği deneyimi öğreticidir: “Sovyet eğitim sistemi, her çocuğun yeteneğini, etkinliğini, bilincini, kişiliğini ve insani özünü geliştirmeyi amaçlar. Eğitim yöntemimizin burjuva halk okullarındaki yöntemlerden değişik olmasının nedeni budur ve bu yöntemler, burjuva çocuklarının eğitimine uygulanan yöntemden tamamen farklıdır.

Burjuvazi çocuğunu her şeyin üstüne koyan, onu kitlelere karşı çıkan bireyler olarak yetiştirmeye çalışır. Komünist eğitim yönteminde biz, çocuklarımızın her yönden gelişmesinden yanayız, - biz onları fiziksel ve ahlak bakımından güçlü bireyler yapmak istiyoruz. Özel mülkiyet tutkusu ile bireyci olmalarını öğretiyoruz. Kolektife karşı çıkmayan, tersine onun gücünü oluşturan ve onu daha ileri düzeylere yükseltenler olarak yetiştiriyoruz. Çocuğun kişiliğinin en iyi ve en mükemmel olarak sadece bir kolektifte gelişebileceğine inanıyoruz. Çünkü kolektif, bir çocuğun kişiliğini yok etmez, tersine eğitimin niteliğini ve içeriğini geliştirir.”* (Nadejda Krupskaya)

“Sınıfın devrimci tutumunu ortaya koymayı amaçlıyoruz!”

Ankara’da 14 Nisan tarihinde gerçekleştirilecek “Sınıfa karşı Sınıf Kurultayı” hakkında ankara KHK Sözcüsü ile konuştuk...

- Kurultayın amaç ve hedeflerinden bahseder misiniz?

İşçi ve emekçiler için zorlu bir süreçten geçiyoruz. İşçi sınıfına dönük kapsamlı saldırıların yanı sıra, Ortadoğu’nun yeniden biçimlendirilmeye çalışıldığı bir evrede Suriye’ye yönelik saldırı hazırlıkları gündemde. Yine, on yıllardır inkar ve imha politikaları ile yok edilmek istenen Kürt halkının haklı ve meşru talepleri de tasfiyeci politikalarla yok sayılmak isteniyor. İşçilerin birliğine, halkların kardeşliğine her geçen gün daha fazla ihtiyaç duyduğumuz bu süreçte gerçekleşen kurultayımız, emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları ve ulusal baskı eşitsizlik karşısında işçi sınıfının devrimci tutumunu ortaya koymayı ve bu tutum ekseninde sınıfı örgütlemeyi esas almaktadır.

Elbette ki, kurultayımız tek bir günden ibaret değildir. Mart’ın başından itibaren yoğunlaştırdığımız kurultay çalışması ile, özellikle emperyalist savaş karşıtı mücadele çağrısını işçi ve emekçilerin içinde yükseltme amacını taşıyoruz. Yine, sınıfın birliği ve kardeşliğinin önündeki engellerden biri olan şovenizmi parçalamak ekseninde siyasal müdahaleyi güçlendirerek kurultayı örgütleyoruz.

- Kurultayın ön hazırlık süreci hakkında bilgi verir misiniz?

Ocak ayı sonlarında işçi kurultayına hazırlık temelinde gerçekleştirdiğimiz anketlerin ardından, çalışmayı asıl olarak Mart ayı başında yoğunlaştırdık. Çalışmalarımızı yerel alanlarda KHK’lar üzerinden örgütlemek noktasında büyük bir özen gösteriyoruz. Faaliyetin çalışma ekiplerine dayalı örgütlenmesi amacıyla KHK’lar tarafından düzenli toplantılar alınırken, gerçekleştirilen seminerler ile Kürt sorunu ve savaş karşısında devrimci tutum konusunda açıklık yaratılmaya çalışılıyor. Ayrıca, propaganda materyalleriyle emekçilere sesleniyoruz. Bu açıdan nispeten Ankara’nın geneline seslenen bir planlama yapsak dahi, seçilmiş alanlarda yoğunlaşmak ekseninde bir kurultay çalışmasını tercih ettik. Fabrika-işyeri toplantıları, ev ziyaretleri ise bu temelde gerçekleştiriliyor. Kurultay çalışmasını siyasal gündemler karşısında işçi sınıfının tutumu ekseninde gerçekleştiriyor olmakla birlikte, kimi işyerlerinde yaşanan iktisadi-sosyal sorunlara da müdahale ediyoruz. Özellikle 2 belediyede (Çankaya ve Yenimahalle) Toplu İş Sözleşmesi süreci yaşanıyor. Kurultay gündemleri ile işyeri sorunlarını bir arada ele almaya çalışıyoruz.

Aynı zamanda özellikle işçi bölgelerinde açtığımız standlarla işçileri emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına karşı mücadeleye çağırıyoruz. Mamak’ta, en yoğun işçi bölgesi olan Sincan merkezde, tekstil fabrikalarının olduğu Balgat’ta, OSTİM’de işçilere bu temelde seslenmeyi sürdürüyoruz.

Aynı zamanda başka bir koldan da kentte bulunan ilerici kurum ve kitle örgütlerine yönelik çağrımız

devam ediyor. Kurultay kapsamında yaptığımız ziyaretlerde kurultay gündemlerine dair yapılan sohbetlerin yanı sıra, kurultaya katılmaları, temel iki gündem konusunda söz almaları çağrılarında bulunduk. Bu yönlü çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

- İşçilerin kurultaya tepkileri nasıl?

İşçilerin siyasal bilincinin geri olduğu konusunda bir açıklığımız var. Çalışmamız iki temel başlık üzerinden şekillense dahi, Kürt sorununun emperyalist savaş gündeminden daha belirgin olarak öne çıktığını söylemek mümkün. Ülkede her sınıf ve kesim, kendi durduğu yerden Kürt sorununu konuşuyor, tutumunu ortaya koyuyor. Zira işçilerin gündemine de belli oranlarda girmiş durumda. Bu açıdan gerçekleştireceğimiz kurultay zamansal olarak isabetli. Toplumun genelinde Kürt sorunu konusunda tartışmalar yaşanırken, işçi sınıfının tavrını güncelliği içinde ortaya koymak önemli. Ayrıca son süreçte Ankara’da yoğun bir devlet terörü yaşandı, halen de etkileri devam ediyor. 2 sendikanın genel merkezi helikopterler eşliğinde basılırken, Mamak semtinde de yine bir hafta arayla onu aşkın ev terör atmosferi yaratmak amacıyla helikopterler eşliğinde basıldı. Tüm bu tablo, kentte devletin uyguladığı faşist baskı ve teröre karşı mücadeleyi öne çıkartan bir rol de oynadı. İşçilerle tartışmalarımızda öne çıkan gündemlerden biri de devlet terörü oldu.

Son olarak söylemek istediğimiz ise, işçilerin yaşadığı iktisadi sorunlarla kurultayımızın gündemlerini ilişkilendirmek. Zira bir dizi yerde yaptığımız ziyaret ve toplantılarda işçilerin ekonomik-demokratik sorunlara tartışmaya eğilimli olduklarına tanık olduk. Kurultay Hazırlık Komitesi ve güçlerimiz açısından önemli olan tüm bu sorunların kaynağını bir birleri ile ilişkisi içerisinde güçlü bir şekilde ortaya

koyabilmektir.

- Kurultay çalışmaları kapsamında sendika ve kitle örgütlerine de çağrılar taşıdığınızı ifade ettiniz. Bu konuda nasıl tepkiler aldınız?

Çeşitli gündemler ekseninde sendikalara ve kitle örgütlerine ziyaretler gerçekleştiriyoruz. Yaptığımız ziyaretlerin bazılarında tartışma yapma imkanı bulduk. Kurultayın amaç ve hedeflerini anlattık. Genel planda olumlu görüldüğünü söyleyebiliriz. Ancak bu “olumluluk” kurultaya fiili destek anlamına gelmiyor. Bu konuda bir mesafe olduğunu söyleyebiliriz. Ek olarak söyleyeceğimiz, bir dizi kurum, iki temel gündemin yanı sıra, devlet terörüne karşı birleşik mücadelenin önemine işaret etti. Zira KESK’e bağlı sendikaların halen cezaevlerinde bulunan onlarca üyesi var. Geçtiğimiz hafta sendikalara yapılan baskınlar da tüm ilerici kamuoyunun halen gündeminde. Faşist baskı ve teröre karşı mücadele doğal olarak kurultay gündemlerimizden biri olacak.

- Kurultay gününe dair planlarınızdan bahseder misiniz?

Kurultay günü, sinevizyon gösterimi ve müzik dinletisinin yanı sıra iki temel tebliğimiz, tebliğler üzerine konuşmalar ve serbest kürsümüz olacak. “Emperyalist savaş ve işçi sınıfının devrimci tutumu” ve “Kürt sorunu ve işçi sınıfının devrimci tutumu” başlıklı tebliğlerin yanı sıra, bu başlıklar ekseninde mücadelenin örgütlenmesinin önündeki engelleri ele alacak konuşmalar yapılacak. Kuşkusuz ki, kurultayımızın aynı zamanda “emperyalist savaş ve saldırganlığa, kapitalist sömürüye” karşı 1 Mayıs çağrısının yükseltileceği kürsü olacağını söylemek gerekir.

Kızıl Bayrak / Ankara

Ankara’da kurultay çağrısı

Mamak’ta kurultay bildirileri farklı mahallelerde açılan standlar eşliğinde dağıtıldı. Dağıtımlarda farklı sektörlerde çalışan işçilerle kurultay gündemleri üzerine sohbetler gerçekleştirildi, imzalar toplandı.

Sabah Tekmezar ve Tuzluca’yı duraklarında işçilere bildiriler ulaştırılırken, farklı servislere binilerek de işçiler kurultaya çağrıldı. Bildirilerin yanı sıra kurultay çağrı afişleri ve Pazar günü gerçekleştirilen söyleşinin afişleri de aynı gün ana güzergahlara yapıldı.

2 Nisan Salı günü NATO yolu üzerinde bulunan Tekmezar Hacı Bektaş-ı Veli Parkı önünde stand açıldı.

Çankaya Belediyesi işçileriyle de kurultay sohbetlerine devam edildi. Mamak İşçi Kültür Evi’nde 31 Mart’ta bir söyleşi gerçekleştirildi.

Sincan’da kurultay afişleri yaygın olarak yapıldı. Sincan Tren İstasyonu çıkışına imza standı açıldı. NATO’ya karşı imza toplandı ve kurultay bildirisi dağıtıldı. Ayrıca sabahları servis noktalarına bildiri dağıtımları yapıldı.

1 Nisan Pazartesi günü Sakarya Meydanı ve Kolej bölgesine yaygın bir şekilde kurultay afişleri yapıldı. Aynı gün Kızılay Konur Sokak’ta stand açılarak bildiri dağıtımı yapıldı ve imza toplandı.

2 Nisan günü Balgat’ta Tekstil atölyelerinin olduğu caddede stand açıldı. Öğle tatiline denk gelecek saatlerde Sementa Tekstil fabrikasının karşısına kurulan standdan rahatsız olan patronlar standın açılmasının hemen ardından polise haber verdiler. Bu esnada farklı fabrika ve atölyelerin önünde dağıtıma devam eden devrimcileri resmi polisler çevirdi. Standa gelen polisler standdan uzaklaştırıldı. Sementa patronu işçilerin dışarı çıkmasını engelledi, ancak kurultay bildirilerin işçilere ulaşmasını engelleyemediler.

Kartoon, Karpeks, Moda İlgi fabrikalarında dağıtımlar yapıldı. İşçilerle kurultay gündemleriyle ilgili sohbetler gerçekleştirildi. Ayrıca bölgede öğle tatilinde olan kamu emekçileriyle de kurultay gündemleri ve yaşanan ekonomik, sosyal saldırılarla ilgili sohbet edildi.

Kurultay hazırlıkları çerçevesinde bir grup Yenimahalle Belediyesi işçileri ile toplantı gerçekleştirildi. Toplantıda kurultayın amaçları anlatıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

“Kurultay önemli bir eşiktir!”

Kayseri’de yapılacak İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı’na yönelik olarak Kurultay Hazırlık Komitesi sözcüsüyle konuştuk...

- Öncelikle kurultayın hedefleri ve bu hedeflerin işçilere mal edilmesi konusundaki düşünceleriniz nelerdir?

- Emperyalist saldırganlığın arttığı bir dönemdeyiz. Suriye ve İran’a yönelik savaş tehdidi büyüyor. AKP iktidarı tam da bu zeminde, özellikle de Suriye’ye yönelik düşmanca bir tutum sergiliyor. İran ve Suriye’yi tehdit eden NATO füze kalkanları Malatya’ya yerleştirildi. Dahası Suriye’deki Esad muhalefetine açık siyasi ve askeri destek verdi. Tüm bu uğursuz çabalar işçi ve emekçiler tarafından izleniyor. Muhtemel bir savaşta en büyük bedeli ödeyecek olanlar işçi ve emekçilerin çocukları olacaktır. Bu noktada kurultayın en büyük hedeflerinden birisi emperyalist savaşa karşı işçi sınıfının örgütlü mücadelesine katkı sunmak ve işçi sınıfının emperyalist savaşa karşı mücadele kapasitesini güçlendirmektir.

Son İmralı görüşmeleriyle birlikte Kürt sorunu işçi ve emekçilerin gündemine oturmuş bulunuyor. Kayseri’de de işçiler son gelişmelerinde etkisiyle Kürt sorununu tartışıyorlar. Genelde tartışmalar düzenin on yıllardır körüklediği şovenizmin etkisini taşıyor. Kurultayımızın temel hedeflerinden biri de Kürt sorununa bakışımızı devrimci sınıf mücadelesini güçlendirecek şekilde deklare etmek, işçileri birliği halkların kardeşliği temelinde taraflaştırmak için çalışmaktır.

Tüm bunların yapılması öncelik Kurultay Hazırlık Komitesi’nin öncü işçilerden oluşmasıyla mümkündür. Ağırlığını öncü metal işçilerinin oluşturduğu Kurultay Hazırlık Komitesi bu yolda atılmış önemli bir adımdır.

Kurultay aynı zamanda Kayseri’de öncü niteliği ile öne çıkan işçileri devrimci sınıf çizgisine kazanmaktır. Ayrıca bu noktada aydınlatma faaliyeti yürütmek ve kurultayın aktif bir gücü haline getirebilmektir. Ayrıca kurultay aynı zamanda işçi sınıfının örgütlülük

düzeyini yükseltmeye de hizmet etme anlayışı ile ele alıyoruz.

Bundan önce üç İşçi Kurultayı ve iki sempozyum gerçekleştirdik. Bu anlamda belli bir deneyime sahibiz. Özellikle üç işçi kurultayı sadece nitelik olarak değil nicelik olarak da başarıyla tamamlandı.

Sigortasızlığın, sendikasızlığın, özelleştirmelerin yoğunlaştığı bir dönemde kurultayın temel hedefini zayıflatmayacak tarzda özgün sorunları da kurultaya bağlayan müdahalelerde bulunuyoruz. Özelleştirme kıskacındaki karayolu işçileri, işten çıkarmaların, ücretlerin zamanında ödenmemesi nedeniyle mağdur olan, devrimci basınımızda da genişçe yansıttığımız fabrikalarda yaşanan gelişmelere de müdahale ediyoruz. Dahası bu duyarlılıkları, kurultayın kitlesel olması hedefiyle birleştirme konusunda özel bir çaba içindeyiz. Zira kurultayın kitleselliği yaratacağı politik etkiyi de doğal olarak büyütecektir.

Etkili bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürütüyoruz. Ama bununla yetinmiyoruz. Dahası sadece propaganda ve ajitasyon araçlarının

kullanılmasının çalışmamızı yeterince güçlendirmeyeceğinin farkındayız. Bu nedenle kimi fabrika toplantıları gerçekleştirdik. Aynı zamanda karayolu işçileri ve demiryolu işçileriyle yapacağımız kurultay toplantılarını planladık.

Kurultay gündemleri üzerinde öncü işçilerle seminerler gerçekleştirdik. Zira işçi ve emekçilerin öncü unsurlarının kurultayın hedeflerine kazanılması büyük önem taşıyor. İşçi sınıfına emperyalist savaş ve Kürt sorunu konusundaki, kimi yanlış yaklaşımların anlamını göstermek, yanlış yaklaşımlar içinde yer alan siyasal yaklaşıma sahip anlayışların sınıfsal konumu konusunda bilinç açıklığı sağlama çabası içindeyiz. Tabii ki bu çabamızı devrimci sınıf mücadelesi anlayışı ile birleştirmeye çalışıyoruz.

- Kurultay aynı zamanda bir örgütlenme ve eylemli bir süreç olarak ele alınması gerekiyor. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

- Kurultayı örgütlenme için önemli bir araç olarak ele alıyoruz. Zira düşünsel planda açıklık, eğer düşüncenin örgütlenmesiyle birleşmiyorsa çok bir şey ifade etmez. KHK kurultayın örgütlenmesi için en uygun örgütlenme formudur. Nitekim KHK’yı oluşturduk. Ancak fabrika ve işyerleri zemininde de KHK’lar oluşturma çabası içine girmeyi de ihmal etmedik. Geldiğimiz noktada anlamlı sonuçlar elde ettik. Kurultaya katkı sunacağımızı düşündüğümüz her zerreciği kendi zemininde örgütlemeye çalışıyoruz.

İşçilerin duyarlılıklarını ve düşüncelerini bir örgütlülük içinde birleştirmek kadar önemli olan bir diğer husus ise işçilerin aktif bir eylemsel süreç içerisinde yer almasıdır. Kurultay ancak böylesi bir zeminde politik olarak güçlenir ve ancak böyle bir zeminde işçilerin kitlesel katılımının önü açılır.

- Son olarak ne söylemek istersiniz?

- Kayseri’deki Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı’nı 1 Mayıs’a giden yolda başarıyla örgütlemek devrimci sınıf faaliyetimiz açısından önemli bir eşiktir. Kurultay aynı zamanda politik, örgütsel hedeflere ulaşmada gösterdiğimiz çaba açısından da göstergelerden biri olacaktır. Bu bilinçle 14 Nisan’a hazırlanıyoruz.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Nevşehir’de karayolu işçileriyle Kurultay toplantısı...

Kayseri’de gerçekleştirilecek kurultay çalışmaları kapsamında 3 Nisan günü karayolları işçileriyle bir hazırlık toplantısı gerçekleştirildi.

Kayseri Kurultay Hazırlık Komitesi sözcüsü Karayolları 67. Nevşehir Şube Şefliği işçileriyle bir araya geldi. Toplantının başında emperyalist savaşa ilişkin bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyon gösteriminin ardından Kayseri KHK sözcüsü kurultayın hedefleriyle ilgili bir sunum yaptı. Sunumda işçilerin birliği ve halkların kardeşliğinin önemine daire vurgular öne çıktı.

İkinci bölümde KHK sözcüsü, Karayolları, Demiryolları ve PTT’de gündeme gelen özelleştirme saldırısı konusunda bilgi verdi. Özelleştirmelerin ardından yaşananları istatistikî verilerle ortaya koydu. Kurultayın, aynı zamanda özelleştirme kıskacındaki karayolu işçilerinin kürsüsü olacağını belirtti.

Son bölümde Nevşehir Karayolu İşçileri Kurultay Hazırlık Komitesi oluşturular. Yaklaşık 3 saat süren toplantıda işçiler kurultaya ilişkin görüşlerini ortaya koydular. Toplantıya 25 işçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

MESS dayatmalarına karşı Birleşik Metal-İş'ten yürüyüşler

31 Mart 2013 | Gebze

2012-2014 MESS Grup TİS sürecinde uyuşmazlık zaptının ardından Birleşik Metal-İş tepkilerini eylem ve basın açıklamalarıyla göstermeye devam ediyor.

Çorlu

Birleşik Metal-İş üyeleri MESS dayatmalarına karşı yaptıkları cuma yürüyüşünü Çorlu'da da gerçekleştirdiler. 29 Mart Cuma günü DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şubesi'nde örgütlü DİSA Otomotiv ve SİO işçileri yürüyüş düzenlediler.

İşçiler sabah servislerden inerek fabrikaya kadar yürüdü. "Sefalet ücretlerine MESS dayatmalarına boyun eğmeyeceğiz" pankartı açan işçiler sloganlarla MESS dayatmalarına karşı olduklarını ve mücadele edeceklerini gösterdiler. İşçiler patronun ayak oyunları ve manevralarına boyun eğmeyeceklerini mücadeleyi büyüteceklerini belirttiler.

Grevde olan Daiyang-SK Metal işçilerinin ise bu yürüyüşlerden haberleri olmadıkları için yürüyüşe katılmadıkları öğrenildi. Sendikanın bu noktadaki tutumu dikkatlerden kaçmadı.

Bursa

Prysmian işçileri 29 Mart'ta yaptıkları eylemle "MESS dayatmalarına hayır!" dediler. Mudanya'da bulunan Prysmian'ın önünde gündüz vardiyasından çıkan işçilerin toplanmasıyla eylem başladı. Eyleme Bosch, SCM ve Asil Çelik'ten işçiler de katılırken Bosch'ta işten atılan Metin Gürgün de "MESS dayatmalarına hayır!" pankartının arkasında yerini aldı.

İşçiler Mudanya yolundan yolun bir şeridi kapatarak İskele Meydanı'na yürüdüler. Yürüyüş boyunca "Sefaletle teslim olmayacağız!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Biz biz Bosch işçisiyiz sarı sendikayı göndereceğiz!" sloganlarını attılar. Mudanya halkının eyleme desteği ise oldukça olumluydu. Yoldan geçen arabalar korna çalarken, emekçiler ise uzun süre alkışlarıyla destek verdiler.

İskele Meydanı'na gelindiğinde basın açıklamasını Birleşik Metal-İş Bursa Şube Başkanı

Ayhan Ekinci gerçekleştirdi. Eyleme Metal İşçileri Birliği de destek verdi. Basın açıklamasının bitiminde Metal İşçileri Bülteni'nin dağıtımı gerçekleştirildi.

Gebze

Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye işçiler 1 Nisan'da Gebze'de TİS süreciyle ilgili kitlesel bir eylem gerçekleştirdi.

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi önünde toplanan işçiler yolun tek tarafını trafiğe kapatarak Hükümet Caddesi'nden Cumhuriyet Meydanı'na yürüdüler. Yürüyüş esnasında sloganlarla öfkelerini ifade eden metal işçileri yürüyüş boyunca dinamik ve coşkulu bir görüntü çizdiler.

Cumhuriyet Meydanı'na gelindiğinde ise Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı Necmettin Aydın kitleyi ve destekçileri selamlayarak şunları söyledi: "Yaklaşık olarak 3 haftadır sesimizi duyurmaya çalışıyoruz. AKP'nin saldırılarına ve MESS'in komik ücret tekliflerine karşı buradayız."

Aydın'ın konuşmasının ardından sözü basın açıklamasını okuması için Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu'na verdi. Birleşik Metal-İş'in taleplerini anlatan Serdaroğlu, önümüzdeki günlerde Gebze'de büyük bir miting düzenleyeceklerini dile getirdi.

Eylemden notlar...

*Eyleme Gebze Sendikalar Birliği bileşenlerinden Nakliyat-İş, Petrol-İş ve Çelik-İş yöneticileri de katılarak destek verdi.

*Nakliyat-İş üyesi direnişçi MNG ve Yurtiçi Kargo işçileri de yürüyüşe pankartlarıyla katılarak anlamlı bir sınıf dayanışması örneği sergilediler.

*Bosal işçileri eyleme "Sonuna kadar mücadeleye!" yazılı dövizleriyle katıldılar. Arpek ve Arfesan işçileri ise "Kölelik yasalarına hayır" dövizleri taşıdılar.

*Yürüyüş esnasında ve Cumhuriyet Meydanı'nda sık sık "MESS, MESS şaşırma sabrımızı taşırmal!", "Metal işçisi köle değildir!", "İnadına sendika, inadına DİSK!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Trakya-Bursa-Gebze

29 Mart 2013 | Bursa

"Emeğe saygı, Koç çalışanlarına kadro!"

İş sözleşmeleri feshedilen Koç Üniversitesi taşeron işçileri işyerlerinin önünden ayrılmayarak direnişe geçtiler.

2 Nisan akşamı Koç Üniversitesi'nde işten çıkarılan işçiler, Sarıyer'de bulunan Rumeli Feneri Kampüsü kapısında sabahladıktan sonra bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Yeni işçi girişini önleyen işçiler, yaptıkları açıklama ile işe geri alınmayı talep ettiler.

Üniversite önünde bekleyen işçiler, kampüs kapısında araçları durdurarak hem bildiri dağıtıyorlar, hem de yeni işçi girişini kontrol ediyorlar. Kampüs önünde kurdukları çadırlarda sabahlayan işçiler, sloganlar ve halaylarla bekleyişlerini sürdürüyorlar. Kampüsün iç kapısında bulundurulmuş Jandarma ve Özel Güvenlik ile de işten çıkarılan işçilerin içeri girmesi engelleniyor.

Yapılan eylemde çıkarılan işçiler adına basın açıklamasını Ali Er okudu. 2 Nisan akşamı mesai bitimine yakın bir saatte servislere bindirilip, kampüsten 2 km uzaklıkta indirildiklerini ve burada kendilerine işten çıkarıldıklarının bildirildiğini belirten Er, bu açıklama karşısında kampüse yürüyüp içeri girmek istediklerini fakat içeri alınmadıkları için sabaha kadar kapı önünde beklediklerini vurguladı. Sözleşme sürelerinin 13 Mayıs'ta sonlanacağını, bu tarihten önce işten çıkarmaların suç olduğunu belirten Er, ISS yetkilileri ve Koç Üniversitesi'nin paralarının gücüne güvenerek suç işlemekten çekinmediklerini ifade etti.

Eylemde "Atılan işçiler geri alınsın!", "Herkes eşitlik herkese kadro!", "İşçi burada rektör nerede!" sloganları sıklıkla atıldı.

Açıklamaya Çağdaş Hukukçular Derneği, Sarıyer Halkevi, TKP, HDK, Öğrenci Kolektifleri ve düzen partisi CHP'nin arasında olduğu kurumlar yaptıkları konuşmalarla desteklerini açıkladılar.

İşçiler araçları kontrol etmeden kampüs içerisine bırakmıyor, yeni işçileri ikna ederek geri döndürüyorlar.

Üniversite öğrencileri de direnişe destek verirken rektöre tepkilerini göstermek için toplanan çöpleri Rektörlük Binası önüne bıraktılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Türk Metal'den “uyuşmazlık” eylemleri

Grup TİS sürecinde uyuşmazlık zaptı tutulmasının ardından aldığı karar üzerine ülke genelinde eylemler düzenleyen Türk Metal MESS'i protesto etti. 3 Nisan'da yapılan eylemlerde sendikanın niyetinden bağımsız olarak işçilerin öfkesi öne çıktı.

İstanbul

MESS'in Şişli'deki merkez binası önünde yapılan eyleme Türk Metal'in Avrupa Yakası'nda örgütlü olduğu Mercedes, Arçelik, Perfektüp gibi bir dizi fabrikadan sınırlı sayıda işçi katıldı. Basın metnini Türk Metal İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Murat Salar okudu.

Tüm bölgelerde ortak olarak okunan metinde Türk Metal'in 115 bin metal işçisi adına sözleşme masasına oturduğu belirtildi ve hangi maddelerde uyuşmazlık yaşandığı anlatıldı.

Sendikanın teklifinin birinci 6 ay için %18, yakacak, izin ve bayram yardımında %24, olduğunu söyleyen Salar, MESS'in teklifinin birinci 6 ay için %4,6, yakacak, izin ve bayram yardımında %9 ve esnek çalışma olduğunu söyledi. Uyuşmazlık zaptının tutulduğunu belirterek son durumu özetledi.

“Bu mücadeleyi tek başına Türk Metal olarak biz veriyoruz” denilen açıklamada “Diğerleri, entrika peşinde” denilerek Birleşik Metal-İş ve ilerici devrimci güçler de hedef alındı.

Açıklamanın ardından MESS önüne Türk Metal çelengi bırakılarak eylem bitirildi.

İzmir

İzmir Türk Metal Sendikası'na bağlı BMC işçileri ücretlerini alamadıkları için her gün eylem yapma kararı almışlardı. İşçiler yaptıkları eylemlerle önce BMC patronu Mehmet Emin Karamehmet'in de üyesi olduğu Ege Bölgesi Sanayi Odası'nı (EBSO) ardından da MESS'i protesto ettiler.

Saat 16.30'da Eski Sümerbank önünden 1. Kordon'da bulunan EBSO önüne yüründü. “BMC işçisinin emek yürüyüşü / Türk Metal Sendikası” pankartı açan işçiler dövizlerle birlikte flamalar taşıdılar. Burada yarım saat kadar kalarak EBSO Başkanı Enver Yorgancıoğlu'nu protesto ettiler. BMC işçilerinin sorunlarına duyarsız kalmakla suçladıkları Yorgancıoğlu'nu ıslıklarla ve sloganlarla protesto ettikten sonra Gümrük'te bulunan MESS binasının önüne gelindi.

Açıklamanın ardından sendika, MESS'in önerdiği düşük ücret için MESS binasına siyah çelenkle birlikte 2 adet ekmek bıraktı. “Bize verdikleri ücret, zam ancak bu kadarına yetti” sözlerinin ardından işçiler tarafından MESS “yuhalandı”.

İşçiler sıklıkla “Yönetim istifa!”, “Yan gelip yatmadık BMC'yi satmadık!”, “Enver başkan uyuma, BMC'ye sahip çık!” “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını attılar. 29 Mart'ta da eylem yaparak seslerini duyuran BMC işçileri, 5 Nisan'a kadar her gün oturma eylemi yapacak.

Gebze

İşçiler 08.00-16.00 vardiyasının çıkışında Gebze çarşıda bulunan Cumhuriyet Meydanı'na Türk bayrakları ve Türk Metal flamaları taşıyarak, yürüyüşlerle girdiler. Alanı dolduran emekçiler kürsüden TİS sürecine dair kısa konuşmalar yapılarak halaylarla diğer işçilerin gelişini bekledi. Tüm işçilerin gelmesi ile birlikte miting programı saygı duruşu ve okunan İstiklal Marşı ile başladı.

Program konuşmalar ve basın açıklamasının okunması ile bitirildi.

Eylemde, “Türk Metal nerede biz oradayız!”, “MESS MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları sık sık atıldı.

Bursa

Bursa'da Türk Metal üyesi işçiler Merinos kavşağında toplanarak Çekirge'de bulunan MESS Bölge Temsilciliği önüne kadar yürüdü. MESS binası önünde basın açıklaması yapan Türk Metal Nilüfer Şube Başkanı Ruhi Biçer, haklarını aramak için bu yürüyüşü düzenlediklerini söyledi. Açıklamada ayrıca MESS'e karşı mücadeleyi Türk Metal'in verdiği, “sıfırcılar” dediği kimselerin ise ya doğrudan saldırarak ya ideolojik yayın organları yoluyla ya da internet siteleri kurarak kendilerine saldırdığını iddia etti.

Basın açıklamasının ardından bitirilen eylemde, MESS temsilcilik binası önüne siyah çelenk ve ekmek bırakıldı.

Trakya

Türk Metal Sendikası Çerkezköy'deki eylemi saat 17.00'de Çerkezköy Meydanı'nda yaptı.

Arçelik, BSH, HEMA vardiyalarından gelen işçiler fabrika pankartlarını açarak kortejler halinde alana girdiler. Havanın yoğun yağışlı olmasına rağmen işçilerde büyük bir coşku vardı. Eylem boyunca sık sık “İşte sendika, işte Türk Metal!”, “Başkan nereye biz oraya!”, “İşçiyiz haklıyız kazanacağız!” sloganları atıldı. Murat Koçak'ın açıklama yaptığı eyleme yaklaşık 1500 işçi katılım sağladı. Eylem saat 18.00'de bitirildi. Aynı eylem Çorlu'da da saat 17.00'de yapıldı.

Gemlik

Bursa'nın Gemlik ilçesinde de yürüyüş düzenleyen Türk Metal, MESS'i protesto etti. Gemlik ve Orhangazi ilçelerinde çalışan işçiler Gemlik Şehir Stadi önünde toplanarak ilçe merkezine kadar yaklaşık 3 km yürüdü.

Eylemde “susma sustukça sıra sana gelecek!” sloganı sıklıkla atılırken. Çevrede bulunan halk da alkışlarla destek verdi.

Sendikanın 2 Nolu Şube Başkanı Kemal Durmaz, İskele Meydanı'nda yaptığı açıklamada, işverenlerin, taleplerine duyarsız kaldığını söyledi. Eyleme bin 500 civarında bir katılım oldu.

Aksaray

Aksaray'da Türk Metal üyesi işçiler Hükümet Meydanı'na yürüdü. Eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı.

Eylemde “Sadaka istemiyoruz, zam istiyoruz!”, “Direne direne kazanacağız!” gibi sloganlar atıldı. Eylemde sendikanın Aksaray Şube Başkanı Muhterem Taşdemir, işçilere seslendi.

Eskişehir

Eskişehir'de Türk Metal üyesi işçiler Atatürk Caddesi'nde toplanarak Adalar'a yürüdüler. Adalar mevkiinde açıklama yapan 1 Nolu Şube Başkanı Erkut Kılıç, hak mücadelesi verdiklerini söyledi.

Eyleme yüzlerce kişi katıldı.

Bolu

Bolu'da İzzet Baysal Caddesi'nde saat 17.00'de toplanan işçiler, ellerindeki bayrak ve flamalarla sloganlar attı. Eyleme yüzlerce işçi katıldı.

Bosch işçileri direnişte!

2 Nisan 2013 | İstanbul

MESS ve Bosch yönetimi kirli ortaklığında Bosch'ta öncü işçilerin işten atılması Birleşik Metal-İş'in Bursa ve İstanbul'da gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla protesto edildi. İşten atılan Bosch işçileri, İstanbul'da yaptıkları eylem sonrası Bosch'un Maslak'ta bulunan merkez ofisinin karşısına çadır kurarak direnişe başladı.

Bosch işçisi atılan işçilere sahip çıktı!

İşten atılmalar ilk olarak 1 Nisan'da Bursa Orhangazi Parkı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasıyla protesto edildi.

Sendika binasında toplanan Bosch, Prysmian ve SCM işçileri, sendika önlükleri ve flamlarıyla eyleme katıldılar.

Orhangazi Parkı'na gelindiğinde bir süre oturma eylemi yapıldı. Ardından basın açıklamasını Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci gerçekleştirdi. Ekinci konuşmasına başlamadan önce yerel basından eyleme ilgi olmamasını eleştirdi. Bosch yönetiminin buna engel olduğunu sözlerine ekledi. Bu sözler işçiler tarafından "Yalaka medya istemiyoruz!", "Yalaka sendika istemiyoruz!" sloganlarıyla karşılandı.

Ekinci Bosch'ta işçilerin Türk Metal'den istifa ederek Birleşik Metal-İş'e kitlesel olarak geçişlerinin ardından yaşanan baskı ve hukuksuzluklara değindi. Basın açıklamasının ardından işçiler sendika binasına sloganlarla yürüdüler. İşten atılmaların doğrudan sorumlusu Bosch insan kaynakları müdürü Mecit Taner'e seslenen işçiler "Mecit Taner şaşırma sabrımızı taşıyır!" sloganını attılar.

Eyleme DİSK Tekstil, Petrol-İş, Metal İşçileri Birliği ile ilerici kurumlar da destek verdi. Eylemin

sonunda Metal İşçileri Bülteni'nin dağıtımı gerçekleştirildi.

İstanbul'da çadır kuruldu

İlk eylemlerini Bursa'da gerçekleştiren işçiler, ikinci eylemlerini Bosch'un merkez ofisinin bulunduğu İstanbul Maslak'ta 2 Nisan'da yaptılar.

İstanbul'un birçok yerinden gelen Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin toplanmasının ardından oluşturulan kortejle yürüyüş başlatıldı. "Bosch'ta işçi kıyımına son! İşten atılan işçiler geri alınsın!" pankartının açıldığı eylemde, sendika flamları taşındı.

Bosch'un Maslak'ta bulunan merkez ofisinin önüne yapılan yürüyüş boyunca coşkulu sloganlarla tepkilerini dile getiren işçiler, alkışlar ve ıslıklarla da protestolarını sürdürdüler.

Ofis önünde sonlandırılan yürüyüşün ardından kısa bir açıklama ile, işten atılan işçilerin çadır kurarak direnişe başlayacağı duyuruldu ve konuşma yapmak üzere söz Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu'na verildi.

Serdaroğlu, Bosch sürecini özetleyerek başladığı konuşmasında, işçilerin sendika değiştirme özgürlüğüne saldırıların işten atılmalarla sürdüğünü belirtti. Serdaroğlu, Bosch'un bu süreçte itibar kaybettiğini, son kez uyardıklarını, işçilerin sendika seçme özgürlüğüne saygı duyulmazsa, süreci AİHM'e taşıyacaklarını belirtti. Serdaroğlu, Bosch'ta sandık kurulması ve işçilerin son sözü söylemesi için yetkililere çağrı yaparak sözlerini bitirdi.

Serdaroğlu'nun ardından DİSK adına Sosyal-İş Sendikası Genel Başkanı Metin Ebetürk bir konuşma yaparak, işçilerin mücadelesinin yanında olduklarını belirtti.

Konuşmaların ardından eyleme katılımcı kurumlardan Metal İşçileri Birliği (MİB), TKP ve TKP 1920'ye yapılan teşekkür konuşması ile çadır kurulmasına geçildi.

Çadırın kurulmasının ardından katılımcı kurumlar ve desteğe gelen sendika üyesi işçiler çadırdan ayrıldı. İşçiler, işe iade talebiyle mücadelelerini şirket önünde sürdürecekler.

Kızıl Bayrak / Bursa-İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PMR Kauçuk işçileri direnişe başladı!

Yaz aylarında 16 saate kadar, 80 dereceyi bulan sıcaklıkta, asgari ücretin altında ve sigortasız çalışanların da olduğu PMR işçileri ortaçağdan kalma çalışma koşullarına karşı yaklaşık 15 günlük bir sürede örgütlendiler. Yan yana üç farklı binada ve üç farklı şirkette çalışan yaklaşık 120 işçiden 6'sı 3 Nisan sabahı işten atıldı. Atılan işçilerin tamamı direnişe başlarken çalışmaya devam eden işçiler de gün boyunca direnişçileri yalnız bırakmadı.

Sabah çalışma saatinde fabrika önüne gelen PMR Kauçuk işçileri, Petrol-İş Gebze şube, genel merkez yöneticileri ve Mutlu Akü'den işçilerle birlikte fabrika önüne sendika pankartı açarak süreci başlatmış oldular. İşçiler işten atıldıktan sonra işverenle görüşme talebinde bulunan sendika yöneticileri işverenin ilk önce olumlu yanıt verdiğini fakat sabah görüşme saatinde ise görüşmek istemediğini ifade ettiler.

İşten atılan işçilere sahip çıktılar!

Saat 10.00 olduğunda ise çay molası veren işçiler işten atılan arkadaşlarının yanına gelerek sınıf dayanışması içinde oldular. Burada Petrol-İş Genel Merkez Yöneticisi İbrahim Doğanül'ün işçilere seslenmesinin ardından kapı önünde ve fabrika bahçesindeki işçiler "Ölmek var dönmek yok", "Sendika hakkımız engellenemez" sloganlarıyla kararlı duruşlarını gösterdiler.

Doğanül PMR Kauçuk'un Arçelik'e üretim yaptığına dikkat çekerken aynı zamanda Koç Holding sermayesine ait işyerlerinde örgütlü olduklarını ve buralarda toplu sözleşme süreçlerinin devam ettiğini belirtti. Konuşmasında PMR Kauçuk fabrikasını büyütenlerin işçiler olduğunu ifade eden Doğanül, Petrol-İş sendikası olarak direnişçi işçilere sonuna kadar sahip çıkacaklarını ve patronu eninde sonunda masaya oturtacaklarını söyleyerek sözlerini sürdürdü.

Son olarak patrona ve yetkililere seslenen Doğanül, çadır kurmadan, direnişe geçmeden sendika hakkını tanıma çağrısında bulundu. İşçilerse "Sendika hakkımız söke söke alırız" sloganı atarak sendikal örgütlülüklerine sahip çıktılar.

Gece vardiyasında çalışan işçiler de saat 11.00'den itibaren kapı önünde bekleyen arkadaşlarını yalnız bırakmadılar. Çoğu desteğe geldi, önlüklerini ve şapkalarını giyerek sık sık sloganlar attı.

Saat 14.00 civarında ise Kürtçe ve Türkçe müzikler eşliğinde halaylar çeken işçiler halkların kardeşliği adına anlamlı bir örnek sergilediler.

Saat 15.30 itibarıyla gece vardiyasında çalışan işçiler gelmeye başladı. Bu vardiyada çalışan işçiler daha öncesinden geldikleri için servilerden inen fazla işçi olmadı inenler ise arkadaşlarının yanına gelerek bilgi aldı.

Gün sonunda da sendika üye olmayan işçilerden bir kısmı sendikaya götürülerek üyelik işlemleri yapıldı. Yine Petrol-İş'te örgütlü olduktan sonra işten atılan öncü bir Teknik Plastik işçisi gün boyunca işçileri yalnız bırakmadı. Teknik Plastik'te çalışmaya devam eden işçiler her ne kadar ziyarete gelmek isteseler de yetişemediler ve sendikanın tuttuğu servisin yol üzerinden almasıyla PMR Kauçuk işçilerine yalnız olmadıklarını gösterdiler.

Kızıl Bayrak / Tuzla

MİB MYK Nisan Ayı Toplantısı...

Değerlendirme ve Sonuçlar

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Nisan ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının gündemi şu başlıklardan oluştu:

- **DİSK Olağanüstü Genel Kurulu**
- **Bosch’taki gelişmeler üzerine değerlendirme**
- **MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama**
- **Daiyang grevi**
- **1 Mayıs**
- **Bülten**

- **DİSK Olağanüstü Genel Kurulu**

Bu başlık üzerine yapılan tartışmalardan çıkarılan sonuçları şöyle özetleyebiliriz:

1. DİSK’i olağanüstü genel kurula götüren nedenler her ne kadar yönetimdeki istifalar olmakla birlikte, genel kurulda ortaya çıkacak yeni yönetim kurulunun da DİSK’i yaşadığı güçsüzlük halinden çıkarması mümkün değildir. Çünkü sorunun parçası olanlar onu da çözemezler. Zira DİSK’in en önemli sorunlarının başında yönetim kademelerine hakim “sosyal diyalogculuk”, yasalıcılık, sendikalizm ve bürokratizm geliyor. Bu üç zaaf alanıyla malül olanlar, hem mücadelenin sınıfa karşı sınıf çizgisinde gelişmesine, hem de işçi sınıfının fabrikalarda yatan büyük enerjisinin DİSK’in damarlarına akmasına engel oluyorlar. Bu ölçüde de DİSK, devrimcilikten ve işçi sınıfından uzaklaşıyor. Uzaklaştıkça da DİSK olmaktan çıkıyor. Dolayısıyla DİSK yeniden ayağa kalkacaksa bu ancak her bakımdan bir devrimcileşme ile birlikte işçi sınıfıyla buluşmasına bağlıdır.

2. Devrimcileşme demek ilk olarak kurulu düzeni aşan bir siyasal ufkun ve devrimci sınıf sendikacılığı ilkelerinin yön verdiği bir sendikacılık anlayışının DİSK’e egemen olması demektir. İkincisi mücadeleyi sendikalizmin en berbat biçimleri olan yasalıcılık ve icazetçilik cenderesinden çıkararak fiili-meşru mücadele hattında yürütebilmek demektir. Üçüncüsü ise örgüt alanında yöneticilerin her şeye hükmettiği bürokratik işleyişe son vererek işçi sınıfının her aşamada söz-yetki ve karar hakkına sahip olacağı bir yeni demokratik işleyişi oturtmak demektir.

3. Ancak bu tür bir yenilenme genel kurullardaki delege sayıları üzerinden yapılan koltuk hesaplarıyla sağlanamaz. Yenilenme ancak yukarıda belirttiğimiz mücadele ve örgütlenme anlayışının işçi sınıfı zeminine kök salmasıyla gerçekleşebilir. Bunun için yapılması gerekenler, bir yandan sendikalarımızı saran bürokratik yozlaşma ve işbirlikçiliğe karşı kesintisiz bir mücadele, diğer yandan ise bu mücadeleyi işçi sınıfını fabrikalarda yatan büyük enerjisini örgütleme çabasıyla birleştirebilmektir.

MİB çalışması tarz olarak, ne kadar başarılı olduğundan bağımsız olarak bu bakımdan ne yapılması, nasıl davranılması gerektiği konusunda bir örnektir. Devrimci sınıf sendikacılığı ilkelerini rehber edinen MİB, bir yandan fabrikalarda kararlı bir örgütlenme ve mücadele pratiği içerisinde, diğer yandan da kesintisiz biçimde sendikal bürokrasiye karşı mücadele vermektedir. Eğer MİB ve MİB’in düşünceleri, işçi sınıfının öne çıkardığı daha fazla öncü işçi tarafından paylaşılsın ve örgütlü bir ağırlık merkezi haline gelebilirse, bürokrasi ve anlayışının da sonunu

getirecektir.

4. Bu değerlendirmelerden hareket eden MYK, işçi sınıfının ileri ve öncü güçlerini DİSK’i yeniden işçi sınıfına kazanmak üzere birlikte davranmaya çağırmaktadır.

- **Bosch’taki gelişmeler üzerine değerlendirme**

MYK Bosch’ta öncü işçilerin işten atılmasıyla birlikte ortaya çıkan durum üzerine değerlendirmelerde bulunmuştur. Değerlendirmeler ışığında varılan sonuçları şöyle özetleyebiliriz:

1. İki öncü işçinin sudan sebeplerle işten atılmasının gerisinde, Bosch mevzisini düşürmek hedefiyle çalışan MESS-Bosch yönetimi ve Türk Metal işbirliği bulunmaktadır. Bu üçlü kirli ittifak, mahkeme süreçleriyle yarattıkları baskıyı bu hamlelerle birleştirerek bozgunun yolunu döşemeye çalışmaktadır. Öncülerin ayıklanması geride kalanlara açık bir gözdağıdır. Böylelikle Bosch işçileri üzerinde bir korku atmosferi yaratılmak isteniyor. Bu korku atmosferine dayanarak sonuca ulaşmanın hesabını yapıyorlar.

Eğer başarılılarsa hem Bosch işçilerinin çıkışı bastırılmış olacak, hem de böylelikle metal işçilerinin Bosch işçilerinin yolunu tutmasının önüne geçilecektir. Bu halde de kritik bir aşamada bulunan MESS Grup TİS sürecini istedikleri koşullarda bitirmenin yolunu düzleyeceklerdir. İşte bundan dolayı işten atma saldırısı son derece hayati bir hamledir.

2. Bunun için işten atma saldırısına misliyle yanıt vermek Bosch’taki mücadelenin geleceği açısından son derece önemlidir. Bosch işçileri de bu hamleyi tam da böyle kavrayarak daha ilk anda anlamlı tepkiler verdiler. Fakat belirtmek gerekir ki Birleşik Metal-İş yönetimi işçilerin gerisinde kaldı. Saldırının önemini kavramakta ve ona uygun anında tutum geliştirmede zayıf kaldı. Bunun için çok önemli günler kaybedildi ve bu da düşmanı cesaretlendirerek ona ikinci bir hamle yapma gücü verdi. Ancak işte bu aşamadan sonra ve Bosch işçilerinin baskısının da bir sonucu olarak Birleşik Metal-İş yöneticileri adım attı ve eylem kararları aldı.

3. Halihazırda yapılan eylemler ve Bosch’un önüne çadır kurulması atılmış anlamlı adımlardır. Böylelikle en azından cesaretlenen sınıf düşmanlarına yaptıklarının karşılıksız kalmayacağı gösterildi. Bu haliyle de onların daha da hoyratça davranmalarının önüne geçilemezse de bir bariyer kurulmuştur. Fakat bu kadarının yetmeyeceğini bilmek gerekir. Bu aşamadan sonra bir yandan sınıf düşmanlarının önüne kurulan bu bariyeri geçilemez hale getirmek, diğer yandan ise giderek onları püskürtecek bir genel yüklenmeyi başarabilmeliyiz. Bunun için de hem Bosch içerisinde hem de genel olarak siyasal düzlemde konuyu etkin bir mücadelenin konusu yapabilmek durumundayız. Bu da demek oluyor ki sadece çadır kurmakla kalmamalı, bu direnişin etrafında giderek büyüyen bir dayanışma ve mücadele cephesini oluşturmalıyız.

4. Konunun büyük öneminin atını çizen MYK, Birliğin Bosch işçileriyle dayanışma ve onların

davasını sınıfın davası haline getirecek bir sahiplenme göstermesi ve aktif bir dayanışmayı örgütlemesi gerektiğini vurgulamaktadır.

- **MESS Grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama**

1. Öncelikle tespit etmek gerekir ki, Grup TİS süreci şu an yetkili üç sendika açısından da “arabulucu” aşamasındadır. Fakat sonucu belirleyecek olan “arabulucu” aracılığıyla yapılacak pazarlıklar değil, MESS-Türk Metal’e karşı verilecek mücadele olacaktır. Eğer bu mücadele yoluyla MESS-Türk Metal’in oyunlarını ve saldırılarını boşa çıkarılabilirse kazanmanın yolu da açılacaktır. Aksi halde bu çete metal işçisinin direncini kırıp şu ya da bu zamanda satış sözleşmesine imzayı atacaktır.

2. Mevcut durumda MESS-Türk Metal cephesinden yapılan hamlelerin haddi hesabı yoktur. Bosch üzerine oynanan oyunlar bu hamlelerden biridir. Diğer bir oyun ise Türk Metal tarafından sahnelenen sendikacılık oyunudur. Öyle ki bugüne kadar her yanıla bir mafya örgütlenmesini andıran Türk Metal, bir süredir sendikacılık taklidi yapmaktadır. TİS süreci hakkında düzenli bilgilendirme, bunun için özel yayınlar, MESS’e esip gürlemeler, üstüne de eylemler... Hepsi bu takliden bir parçasıdır. Unutmayalım ki grev kararı dahi alsa Türk Metal’in aklından satıştan başka bir hesap olmayacaktır. Böylelikle olası bir ihanete “işte bakın mücadele ettik ve bu kadarını kazanabildik” kılıfını hazırlamaya çalışıyor.

Metal işçileri bu ihanet şebekesinin bu numaralarına kanmamalıdır. MESS’e göbek bağı olanların ona kafa tutması tabiatlarına aykırıdır. Ama zaten sendikacılık oyunu oynayanlar bir yandan da bildiklerinden şaşmıyor. İşte Tofaş’ta yaşanan işçi kıyımının gerisinde yine Türk Metal çıkmıştır. Türk Metal’e “iyi bir sözleşmeden aşağısı kurtarmaz” demek için giden işçiler kendilerini ertesi gün sokakta bulmuşlardır. Açıktır ki MESS ve Türk Metal satışın önünü açmak için öncülerini ayıklama politikasını birlikte sürdürmektedirler.

İşte bu verilerden de hareket eden MYK, metal işçilerini Türk Metal’in oyunları konusunda uyarmakta ve satış sözleşmesini yırtmak için hazırlanmaktan başka bir yol olmadığını bir kez daha ifade etmektedir.

3. Ama şurası da kesindir; MESS-Türk Metal’in oyunlarını sürdürüyor olması yaşadıkları zorlanmadan dolayıdır. Çünkü bu sınıf düşmanları ne yaparlarsa yapsınlar satış sözleşmesine imza atmaya cesaret edemiyorlar. Onların neden böyle davrandıklarını fabrikalardan ve eylem alanlarından gelen bilgiler açıklıyor. Metal işçileri tüm fiziki tasfiye, gözdağı ve yıldırma girişimlerine rağmen onlara teslim olmuyor. Metal işçisinin homurdanmasını yüreklerinin ta derinlerinde duyan bu sınıf düşmanları da bunun için saldırı ve oyunlarını sürdürüyor. Bu arada da önden gitmek, eylem alanlarına çıkmak zorunda kalıyorlar.

Yine de bu sınıf düşmanlarının kendilerini metal işçisinin öfkесinin yeterince örgütlü olmamasıyla avuttuğuna eminiz. En son Arçelik ve Renault deneyimlerinden de biliniyor ki, metal işçisinin öfkesi

çok büyük, ama tabandan örgütlülüğü ise pek zayıftır. İşte bu da metal işçilerinin ivedilikle çözmesi gereken en önemli sorun alanıdır. Bunun için şu an yapılacak en önemli iş, Türk Metal'in esareti altındaki fabrikalarda olası satış anında sorumluluk alıp öfkeyi hedefine ulaştıracak komiteler kurmaktır. Böylelikle köşeye sıkışmış bulunan Türk Metal'i önümüze katıp kovalayacak, zamanı geldiğinde de onu aşmayı başarabileceğiz.

4. Öte yandan Birleşik Metal-İş cephesinden sürecin başından beri sergilenen savunma stratejisinin ürünü atalet tablosu da hızla aşılmaktadır. Başlayan fabrika eylemleri, yürüyüş ve mitingler bu bakımdan Birleşik Metal tabanında ciddi bir canlılık yaratmış, atalet içerisinde beklerken ortaya çıkan gevşeklik büyük ölçüde aşılmıştır. Bu da göstermiştir ki Birleşik Metal-İş üyelerinin önceki dönemde sergiledikleri mücadele iradesi ve kararlılığı sürmektedir. Ama unutmamak gerekir ki, gerekli olan önceki dönemin üzerine çıkmaktır. Çünkü MESS ve Türk Metal cephesi de önceki döneme göre çok daha hazırlıklıdır ve açık vermemeye özen göstermektedirler. Bunun için önceki dönemin kısmi başarısını bir tarafa bırakıp zayıflıkların üzerinde özenle durmak ve aşmak için önlemler almak gerekmektedir.

5. Önceki dönemin üzerine çıkmamızı sağlayacak en önemli dayanak, ara yollar aramaktan ve stratejiyi bunun üzerine kurmaktan uzak durmak olmalıdır. Hedef bellidir; kazanmak için MESS'i yere sermekten başka yolumuz yoktur, bunun için de zamanı geldiğinde grev silahını kullanmaktan geri durmamalıyız. Elbette bunu yaparken ara yolların olabileceğini reddetmiyoruz. Ama ara yolların açılmasını dahi ancak bu ölçekteki bir mücadele ufkunun sağlayabileceğine kuşku duymuyoruz. Bunun için baştan aşağı tüm safların bu mücadele ufkuna kazanılması büyük önem taşımaktadır.

İkinci olarak örgütlenme alanında yapılacaklardır. Bu alanda öncelikle metal işçisinin sürece aktif ve örgütlü biçimde katılımını sağlayacak ve enerjisini misliyle arttıracak taban örgütlenmelerinin kurulması, var olanlarına da işlerlik kazandırılması gerekiyor. Bunun için artık her şeyi şube yöneticileri ve temsilcilerden oluşan merkezi TİS kurullarında kotarmaya son verilmelidir. Mücadelenin merkezleri olan fabrikalar aynı zamanda bu mücadelenin yönetimini de üstlenmelidirler. Bu zemin üzerinde yükselecek bir merkezleşme mücadelenin ortak hedeflere doğru emin bir biçimde ilerletilmesini de güvenceleyecektir.

Örgütlenme cephesinden diğer bir adım ise bugüne kadar sürecin dışında tutulan kapsam dışı fabrikalardaki metal işçilerinin mücadeleye katılımını sağlayabilmektir. Dolayısıyla bu fabrikalarda da sürece uygun örgütsel zeminler oluşturulmalı ve merkezi TİS kurullarında temsil edilmeleri sağlanmalıdır.

Unutulmasın ki mücadelenin başarısı büyük ölçüde mücadele cephesinin büyümesine bağlıdır. Bunun için hem diğer işçi bölüklerinin hem de ilerici-devrimci siyasal güçlerin desteğini almak önemlidir. Zaten mücadelenin de yarattığı etkinin bir sonucu olarak çeşitli dayanışma komite ve platformları kendiliğinden oluşmaktadır. Ama önemli olan metal işçilerinin ve sendikanın bu konuda teşvik edici, yol açıcı bir rol oynaması ve mücadeleyi ortaklaştırmak doğrultusunda açık ve samimi davranışlar içerisinde bulunmasıdır. Bunu belirtme gereği duymamızın nedeni geçtiğimiz dönem dayanışmayı reddeden pratiktir. Sendikalist körlük ve süreci ara yollarda bitirme telaşının yol açtığı bu pratik mutlaka geride bırakılmalıdır.

6. Buraya kadar sözümüzün muhatabı Birleşik Metal-İş'in yönetim kademeleri ile ileri ve öncü işçilerdir. Bununla birlikte tüm bu görevler aynı zamanda Birliğin de dönemsel yüklenme alanlarını oluşturmaktadır. Bu da demektir ki Birlik bileşenleri

bir yandan Türk Metal'in tuttuğu fabrikalara yönelik etkin bir uyarma ve aydınlatma faaliyeti yürütecek, bunu komite kurma çabasıyla birleştireceklerdir. Diğer yandan ise Birleşik Metal-İş cephesinden grev iradesini güçlendirmek hedefiyle, bir yandan mücadeleyi geriye çeken anlayışlarla mücadele edecek, yanı sıra da hem verilen mücadelelere tam destek olacak, hem fabrikalar zemininde taban örgütlerinin kurulması ve işletilmesi yönünde çaba gösterecek, hem de sınıfın ve toplumun desteğini örgütlemek üzere hazırlıklara başlayacaktır.

Toplantıda dönemin omuzlarımıza yüklediği görevler bu genel çerçevesiyle ele alınmış, aynı zamanda bir takım somut planlamalar da yapılmıştır. Bununla birlikte Birlik'in mevcut pratiği de masaya yatırılmıştır. Yapılan değerlendirmede Birliğin pratiğinin planlananın ve geçmişte sergilenenin oldukça gerisinde olduğu tespit edilmiştir. Bu tespitten hareketle MYK, tüm Birlik bileşenlerini silkelenmeye, sorumluluklarına sahip çıkmaya çağırılmaktadır.

- 1 Mayıs üzerine değerlendirme ve planlama

Yaklaşan 1 Mayıs'a ilişkin değerlendirmelerde bulunan MYK bu yılın 1 Mayıs'ının metal işçileri için, birçok neden yanında özellikle MESS Grup TİS sürecinden dolayı özel bir önem taşıdığını vurgulamaktadır. Bu yıl 1 Mayıs alanları metal işçisinin MESS'e ve uşaklarına karşı bir güç gösterisine sahne olmalıdır. Dolayısıyla 1 Mayıs'a yönelik tüm hazırlıklarımızda bu amacı gözetmeli, buna uygun bir kitlesel katılım, disiplin ve mücadele ruhuyla alanlara çıkmalıyız.

Bunun yanı sıra bu yıl 1 Mayıs alanları aynı zamanda genel olarak haklarımıza ve örgütlülüklerimize yönelik sermaye iktidarının azgın

saldırılarına bir yanıt olmalıdır. Ayrıca 1 Mayıs alanları emperyalist savaş ve saldırganlık ile içeride yoğunlaştırılan faşist baskılara ve şovenizme karşı gücümüzü ve dayanışmamızı göstermek için bir fırsattır.

İşte bu hedeflere ulaşmak için şimdiden hazırlıklara başlamalıyız. Hazırlıklar kapsamında yapacağımız ilk işlerden birisi, ileri ve duyarlı olan işçi arkadaşlarımızdan başlayarak "1 Mayıs Hazırlık Komiteleri" kurmak olmalıdır. Bu komiteler 1 Mayıs'a istediğimiz güçte çıkmamızın yolunu açacaktır.

MYK tüm Birlik bileşenlerini ve sınıf güçlerini 1 Mayıs'ı kazanmak üzere aktif bir seferberlik içerisine girmeye, 1 Mayıs'ın güncel çağrılarını fabrikalara taşımaya çağırılmaktadır.

- Daiyang grevi üzerine değerlendirme

Daiyang'da ortaya çıkan olumsuz tablonun önceki toplantıda yaptığımız değerlendirmeleri doğruladığını tespit eden MYK, yasalıcı-bürokratik sendikal anlayış eliyle yaratılan bu olumsuz tablonun aşılması, değilse Daiyang'ın Asemat ve Asil Çelik türünden yeni bir kötü örnek haline gelmemesi için çaba harcanması gerektiğini vurgulamaktadır.

- Bülten

Yapılan değerlendirme sonucunda bültenin Nisan sayısının ayın ortasında kullanılacak şekilde hazırlanması kararlaştırılmıştır. Yapılan planlamaya göre yazıların en geç 10 Nisan gününe kadar gönderilmesi gerekmektedir.

(...)

Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu
3 Nisan 2013

“İşçinin sabrı kalmadı artık!”

Türk Metal'in Bursa eylemine katılan bir Tofaş işçisiyle konuştuk...

- Eyleme çıkma nedeniniz nedir?

- Ben 8 yıllık Tofaş işçisiyim. Aldığım para bin 100 TL. Artık dayanacak gücümüz kalmadı bu yüzden bu eyleme katıldım.

Her şeye zam geliyor, doğal gazın metreküpü ne kadar oldu? Artık sadaka zammı almaktan bıktık. Bu kez farklı bir sözleşme istiyoruz. Fabrikada kimse memnun değil, yüzler hep asık. Niye mutlu olsunlar ki? Artık Tofaş'ta çalışıyor olmanın bir ayrıcalığı yok. İşte aldığım maaş ortada, oysa başka fabrikalarda da, üstelik sendikası olan yerlerde de buna yakın ücretler alınıyor. Bakın ben kiradayım, ev alamıyorum. Arkadaşlar krediye gir ev al diyorlar, iyi de nasıl alayım? Yarınımın ne olacağını biliyor muyum, tasarruf yapabiliyor muyum? Açlık sınırında bir ücrete talim ediyoruz işte. Ama biliyoruz ki fabrikamız yüksek karlar elde ediyor. Artık bu son şansları ellerini vicdanlarına koysunlar, işçinin sabrı kalmadı artık.

Sendikanın da son şansı. Eğer adam gibi bir sözleşme yapmazlarsa arkalarında kimse kalmaz. Bakın Bosch işçilerine ne yaptılar? Şimdi Bosch'ta iki sendika var. İnanın biz de aynısını yaparız. Artık bir yerden sonra noter de kalkıyor, kimseyi Türk Metal'de tutamazlar. Onlar da bunu biliyor ya, o yüzden şimdi biraz yırtınıyorlar. Ama biz yine de onlara güvenmiyoruz, ne de olsa işverenin istediği bir sendika, aralarından su sızıyor.

- Ufukta grev görünüyor mu?

- Greve çıkar mıyız bilmiyorum. En son 23 yıl önce olmuş. O zaman insanlar dişlerini sıkmışlar ve gerçekten yüksek zamlar almışlar. Hala o zamanın insanları bu zamları anlatıyorlar. “Yükümüz aldıysak o zaman” aldık diye konuşuyorlar.

Düşünün Bursa'da greve çıkıldığını. Sadece Tofaş'ta 6 bin işçi çalışıyor. Bunun Renault'su var, Bosch'u var, Coşkunöz'ü var. Toplasan 40 bini bulur belki, aileleriyle birlikte 100 bini aşkın insan. Grev olursa Bursa'da hayat durur. Bu güce kimse dayanamaz, düşünün otomotiv demek ekonominin can damarı demek. Böyle bir greve ülkeyi yönetenler izin verir mi bilmiyorum.

Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar... / 4

Ulusal sorun ve

(3 Ekim 2009)

İlke yoksunu kuyrukçu sol

‘90’lı yılların başında devrim yolunu bir yana bırakıp düzenle uzlaşma ve barışma yoluna girdiğinden beri Abdullah Öcalan’ın Türk egemen sınıflarının iştahını kabartmak ve onları hedeflenen uzlaşmaya ikna etmek için ileri sürdüğü bir tarih tezi var. Bu tez özellikle İmrâlı sonrasında Öcalan tarafından döne döne işlenmiş, PKK yöneticileri tarafından sayısız kez yinelenmiştir.

Bu tarih tezinin dayandığı ana düşünce, “Türkler ile Kürtler”in ittifak kurdukları her dönem ve durumda kazandıkları üzerinedir. Buna göre; Büyük Selçuklu İmparatorluğu sultanı Alparslan, Kürt beyleriyle kurduğu ittifak sayesinde, 1071’de Malazgirt’te Bizans ordularını ezmış ve böylece Anadolu kapıları Türklere ardına kadar açılmıştır. Daha sonraki bir evrede, 15. yüzyıl boyunca, Osmanlı İmparatorluğu Balkanlar’dan Avrupa’ya doğru hızla yayılmak imkanı bulmuş, buna mukabil Doğu’ya fazlaca açılmamış, hele de Ortadoğu’ya tümenden uzak kalmıştır. Oysa 16. yüzyılın başlarında, Osmanlı sultanı 1. Selim Kürt aşiret beyleriyle sağlam bir ittifak kurunca hemen ardından İran Safevileri ezilmiş, Suriye’den Mısır’a ve Arabistan’a kadar tüm Ortadoğu’nun kapıları Osmanlı İmparatorluğu’na ardına kadar açılmıştır. Nihayet 1919’da bu kez Mustafa Kemal, emperyalist işgale karşı tarihsel çıkışı Erzurum ve Sivas kongreleriyle, yani bir kez daha feodal Kürt beyleri, aşiret reisleri ve tarikat şeyhleriyle kurduğu ittifakla başlatmış, bu ittifaksa Ulusal Kurtuluş savaşının bilinen başarısını hazırlamıştır.

Özetle bütün bu bin yıllık dönemde Türkler ile Kürtler, biz bunu Türk egemen sınıflarıyla Kürt egemen sınıfları olarak anlamalıyız, ittifak kurdukça kazanmışlardır. Ama ne zaman ki Cumhuriyetin kuruluşu ile birlikte bu ittifak bozulmuş, Kürtler inkar edilmiş, işte o andan itibaren de hem Türkler hem Kürtler için sürekli olarak kaybetmeye başlamışlardır.

Bütün bu tarih tezinin gelip dayandığı asıl sonuç ise şudur: Bugün geline yerde Türk burjuvazisinin ve devletinin ulaştığı bir gelişme düzeyi, biriktirdiği çok önemli bir potansiyel var. Bu potansiyeli ile onu tüm bölgede, özellikle de Ortadoğu’da ve İç Asya’da, yeni tarihi fırsatlar beklemektedir. Ama Kürt sorununun varlığı, bunun yolaçtığı çatışma, bu çatışmanın yarattığı sürekli kanama, Türk burjuvazisini ve devletini bu tarihi fırsatları gereğince değerlendirmekten alıkoymaktadır. Türk devleti sağduyu gösterir de bu sorunu çözerse eğer, onu kendisini çevreleyen bölgede artık hiçbir güç tutamaz. Bölgesinin tartışmasız lider gücü haline gelir, Ortadoğu’dan İç Asya’ya doğru adeta kanatlanıp uçar hale gelir. Bu halen de vesile doğdukça Öcalan ile Kürt hareketi sözcülerinin yineleyip durdukları bir argümandır. Ve başta tekelleri olmak üzere Kürt burjuvazisinin tüm katmanlarında büyük bir ilgi ve sempatiyle karşılandığı da bir sır değildir.

PKK’yi, devrimi bir yana bıraktığı, sorunu salt ulusal soruna, aynı anlama gelmek üzere burjuva sınırlara indirgediği, dolayısıyla da onu emperyalist sistem içinde ve kapitalist düzen zemininde çözmeye yöneldiği için, bir yana bırakalım. Ama son on-onbeş yıldır onun kuyruğunda sürüklenen bütün bir kuyrukçu takımına soralım: Diyelim ki, sözü edilen türden bir tarihsel ittifakın yeni bir biçimi günümüzde de

gerçekleşti, dolayısıyla bunun sözü edilen meyveleri de Türkiye’nin kapitalist düzeni tarafından devşirildi. Türkiye’nin kapitalist düzeni omuzlarındaki ağır bir yükten kurtuldu ve bölgesinde hızlı bir biçimde güç olmak ve yayılmak imkanı buldu. Peki bütün bunlar Türkiye devrimi için ne ifade edecektir, ne anlama gelecektir, hangi etki ve sonuçları doğuracaktır? Tüm milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin bundan elde edeceği ne olacaktır, bütün bu gelişmeler onlar için ne anlama gelecektir? Bu arada tüm bölgenin, özellikle de Ortadoğu’nun mazlum halkları için bütün bu gelişmelerin anlamı ne olacaktır, onlar için hangi etki ve sonuçları doğuracaktır? Ve tersinden bir soru: Tüm bu gelişmeler emperyalizm ve siyonizm, onların tüm bölgesel payandaları için ne anlama gelecektir?

Yanıtlamak bir yana Türkiye solunun kuyrukçu takımı bu canalcı soruları bir kez olsun kendine sormuyor bile. Onlar için varsa yoksa “adil ve onurlu barış”! Peki ne demektir “adil ve onurlu barış”, bunun orta yerde açık bir yanıtı var mı, “artık anaların gözyaşı akmasın!” duygusallığı dışında? Marksist olmak iddiasında olanların barış gibi temel bir kavramı böylesine belirsiz, duygusal, içi boş, kof bir söylemin içine oturtmaları da ayrı bir sorundur. Lenin, tarihin gördüğü bu en büyük, en ilkeli, en tutarlı devrimci, üstelik emperyalist bir dünya savaşının tüm dehşetli yıkımı ve acıları içinde, barış sorununu kesin bir biçimde devrim sorununa bağlar. “Emperyalist savaşa karşı iç savaş!” Barış elde etmek istiyorsanız, silahlarınızı kendi burjuvazinize yöneltin! İşte onun, Lenin’in barış çağrısı, barış şiarı ve barış programı. Aman barış olsun da, ne pahasına olursa olsun, yeter ki anaların gözyaşları dinsin diyenler o dönemde de vardı. Emperyalist savaşa karşı duran, ama onun yıkım ve acıları karşısında dehşete kapılan çeşitli ülkelerin pasifistleriydi bunlar, önemli bir kısmı marksist olmak iddiası da taşıyan. Lenin’in onların bu duygusal küçük-burjuva pasifist arzularını, bir bilim insanının soğukkanlılığı ile kapsamlı marksist eleştirilere konu etmiştir. Israrla bizim barış programımız bir devrim programıdır demiştir. Savaşın kaynakları ile gerçek bir barışın elde edilmesi arasındaki kopmaz ilişki üzerinde durmuştur.

Marksist olmak iddiasında hiç kimse kavramları, dolayısıyla da barış kavramını uluorta kullanma, hele de kof duygusal söylemlerle istismar etmek hakkına sahip değildir. Bunu çoğu durumda bizzat gericilerin kendileri yaparlar, işlerine öyle geldiği, çıkarları öyle gerektirdiği için. Onurlu ve demokratik bir barış! Nedir mesela bu onurlu ve demokratik bir barış dediğiniz? Kürt sorununun bütün bir tarihsel temeli ve toplumsal kapsamı karşısında bu ne ifade ediyor? 90 yıldır inkar edilen, yok sayılan, ezilen, horlanan bir halkın bu düzen tabanı üzerinde gerçek ulusal özgürlüğü ve tam eşitliği nasıl sağlanabilecektir? Bu sorunu doğuran bütün bir toplumsal temel, sınıf yapısı

e kuyrukçu sol

H. Fırat

ve iktidarı yerli yerinde duruyorken ve duracakken bu nasıl olacaktır?

Kürt sorununda demokratik barış, en azından Türkiye'nin demokratikleşmesi demektir herhalde. Peki sizler bunu, kurulu düzenin temelleri korunarak, bu temel üzerinde Türk burjuvazisiyle uzlaşılarak elde etmeyi mi umuyorsunuz? Diyelim ki öyle, bu umuda ve inanca sahipsiniz. Peki bu durumda hemen tümünüzün programında ya da resmi çizgisinde demokrasi sorunu bir devrim sorunudur, ulusal sorun bir devrim sorunudur diye neden hala duruyor? Hiç değilse dürüst ve tutarlı olamaz mısınız! Daha '71 Devrimci Hareketi'nin ideolojik kazanımlarından kalma tüm eski kabullerinizi açıkça ve dürüstçe, dosta düşmana ilan ederek, bir yana atamaz mısınız? Kuyrukçu takımına çağırımız şudur: Hiç değilse açık, dürüst ve tutarlı olunuz! '70'li yıllarda tüm revizyonist partilerin açıkça ve '90'lı yıllardan itibaren tüm reformist partilerin örtülü biçimde yaptıkları gibi, demokrasi sorunu bir reform sorunudur, kurulu kapitalist düzeni kendi temelleri üzerinde demokratikleştirmek sorunudur deyiniz. Böylece kurulu düzeni kendi temelleri üzerinde reforme etme programına geçiniz.

"Onurlu ve demokratik" deyince, sanki barış çitasını pek yükseklerle çektiğini sanıyor bu kuyrukçu takımı. Sonuçta ulusal sorun gibi kapsamlı bir sorunu bu düzen içinde, mevcut egemen sınıfla uzlaşmaya dayalı olarak ve elbetteki emperyalist efendilerin özendirmesi ve hakemliği altında çözmek isteği ve programıdır dile getirdikleri. Bu türden bir çözümün anlamı ve sınırları ise bellidir. Buna onurlu ve demokratik cılası çekmek, bu kaskatı gerçeği zerre kadar değiştirmez. Sözkonusu olan en iyi durumda Kürt sorununun reformist anayasal çözümü olur.

Evet, bu durumda tutarlı olacak, dürüst davranacaksınız; demokrasi sorunu bir devrim sorunudur, ulusal sorun bir devrim sorunudur demeyi bir yana bırakacaksınız. Önce bunu yapacak, çünkü teorik ve programatik kabullerinizi açıkça ve dürüstçe baştan aşağı değiştireceksiniz. Sonra da bugün tuttuğunuz yolun sonrasına ilişkin bakışınızı tüm açıklığı ile ortaya koyacaksınız. Sayın ki dediğiniz oldu, bu sorun karşılıklı tavizlere dayalı bir uzlaşmayla anayasal bir çözüme kavuştu. Düzenin omuzları üzerindeki ağır bir yük böylece kalktı. Peki sonra? Sonrası ne olacak? Sonrasını başta Abdullah Öcalan olmak üzere PKK sözcüleri açık yüreklilikle dile getiriyorlar. Sonrası onlara göre Türk burjuvazisinin bölgesinin tartışmasız lider gücü olmasıdır. Ortadoğu'da ve İç Asya'da kanatlanıp uçuşmasıdır. Bölgesel düzeyde hegemonik bir güç olarak artık kimsenin onu tutamamasıdır. Nitekim bunu aynısını Tayyip Erdoğanlar, Bülent Arınçlar, Abdullah Güller de söylüyorlar. Türkiye bir dünya devleti olacak potansiyele sahip ama bu iç kanama bunu engelliyor, bunu durdurmamız lazım, bunu durdurmadan dünya

devleti rolümüzü oynayamayız, diyorlar. Peki bilumum kuyrukçuların buna diyeceği nedir?

Kürt sorunu bu toplumun devrimci dinamiklerinden birini oluşturmaktadır. Devrimci olanın görevi, bu devrimci dinamiği devrimin zaferi doğrultusunda değerlendirip geliştirebilmektir. Ama birileri onurlu ve demokratik barış adı altında, devrime karşı kurulu düzenin bayrağını sallıyorlar ve bunun farkında bile değiller. Bu, bu durumdakilerin tümü için tam bir ideolojik-politik iflastır. Bu devrime dair her türden iddianın tümünden çöküşüdür.

İlkeli politika en doğru politikadır

Bir bütün olarak demokrasi sorunu ve onun özel bir ögesi olarak ulusal sorun, bir devrim sorunudur. Düzen içi her çözüm, bu ne denli sınırlı olursa olsun, sonuçta yalnızca düzenin temellerini sağlamlaştırmış, omuzlarındaki yükü hafifletir. Bütün bunlar '71 devrimci çıkışından beri bu ülkede iyi kötü biliniyordu ve bu ta '90'lı yılların ortalarına kadar da böyleydi. Hiç değilse geçmişin devrimci hareketinden geriye kalan kesimlerinde. Sonra devrimden kopmuş Kürt hareketinin yedeğine yerleşmelerine paralel olarak tümünden unutuldu. Belki programlarında, ya da bu işlevi gören metinlerinde hala da bir şeyler duruyordu. Ama gerçek siyasal yaşamda bunların herhangi bir yeri ya da etkisi artık yok. Bu durumdakilerin hiçbirinin ulusal sorunda kendi bağımsız konumları, çizgileri ve dolayısıyla bayrakları yok. Tümü de Kürt hareketi neylerse güzel eyler çizgisindeler. Bu, politik iflasın

dipsiz kuyusudur.

Bu konferans boyunca ulusal sorun konusunda dile getirdiğim her temel ya da taktik soruna partimizin programından dayanaklar gösterebilirim. Biz TKİP olarak her türden politik sorunu her zaman programımızın ışığında değerlendirir, onun esasları ışığında anlamlandırır, ifadelendiririz. Zira tüm bu sorunların ideolojik, ilkesel ve stratejik temeli var programımızda. Bunu solun hiçbir kesiminde göremezsiniz. Onlarda kural olarak program bir yerde, gündelik politika başka bir yerde durur. İlkesizlik gündelik politikada geleneksel solun geleneksel ortak karakteridir. Oysa ilkeler tam da akmakta olan karmaşık siyasal yaşamda yolunu yönünü kaybetmemek içindir. Tüm o soyut teorik temel ve kendi başına kuru gibi görünen ilkeler, tam da gündelik yaşamın canlılığı içerisinde bir anlam kazanır. Lenin, hiçbir gündelik politik sorun gösteremezsiniz ki, arkasında temelli bir ilke sorunu yatmıyor olsun, der. Bu söz çok derin anlamlar yüklüdür ve ben yeri geldikçe onu hatırlamaya özel bir dikkat gösteririm.

Bir sendikal mücadeleye yaklaşım bile, bakış açısı olarak, temelde ilkesel bir sorundur. İşçi sınıfının yaşam koşullarının düzeltilmesi mücadelesini biz de yürütürüz, reformist bir sendikacı da. Ama reformist sendikacının tüm ufkı, kurulu düzeni kendi sınırları içinde reforme etmekten, onun kötülüklerini bir parça sınırlamaktan, acılarını bir nebze olsun yatıştırmaktan ibarettir. Oysa biz aynı mücadeleyi işçiyi mücadeleye çekmek, bu mücadele içinde eğitmek ve örgütlemek, böylece ona sorunların düşük ücretlerden değil fakat

bizzat ücretli kölelik ilişkilerinin kendisinden geldiğini kavratmak için yürütürüz. Bu mücadele sayesinde elbette ki işçinin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmeye bakar, onu fiziki ve zihinsel çürümeden koruyacak kazanımlar elde etmeye çalışırız. Ama bunlar devrime kilitlenmiş mücadelemizin yalnızca yan türevleridir, kendiliğinden sonuçlarıdır. Biz devrimciyiz, devrim ufkuyla hareket ederiz ve tüm dikkatimizi işçiyi ücretli köleliğin sonunu getirecek olan toplumsal devrim mücadelesine kazanmaya yöneltiriz. İlkel bakış açısı farkı buradadır. Reformist bir sendikacı ile devrimci bir komünistin görünürde aynı mücadeleyi verirken bile temelden farklı amaç ve hedeflerle hareket etmesinde bulur bu ifadesini.

Demek istiyorum ki, eğer ulusal sorun konusundaki ilkel yaklaşımınız bugünkü politik süreçlere ve sorunlara yaklaşımda bir rol oyanamıyorsa, kağıt üzerinde dursa ne olur, durmasa ne olur? Gerçek hayatta uyguladığınız neyse, ilkeniz de programın da gerçekte yalnızca odur. Bu durumda ise gerçekte ortada bir ilke yoktur, kuyrukçu bir sürüklenme, dolayısıyla diz boyu bir oportünizm vardır.

Sınıfın çözümü devrimdir!

Türkiye işçi sınıfı, tüm öteki toplumsal ve siyasal sorunlar gibi Kürt sorununu da çözüme ulaştırabilecek biricik sınıftır. İşçi sınıfı bugünkü durumuyla kuşkusuz siyaseten son derece güçsüzdür. Marks'ın dediği gibi, işçi sınıfı ya devrimcidir ya da bir hiç. Bu işçi sınıfının kendiliğinden bir sınıf olması ile kendisi için bir sınıf olması arasındaki derin uçurumu vurgulayan bir tanımdır. İşçi sınıfı devrimci değilse eğer, üretim süreci içinde sermaye tarafından sömürülen bir ücretli köleler yığındır. Ancak kendisi için bir sınıf haline gelirse, kendi çıkarlarının sınıf bilincine ulaşırsa, kendini her bakımdan ve her düzeyde örgütlerse, kendi devrimci öncü partisi etrafında birleşirse, tüm bunların bir ifadesi, bir bileşkesi, organik bir bütünlüğü olarak bağımsız bir politik güç olarak siyaset sahnesine çıkarsa, işte o zaman işçi sınıfı devrimcidir ve gerçek bir güçtür. İşte o zaman işçi sınıfı her şeydir, onun önünde hiçbir güç duramaz.

Görevimiz işçi sınıfına bu bilinci taşımaktır. Onu her yolla mücadeleye çekmek, mücadele içinde birleştirmek, eğitmek ve örgütlemektir. İşçi sınıfının en ileri kesimlerinden başlayarak, mümkün mertebe en geniş kitlelerini bu tutuma yöneltmektir. Bunda başarı, Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden işçilerin sınıf olarak kaynaşmasını getirir. Türk, Kürt ve öteki milliyetlerden işçilerin kaynaşmasındaki başarı, Türk, Kürt ve tüm öteki milliyetler emekçilerin kaynaşmasını getirir. Bu kaynaşmışlık ancak bütün ezilenlerin ve bütün sömürülenlerin çıkarlarını ve sorunlarını içeren bir programla bir anlam kazanır. O programla sosyal devrime yürünür, bu mücadelenin ilerlemesi ölçüsünde de onun yan ürünü olarak bir dizi kazanım elde edilir.

Bunun alternatifi, ya Kürtlerin güdük tavizlere razı

olması, dolayısıyla gerçek özgürlükten ve tam eşitlikten vazgeçmesidir. Bu da ulusal köleliğin hafiflemiş ve inceltilmiş bir biçimde sürmeye devam etmesi demektir. Burda ulusal sorun çözülmüş olmaz, sadece ulusal kölelik biçim değiştirmiş olur. Kısmen hafifler, daha incelikli bir hal alır, ama özü itibarıyla süregider.

Öteki bir alternatif, PKK'nin yeri geldiğinde söylediği gibi, "savaşı tırmandırmak"tır. Niçin peki? Yeniden pazarlık masasına oturmak hakkını elde etmek için! Bunu sonsuza kadar uzatsanız ne olur ki? Diyelim ki yine masaya oturdunuz, bu durumda bir kez daha düzenin kendi doğasından gelen sınırları ve buna karşılık sizinse özgürlüğe ve eşitliğe ilişkin kendi talepleriniz var. Siz özgürlük ve eşitlik istiyorsunuz, ama düzen de bir kez daha kendi doğasının elverdiği sınırların ötesine geçmeden kendini size dayatıyor. Sonuç? Sonuç sonsuz bir kısır döngü olarak kalmaya mahkumdur. Şu farkla ki, taraflardan biri diğerinin iradesini kırsa ortaya tümüyle yeni bir durum çıkar. PKK'nin iradesinin kırılması, hareketin ezilmesidir. Sri Lanka'da Tamil Kaplanları'na yapıldığı gibi. Devletin ezilmesi ise basbayağı devrim demektir. Bunun ortası yoktur, ya da halen açılım adı altında yaşananlardan ibarettir. Bu ise çözüm değil fakat oyalama ile içiçe bir süründürme durumudur.

Öte yandan, döne döne savaşı tırmandırmak, iki halkın ilişkilerini sürekli bir biçimde zedelemek, sosyal mücadeleyi zora sokmak, halkları birbirinden uzaklaştırmak, giderek düşman hale getirmek demektir. İstedığınız bu olmasa bile sonuç kendiliğinden bu olur. Hele de gericiğin çok bilinçli kışkırtmaları ve yönlendirmeleri de buna eklenince. Binlerce yıllık bir kaynaşmışlık deniliyor. Evet burjuvazi bunu bin türlü demagojiye ve istismara konu ediyor ama bu, bu yakınlığın tarihsel açıdan ilerici bir kazanım olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bu durumda biz devrimciler iki halkın tarihsel olarak oluşmuş yakınlığını geriye götürecek her türden davranıştan geri durmak zorundayız. Bizim görevimiz halkları daha ileriden kaynaştırmak olmalıdır. Türk ve Kürt halklarını birbirinden uzaklaştıracak hiçbir gelişmeden olumlu bir sonuç çıkmaz. Hele de Kürt sorunu bu yolla hiçbir biçimde çözülmüş olmaz. Bunu anlamak için bugünün Türkiye'si'nde her iki halkın her düzeyde, her alanda, her coğrafyada her bakımdan içiçe geçmişliği olgusunu gözönünde bulundurmak gerekir. Bizim çözümümüz, halkları daha da yakınlaştıran, daha da birleştiren, daha da kaynaştıran bir çözüm olmak zorunda. Kuşkusuz devrimciyse ve emekçi halklara karşı sorumlusak eğer.

Yapılması gereken, basitçe, devrimci bir program ve strateji üzerinden sabırla devrime hazırlanmaktır. Böyle bir mücadele hattı bugünden Türk ve Kürt emekçilerini sürekli biçimde birbirlerine yakınlaştırır ve kaynaştırır. Ezen ulus şovenizmine ve ezilen ulus milliyetçiliğine ve dargörürlülüğüne büyük bir darbe olur. Bu, halkları birbirine karşı saygı, birbirine karşı hoşgörü, demokratik bir kültür temelinde kaynaştırır. Bunu başarabilecek olan ise sosyal mücadeledir.

Ulusal sorunda işçi sınıfının devrimci çözüm bayrağı, komünist sınıf partisinin programının ulusal soruna ilişkin bölümünde ifadesini bulur. Komünist partisinin görevi, bu programı onu hayata geçirebilmek yeteneğindeki biricik sınıfa, işçi sınıfına taşımaya çalışmaktadır. Bu programı işçi sınıfına taşımadığınız sürece o boş bir söz olarak kalmaya mahkumdur. İşçi sınıfının devrimci programını, kıymeti kendinden menkul herhangi bir devrimci parti değil, fakat bizzat işçi sınıfın kendisi hayata geçirebilir. Komünist partisi adına gerçekten layık olmak istiyorsa sınıfın partisi olmak zorunda. Komünist partisi işçi sınıfını temsil etmek iddiasında ise, en ileri öğelerinden başlayarak zamanla kendini bu sınıfın içinde ete kemiğe büründürmek zorunda. Bunu başarırsa programını, dolayısıyla onun ulusal soruna ilişkin bölümünü de uygulama şansı da olur. Eğer işçi sınıfı programını taşıyıp

parçası olarak kalır.

Bunları, ulusal sorunda devrimci çözümü yaratabilirse işçi sınıfı yaratır demek için söylüyorum. Türkiye'nin başta Türk ve Kürt işçiler olmak üzere bütün milliyetlerden işçileri kaynaşıp birleşmeden bu başarılamaz. Kapitalist gelişme tüm milliyetlerden işçileri üretim süreci içerisinde organik bir güç olarak zaten birleştirip bütünleştirmiş durumda. Bu maddi birliği bizim bilinç ve örgüt planında geliştirmemiz, politik planda bilinçli bir sınıf birliği düzeyine çıkarmamız gerekir. İşçi sınıfının bağımsız bir güç olarak siyaset sahnesine çıkabilmesinin anlamı da budur. İşçi sınıfı hayatın içinde objektif varlığı ile zaten birlik halindedir. Onu ne İstanbul'da bölümlersiniz, ne de Elazığ'ın Ferro Krom işletmelerinde. İşçi sınıfı üretim içerisinde milli, dinsel, mezhepsel, cinsel kimliğinden bağımsız olarak, sınıf kimliğiyle biraradadır. O kendiliğinden sınıf kimliğine bilinçli bir ifade kazandırmak, onu siyasal sınıf kimliği düzeyine çıkarmak, sınıf devrimciliğinin hergünkü uğraşlarının değişmez hedefidir.

Türkiye gibi bir toplumda, ayağınızı sağlamca basabileceğiniz istikrarlı tek sınıf işçi sınıfıdır. Tüm öteki alt sınıflar, en başta da köylülük, istikrarsızdır, çözümlü ve dağılma içindedirler. Türkiye işçi sınıfını politikleştiremezseniz, onu toplumsal mücadelenin saflaştırıcı ve birleştirici mıknaatı haline getiremezseniz, bütün öteki ezilen ve emekçi sınıfları birleştiren bir öncü lokomotif düzeyine çıkaramazsanız, devrimden yana zaten hiçbir şansınız kalmaz. Bunu bu toplumda başarabilecek başkaca hiçbir sınıf yok.

Bakınız, Kürt hareketinin bugün büyük bir gücü vardır ama o Türkiye işçi sınıfını iğne ucu kadar ardından sürükleyememektedir. Ama Türkiye işçi sınıfı '60'lı ve '70'li yıllarda Kürt siyasal akımları da dahil bütün ilerici-devrimci güçleri ve tüm toplumsal muhalefeti ardından sürüklüyordu. Üstelik bilincinin, örgütlenmesinin ve mücadelesinin o nispeten geri düzeyindeyken henüz. DİSK bir toplantı istediği zaman, hiçbir yerde, hiçbir zeminde biraraya gelemeyen parti ve gruplar, tıptı tıptı DİSK'in kurduğu masa etrafında biraraya geliyorlardı. Bu kuşkusuz hiçbir biçimde DİSK bürokratlarının gücünden gelmiyordu. Fakat tam da DİSK'in işçi sınıfının devrimci kesimleri üzerindeki örgütlü etkisinden geliyordu. İşçi sınıfı tüm öteki ilerici-devrimci güçleri kendine çekiyordu. Teori bir yana, ama Türkiye'nin kendi devrimci toplumsal mücadele deneyimi gösteriyor ki mıknaatı, saflaştırıcı ve birleştirici eksen demek istiyorum, kesin olarak ve yalnızca işçi sınıfıdır. Mıknaatı ortaya koyacaksınız, bu işçi sınıfını devrimcileştirereceksiniz anlamına geliyor, bütün demir parçacıkları o mıknaatı etrafında saflaşır ve birleşirler, bu kaçınılmazdır. Bunu başarabilecek başka bir sınıf ya da politik bir güç odağı yok bugünün Türkiye'si'nde, yinelemiş oluyorum bunu. Ulusal bir hareket ne yaparsa yapsın, işçi sınıfının ilerici-devrimci kesimlerini arkasından sürükleyemez. Ne siyasal konumu, ne sınıf karakteri, ne stratejik yönelimi bunu uygundur. Bu öyle her türden güce tapan, iddiasız ve iktidarsız kuyrukçu solu ardından sürüklemeye benzemez. Ama Türkiye işçi sınıfı şu an örgütlü bir güç olsa, Kürt hareketi de dahil bu toplumun tüm ezilen, sömürülen, mağdur edilen kesimlerini ardından sürükler. Çünkü sınıf konumu, bundan kaynaklanan kucaklayıcı ve sürükleyici yeteneği, bunun bir yansıması olan programı ve stratejisi bunu olanaklı kılar. İşçi sınıfının devrimci programı tüm sorunları, bu arada Kürt sorununu temellerinden çözebilecek biricik gerçekt devrimci programdır. Kendine çekme ve ardından sürükleme yeteneği, sınıf konumundan gelen bu yetenek, kendini programatik ve stratejik konum ve tutumlar üzerinden de gösterir.

(Devam edecek...)

Çin’de ‘yeni dönem’

Kapitalizme içkin olan ‘eşitsiz gelişim yasası’, büyük güç odakları arasındaki hegemonya çatışmasını, belli dönemlerde ise savaşını kaçınılmaz kılıyor. Kapitalist sistemin gelişimine bağlı olarak sırasıyla Hollanda, Büyük Britanya ve ABD hegemon güç olarak öne çıktılar. Geline yerde ise, sistem, bir kez daha hegemonya krizi ile yüz yüze bulunuyor.

ABD hegemonyası sarsılıyor

Birinci emperyalist paylaşım savaşının ardından güçlenme süreci ivme kazanan ABD emperyalizmi, ikinci paylaşım savaşında ağır bir yıkıma uğrayan Avrupa’nın iyice zayıflamasından da yararlanarak, emperyalist hegemonyayı ele geçirdi. Ancak görece kısa sayılabilecek bir dönemde, ABD hegemonyası sarsılmaya başladı. 50-60 yıl gibi, dünya tarihinde oldukça kısa bir dönemde gerileme sürecine giren Amerikan hegemonyası, son yıllarda ciddi açmazlarla karşı karşıya gelmeye başladı. Ortadoğu başta olmak üzere, devam eden bölgesel savaş ve çatışmaların tümü, kapitalist/emperyalizmin yaşadığı hegemonya kriziyle doğrudan bağlantılıdır.

ABD hegemonyası gerileme sürecinde iken, sistemde tek başına hegemon güç olabilecek bir kuvvetin yer kürede bulunmaması, kapitalist/emperyalist sistemi bir ‘hegemonya krizi’ ile karşı karşıya getirdi. Hegemonya krizinin yanı sıra kapitalizmin küresel mali krizi ve dünyanın dört bir tarafına yayılan sosyal kriz, sistemi pek çok açıdan ciddi açmazlarla yüz yüze bırakmıştır.

Yeni Başkan’ın ‘Çin Rüyası’

Mart ayının ortalarına doğru Çin Devlet Başkanı seçilen Şi Jinping’in ilk konuşmalarında dikkat çeken ifadeler öne çıktı.

Seçildiği toplantının sonunda yaptığı konuşmada, seçilmesinin “şanlı misyon” ve “derin sorumluluk” anlamına geldiğini belirten Jinping’in, “Çin rüyası” ifadesini sık kullanması, Çin yönetiminin yeni bir yönelime gireceğinin işareti olarak değerlendirildi.

“Çin rüyasını gerçekleştirmek için sürekli çaba sarf edeceğimi” belirten Jinping, ilk gezisini Rusya’ya gerçekleştirdi; devamında ise rotayı Afrika’ya çevirdi. Yeni Çin Başkanı’nın açıklamaları ve attığı somut adımlar, süreci hızlı işletme eğilimi ve kararlılığına işaret ediyor.

Yeni başkanın hem verdiği ilk mesajlar hem attığı somut adımlar, Çin’de geleneksel siyaset tarzını değiştirme konusundaki kararlılığın göstergesi kabul ediliyor.

Rusya ile ilişkileri derinleştirme çabaları...

Çin-Rusya ilişkilerinde son yıllarda dikkat çekici bir yakınlaşma var. Diplomasinin yanı sıra ekonomik, siyasi, askeri, ticari ve diğer alanlarda belirgin bir artış gözleniyor. Yeni seçilen Çin devlet başkanlarının ilk ziyaretlerini Rusya’ya yapmaları da, neredeyse bir

gelenek haline geldi. Nitekim Şi Jinping’in ilk dış gezisinin adresi de Moskova oldu.

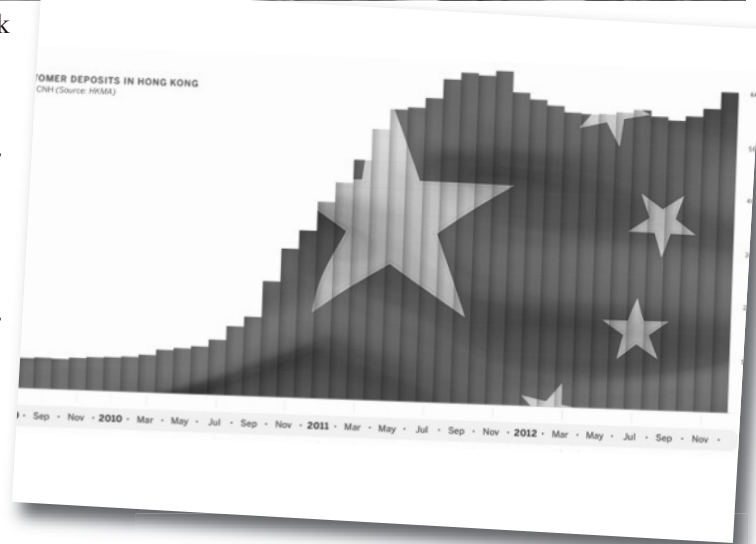
Moskova ziyareti sırasında “yeni dünya düzeni”ne dikkat çeken Çin lideri, şöyle konuştu; “Değişen bir çağa şahit oluyoruz ve değişen bir dünya ile karşı karşıyayız. Bu dünyada kalkınma, işbirliği ve kazan kazan formülü zamanın trendine dönüştü. Eski sömürge sistemi çökmüştür. Soğuk Savaş döneminin grupları arasındaki uyuşmazlıklar artık yok. Dünya tek bir ülke ya da blok tarafından yönetilemez.”

Jinping’in sözleri hem Çin’in yeni yönelimi hem ivme kazanan Rusya-Çin ilişkilerinin yakın gelecek için öngörülen hedeflerinin mahiyetini ortaya koyması açısından açıklayıcıdır. Nitekim Rusya-Çin ilişkilerinin bir “güç odağı” oluşturma yönünde seyrettiğini gösteren veriler de giderek artıyor.

Hali hazırda “BM kararlarının uygulanması ve Uluslararası anlaşmalara uyulması” temelinde tutum belirleyen Rusya-Çin ikilisinin, buna uygun davrandığı gözleniyor. Suriye’yi hedef alan yıkıcı savaşla ilgili net bir tutum almaları, İran’la geliştirdikleri ilişkiler, sorunların askeri müdahale ile değil diplomatik yollarla çözülmesi için çaba harcamaları, Asya, Ortadoğu ve Afrika ülkelerindeki yerel veya bölgesel sorunlara dair tutumları vb.. tüm bunlar, söz konusu politikaya denk düşen örneklerdir.

Rusya-Çin koalisyonu, ABD’nin Orta Asya’da kurmak istediği etkinliğe karşı da birlikte hareket ediyor. Hem Çin hem Rusya ABD’nin bu bölgeye nüfuz etmesini engellemek için mali, askeri, diplomatik alanlarda karşı hamleler geliştiriyor.

Askeri teknolojiler alanında da işbirliğini geliştiren Çin-Rusya ikilisi özellikle enerji alanında bir dizi

anlaşma imzalandılar. Enerji kaynaklar geniş olan Rusya ile enerji ihtiyacı giderek artan Çin’in, bu alandaki işbirliğini arttırmaları her iki taraf açısından kaçınılmaz görünüyor.

Her alanda olmasa da, pek çok alanda çıkarları çakışan iki büyük devletin liderleri, karşılıklı ilişkileri geliştirmek için çaba harcıyor. Çin, dünyanın ikinci büyük ekonomisi iken, Rusya’da askeri alanda dünyanın ikinci büyük gücüdür. Bu iki büyük devletin belli çıkarlar etrafında yakınlaşması, dünyada etkili bir güç odağı oluşturmaya aday kabul edilmelerini sağlıyor.

Çin-Afrika ilişkilerinde hızlı gelişme

Yeni Çin liderinin Moskova’dan Afrika’ya geçmesi bir rastlantı değil. Bu ziyaretin sonunda Güney Afrika’nın Durban kentinde düzenlenen BRICS

zirvesine katılsa da, Jinping'in ilk denizaşırı ziyareti Afrika'ya düzenlemesi, Çin'in bu siyah anakaraya verdiği önemin de göstergesidir aynı zamanda.

Jinping'in, Moskova'dan sonraki durağı Tanzanya oldu; bu seçim, Afrika'nın, Çin'in ekonomik ve siyasi çıkarları açısından taşıdığı öneme işaret ediyor. Çin'in ihtiyaç duyduğu doğal kaynakların azımsanmayacak bir kısmı Afrika'da mevcut. Öte yandan Afrika kıtası da, Çin mallarının kolaylıkla alıcı bulabildiği bir Pazar konumundadır. Çin ile Afrika ülkeleri arasındaki karşılıklı ticaret hacminin 2000 yılında 7.7 milyar Euro iken, 2011'de 128 milyar Euro'ya sıçraması, ilişkilerin gelişim hızı hakkında fikir veriyor.

Afrika'nın eski sömürgeci gücü ve halen Mali'de savaş icra eden Fransa ile ABD'nin Afrika'da hegemonya kurma çekişmesi devam ederken, Çin'in farklı araçlarla kıtaya girmesi, batılı emperyalistleri rahatsız ediyor. Bu da Çin ile batılı emperyalistler arasındaki çelişkileri arttırıyor. Ancak bundan dolayı Çin'in Afrika'dan vazgeçmesi söz konusu değil. Kıta ülkeleriyle kurduğu ilişkilerin niteliğinden dolayı, — ABD-Fransa ikilisine rağmen—, Çin'in kıta üzerindeki etkisini arttırmaya devam etmesi bekleniyor.

Kendi bölgesinde daha aktif bir duruş...

Çin'in yeni yöneliminin ilk izleri kendi bölgesinde başlamıştı doğal olarak. Bölgesel sorunlarda genelde diplomatik araçlara öncelik veren Çin, geçen yılın sonlarına doğru Japonya ile yaşadığı gerilimde ilk defa savaş gemilerini ve savaş uçaklarını harekete geçirdi.

Çin'in 'Diaoyü', Japonya'nın ise 'Senkaku' adını verdiği insansız ada parçaları üzerinde her iki tarafında da hak iddia etmesinden dolayı yaşanan gerginlik sırasında, Çin'in gösterdiği sert tepki, bölgesel politikadaki değişimin göstergelerinden biri olarak değerlendiriliyor.

Öte yandan ABD, Çin'i bölgesel güç sınırlarında tutmaya çalışıyor. Bu amaçla Japonya, Avustralya, Yeni Zelanda, hatta 1960'lı-70'li yıllarda yakıp yıktığı Vietnam ile işbirliği yapıyor, askeri paktlar oluşturmaya çalışıyor. Japonya, Güney Kore ve bazı Pasifik adalarında askeri üsleri bulunan ABD, tüm bu olanakları kullanarak Çin'i kuşatmaya çalışıyor.

Elbette Çin yönetimi, ABD ile bölgedeki işbirlikçilerinin planlarının farkındadır. Buna rağmen, Japonya ile yaşanan gerginlikten dolayı savaş gemileri ile savaş uçaklarını ortaya çıkarması, bölgede, ekonomik ve siyasi gücüne denk düşen askeri bir rol oynamaktan da geri durmayacağını göstermiş oldu.

Yakın gelecekteki hegemonya çatışmasının Ortadoğu'dan çok Asya'da yaşanacağını dile getirilmesinin temel nedenlerinden biri, ABD'nin Çin'i kuşatma çabası, Çin'in ise bu kuşatmayı parçalama noktasında gösterdiği kararlılıktır.

Etkili bir dünya gücü olabilmek için...

Vurgulamak gerekiyor ki, Çin'de yaşanan yönetim değişikliği sadece devlet başkanı ile başbakandan ibaret değil; yanı sıra parti yönetimi, tüm kabine ve yüksek yargı da yeni isimlerden oluşturuldu. "Çin'in yumuşak dönüşümü" olarak tanımlanan bu yenileme, Jinping'in sözünü ettiği "Çin Rüyası"nı gerçekleştirecek ekibin işbaşına geçtiği anlamına geliyor.

Yönetimin yenilendiği Çin'de geleneksel siyaseti değiştirme tartışmaları devam ederken, Çin in askeri paktlar oluşturmasını savunan kesimlerin sesini yükseltmeye başladığına dair veriler de artıyor.

Kısa süre öncesine kadar Çin, Rusya'nın çizgisini desteklerdi. Oysa geline yerde artık kendi bağımsız çizgisini izlemeye başladı.

Çin'in ithal ettiği petrolün %80'i Malakka Boğazı'ndan geçmek zorunda, oysa bu boğaz ABD savaş aygıtının kontrolünde bulunuyor. Bu durumda rahatsız olan Çin, Pakistan'a ait Gwadar Limanı'nın yönetim hakkını satın alarak, ABD kuşatmasında büyük bir gedik açtı.

Pakistan'ın güneybatısında bulunan Gwadar Liman'ı, Hürmüz Boğazı'nın girişinde bulunuyor ve bu özelliği ile stratejik bir öneme sahip. Çin'in attığı bu önemli adım, uluslararası ilişkilerde büyük yankı yarattı.

Tüm bu veriler, geline aşamada Çin'in ekonomik gücüne bağlı olarak askeri, siyasi, diplomatik ve diğer alanlarda dünyada etkili bir güç olmaya hazırlandığını gösteren somut delillerdir.

Selefi şeyhler vahşeti kışkırtıyor!

Suriye'de birçok kenti enkaza çeviren, on binlerce insanın yaşamına mal olan, ülke ekonomisini uçurumun eşiğine getiren gerici savaşın kışkırtılıp yaygınlaştırılmasında, fetvalar veren Selefi şeyhlerin büyük bir payı olmuştur.

Katar emirinin direktiflerine göre yayın yapan El Cezire kanalı ve Suudi sermayesi ile finanse edilen bazı uydu kanallarını mesken edinen şeyh kılıkli ucubeler, iki yıldan beri buradan fetvalar vererek savaş kundakçılığı yaptılar/yapıyorlar. Etnik, dinsel, mezhepsel ayrımları körükleyerek işe başlayan selefi şeyhleri, geline yerde arsızlığı uç noktalara vardırılmış durumdalar.

Suriye'de emekçilerin, demokratik hak ve özgürlükler uğruna başlattıkları hareketin yozlaştırılıp amacından saptırılması için ilk günden, direktifle harekete geçirilen bu şeyh kılıkli, ABD-İsrail politikalarına büyük hizmetlerde bulundular/bulunuyorlar.

Suudi Arabistan ve Katar'dan akıtılan petrodolarlarla beslenen Selefi şeyhler sürüsü, Suriye'yi "cihat alanı" ilan ederek, kökten dinci çetelerin bu ülkeye yığılmasında da önemi bir rol oyandılar. Yazık ki, çoğunluğu yoksul ailelere mensup gençlerden oluşan on binlerce kişi, Suriye'deki yıkıcı savaşa, "cihat adına" ama gerçekte emperyalist/siyonist güçlerin tetikçiliğini yapmak için katıldı.

20'yi aşkın ülkeden devşirilen, çoğunluğu Türkiye üzerinden ve AKP iktidarının suç ortaklığı ile Suriye'ye taşınan bu katiller sürüsüne, "kadın sağlama" işini de üstlenen şeyh kılıkli, ilkin inançlı Müslüman kadınları, "cihat adına seks köleliği" yapmaya çağırdılar.

Bununla ilgili ilk fetvalarda, kızların veya eşinden boşanmış kadınların, "mücahitlerle" bir saatlik nikahlar yapabilecekleri, bunu yapan kadınların önünde cennet kapılarının açılacağına dair çağrılar, fetva adı altında uydu kanalları aracılığıyla servis edildi. 15-16 yaşlarındaki kızların kandırılarak veya zorla kökten dinci çeteler tarafından seks kölesi olarak kullanılmaya başladığına dair çok sayıda haber ve görüntüler yayınlandı. Bu görüntüler arasında kızları ellerinden alınan ailelerin dramatik feryatları da var.

Ancak iki yıldır ulu orta konuşan, fetvalar veren bu ucubeler, arsızlıkta sınır tanımadıklarını, Ürdünlü Selefi bir şeyhin servis edilen sonra fetvası ile bir kez daha gözler önüne serdi. Lübnan merkezli El Mayadin kanalının da yayınladığı görüntülerde şeyh kılıkli kişi, "Alevi ve Hristiyan kadınların kafir/köle olduğunu, bundan dolayı 'savaşta ele geçirilen ganimet' sayılması gerektiğini ve bu kadınların mücahitlere helal olduğunu" söylüyor.

Bu fetva, aleni bir şekilde sistemli ve toplu tecavüzlere çağrı niteliği taşımaktadır. Bu çağırıyor yapan kişi ise, halen "saygın şeyh" havalarından ortalıkta dolaşabilmektedir.

Belirtmek gerekiyor ki, 21. yüzyılda bu ucube yaratıkları ve onların sözlerini ciddiye alabilecek on binlerce genci, ancak kapitalizm gibi kokuşmuş bir sistem üretebilir.

Ortadoğu'da yaşanan süreçte, anti-emperyalist/anti-siyonist mücadelenin özelde kökten dincilere, daha genel planda ise dinci-gericiliğe karşı kapsamda ele almak zorunlu hale gelmiştir. Zira geline yerde, ortaçağ karanlığını dayatan dinsel gericilik, halkları hedef alan karşı-devrimci koalisyonun en tehlikeli kesimini oluşturmaya başladı.

"Toprak Günü"nde intifada görüntüleri

Filistin halkı, 1976'dan beri Toprak Günü anması düzenliyor. Her yılın 30 Mart'ında düzenlenen Toprak Günü anmalarının 37.'si gerçekleştirildi. Filistin halkını birleştiren Toprak Günü anmaları Batı Şeria, Gazze Şeridi, Doğu Kudüs, 48 Filistinlileri ve sürgündeki Filistinliler tarafından düzenleniyor.

Bu yılki anma etkinliklerinde, toprağı savunma kararlılığı ve siyonist işgale karşı mücadele ısrarı bir kez daha dile getirildi.

İşgal altındaki Doğu Kudüs, Batı Şeria ve Gazze'de düzenlenen eylemlerde işgalci İsrail askerleriyle çatışan Filistinliler, birçok kentte siyonistlerin kurduğu kontrol noktalarına yüklendiler. Aynı anda Mısır-Filistin sınırındaki Refah kapısının her iki tarafında eylem gerçekleştirilirken, İsrail'in içinde bulunan 48 Filistinlileri de, Filistin topraklarını yapay olarak parçalayan İsrail askerlerinin kontrol noktalarına doğru yürüyüşe geçtiler.

Eylemlere Filistinli parti ve örgütlerin tümü katılırken, halkın katılımı da yüksek oldu. "Toprak olmadan vatan, vatan olmadan bağımsız devlet olmaz" şiarını yükselten Filistinliler, önlerine barikatlar kuran, yoğun bir şekilde gaz bombaları kullanan İsrail askerlerine, her noktada direnişle karşılık verdiler.

Eylemlerin yaygınlığı ve işgalci İsrail askerlerine karşı sergilenen militan direniş, anma etkinliklerinin "intifada hali" ile kıyaslanmasına yol açtı. Gerçekten de bir çok noktada sergilenen direniş, intifadayı andıran görüntülerin oraya çıkmasına neden oldu.

Geleneksel Paskalya yürüyüşleri...

“Emperyalist savaşlara hayır!”

Almanya’da 1960’lı yıllardan beri geleneksel olarak yapılan paskalya yürüyüşleri bu yıl da yaygın olarak yapıldı. Tarihsel gelenek değişmeyerek devam etti. Kötü hava koşullarına karşın ülkenin 60’dan fazla değişik merkezinde yürüyüş, toplantı ve mitingler yapıldı. Stuttgart, Berlin, Hamburg, Münih, Frankfurt, Kassel, Nürnberg ve Paskalya yürüyüşlerinin gelenekleşmesinin başını çeken Ruhr Havzası’nda büyük yürüyüşler gerçekleştirildi.

Paskalya eylemlerinin başlamasının nedeni olan emperyalist silahlanma, silah ticareti ve savaşların protesto edilmesi geleneği, bu yılki eylemlerin de merkezinde duruyordu. Eylemlerin hedefinde, Alman emperyalist devletin sürdürdüğü militarist ve savaş yanlısı politikaların protesto edilmesi vardı. Silah ihracatı, dışarıya asker gönderme, devlet eliyle okullarda ve istihdam büroları üzerinden yapılan militarist kampanyalarla, gençliğin askerliğe özendirilmesi, gerici politikalar, yapılan konuşmalarda sert bir dille eleştirildi. Okullarda yapılan militarist propaganda ve reklamların durdurulması istendi. Dışarıya, militarist araçlar ve asker gönderilerek ‘yardımın’ yapılamayacağını ve bunun büyük bir yalan olduğunu söyleyen konuşmacılar, dışarıya gönderilen Alman askerlerinin geri çekilmesini istediler. Eylemlerde, silah ihracatının durdurulması ve dışarıya gönderilen askerlerin geri çekilmesi genel bir talep olarak öne çıkarken, silah üretiminin durdurulması da dile getirilen taleplerden oldular.

Paskalya yürüyüşlerinin güçlü ve zayıf yanları

Yaygın olarak yapılan geleneksel Paskalya yürüyüşlerinin başlıca ayırıcı ve olumlu özelliği, eylemlerin yerel inisiyatif ve komiteler aracılığıyla organize edilmesidir. Bu özelliğinden dolayı, eylemler belli başlı kentlerde sıkışıp kalmayarak ülke genelinde oldukça yaygın eylemlilikler yaşanıyor. Paskalya tatiliyle başlayan eylemler uzun yürüyüşler olarak organize ediliyor. Böylece irili ufaklı yerleşim merkezlerinde konaklayıp geçerken uğradığı yerlere savaş karşıtı havayı taşıyor. Değişik yerlerden gelen yürüyüş kolları değişik merkezlerde birleşerek büyük miting ve gösterilerle eylemlerini noktıyorlar. Tabandan gelen bir inisiyatif ve yaygın olarak düzenleniyor oluşundan dolayı Paskalya eylemlerinin önemli bir yeri ve politik ağırlığı hep var olmuştur. Paskalya eylemlerinden rahatsız olan emperyalist burjuvazi ve onun medyası genellikle bu eylemleri görmezden gelerek ‘yok’ saymıştır.

Paskalya yürüyüşlerinin kelimenin yalın anlamıyla sahip olduğu kitlesel inisiyatife dayanan özelliği, emperyalist burjuvazinin korkusunun asıl nedeni olmuştur. Emperyalist burjuvazinin değişik partileri bu eylemleri, değişik araçlarla kontrollerine alma çabaları dönem dönem ağırlığını hissettirse de, eylemlerin dayandığı ayırıcı dinamikler bu çabaların başarılı olmasını boşa çıkartmıştır. Emperyalist burjuvazi, gericilik yıllarının getirdiği olanaklarla Alman halkının sahip olduğu savaş karşıtı bilinci silme ve anti-militarist geleneğini unutturma çabası da aynı dinamikler tarafından boşa çıkartılarak, başarısızlığa

uğrattıldı. Paskalya yürüyüşlerinin dayandığı kitlesel dinamik ve inisiyatif bu gerici çabaları boşa çıkarttı. Hareket bir dönem oldukça zayıflasa da, dayandığı kitlesel inisiyatifin yaratıcı ve inatçı dinamiğiyle gericilik yıllarının ideolojik, politik ve kültürel karanlığını yırtarak tarihsel hareketin kırılmasını önleyerek, gerici militarist amaçları boşa çıkarttı.

Tabandan gelen inisiyatifle örgütlenen her hareket gibi Paskalya yürüyüşlerinin de zayıf ve güçlü yanları vardır. Güçlü yanlarına yukarıda belli sınırlıklar taşısa da, esas olarak ortaya koyduk. Taban inisiyatifiyle örgütlenmesi onun güçlü yanının esasını oluştururken, bu aynı durum paradoksal olarak hareketin sahip olduğu bilinç, hedef ve taleplerindeki sınırlılıklarının da nedeni olmuştur.

Bugün, esas olarak emperyalist yayılma ve savaş politikalarının taşıyıcısı olan Yeşiller hareketinin aynı zamanda bu eylemler içerisinde büyüyerek, komünist ve devrimci potansiyelin tasfiye edilmesinin bir aracı olma işlevini yerine getirdiği gerçeği, hareketin sahip olduğu ideolojik ve politik zaafalarının boyutlarını göstermektedir. Elbette, Yeşiller’in bu gerici ve tasfiyeci rolü oynamasını kolaylaştıran yerel ve uluslararası nedenler de vardı. Yeşiller hareketi, Alman ve aynı zamanda Avrupa emperyalizminin militarist amaçlarının, ‘insan hakları’ maskesiyle maskelenmesinin, AB’nin, “özgürlükler merkezi” olarak lanse edilmesinin, ekolojik yıkım ve yağma savaşlarının sorumlusu olan kapitalizmin, yıkıcı karakterinin gizlenmesinin aracı olmuştur. Avrupa merkezli ideolojik tasfiyeciliğin Truva Atı olmuştur.

Bugün hala birileri Merkel’den “barış”, “demokrasi” dilenebiliyorsa, işçi cinayetlerine/katliamlarına ve sendikal yasaklara çözüm bulmasını isteyebiliyorsa, sosyalist aydınlarımız ve partilerimiz emperyalist bir birlik olan AB’ye umut bağlayabiliyorsa, bu ideolojik yıkım ve tasfiyenin tarihsel temelleri aynı zamanda buralarda aranmalıdır.

Paskalya eylemlerinin hedef ve taleplerindeki sınırlılıklar tasfiyeciliğin ideolojik zemini olurken, hareketin dayandığı kitleselliğin homojen olmayan karakteri de, onun toplumsal dayanaklarını oluşturduğu hareketin Asya, Avrupa ve Amerika’ya yayılma çabalarını boşa çıkarttı.

yapmadan genel bir savaş karşıtlığı ve pasifizm ideolojisi de, Latin Amerika’dan Asya ve Afrika’ya uzanan kurtuluş hareketlerinin kırılmasına ideolojik zemin hazırlamıştır. Bugün ülkemizde, “savaş karşıtlığı” adına ortalığa saçılan, toplumsal barış sefaleti de AB merkezli olan aynı gerici burjuva ideolojisinden beslenmektedir.

Bu yıl yapılan Paskalya eylemlerinde de aynı paradoksal durum yaşanmıştır. Emperyalist savaşlara karşı kendisini ifade eden konuşmacılarla, her türden savaşa karşı olan konuşmacıları aynı kürsüde izlemek mümkün olurken, yürüyüş kollarında taşınan pankartlarda, dağıtılan bildirilerde, açıklama ve çağrılarda da aynı manzaralar yaşandı.

Hareketin bu iki görünümünden, hareketin kitlesel inisiyatif ve girişkenliğini gözetip ona güvenerek, hareketin asıl güçlü yanını oluşturan bu yanına dayanarak, onun bu güçlü yanını geliştirerek Paskalya hareketini daha bilinçli hedeflere ve amaçlara yöneltmeye çalışmak komünistlerin ve devrimcilerin asli görevi olmalıdır.

‘Hatırlamak hareket etmektir’

Eski DDR (Demokratik Almanya Cumhuriyeti) sınırları içerisinde kalan Magdeburg kentindeki eylemde konuşan, Auschwitz toplama kampından sağ olarak kurtulan 87 yaşındaki Esther Bejaran şöyle haykırıyor: “Auschwitz cehenneminde neler yaşandığını, yaşamayanlara anlatmak zor. O cehennemi yaşamayanlar oralarda nelerin yaşandığını tahmin bile edemezler. Nazileri sokaklarda gördüğümüzde içimizden nelerin geçtiğini, koptuğunu bilemezseniz. Geç kalmayın ve susmayın. Hatırlamak hareket etmektir! Bir daha asla müsaade etmeyin. Size inanıyorum.”

Magdeburg’daki Paskalya kürsüsünden yükselen 87 yaşındaki Esther Bejaran’ın gerçek barış ve kardeşlik için yükselen çığlığına sahip çıkarak, ‘susmamak’ ve ‘harekete geçmek’, emperyalist haydutların dünyamızı sürüklemek istedikleri yeni bir yağma savaşına karşı devrim ve komünizm için savaşmak, günün temel ve acil görevidir.

Latin Amerika’da sol dalga...

Sokağın yıkıcı, iktidarın çürütücü gücü

Volkan Yaraşır

Tarih boyunca Latin Amerika kavganın, mücadelenin ve isyanın coğrafyası oldu. Sömürgeci talan, yağma, katliam ve soykırımları askeri darbeler, faşist diktatörlükler izledi. 20 yüzyılda şiddet dalgaları kıtayı sarstı. Büyük altüst oluşlar yaşandı. 1970-1990 arası Latin Amerikan’ının en karanlık dönemlerinden biri oldu. Kıta neoliberal karşı devrim stratejisinin laboratuvarı ve odak coğrafyası olarak işlev gördü. Sistemik bir karşı devrim programı olan ultra neoliberal politikalar, sistemik bir karşı devrim olan faşist diktatörlüklerle hayata geçirildi.

Aşağı yukarı çeyrek asrı kapsayan bu yeni sömürgeci dalga ve katliam, yeni yağma ve talanları yarattı. Büyük toplumsal yıkımlara yol açtı.

Küba Devrimi kıta için yeni bir tarihin başlangıcı oldu. Devrimin yıkıcı anaforu ve yol açtığı aura 1960’ların ortalarından itibaren kıtanın her ülkesinde kolektif ayağa kalkışlar ve isyan hareketleri doğurdu. Gerilla hareketleri biçiminde şekillenen bu isyan hareketleri sömürgecilik karşıtı direnişten beslendi, güç aldı ve tarihsel aidiyetlik kurdu. Gerilla hareketleri kitlelerin kolektif enerjisinin açığa çıkmasını ve halkların yıkıcı dirilişini sağladı. ABD emperyalizmine ve onların gerçek anlamda uşakları olan oligarşilere karşı direnişin mayası oldu. Muazzam bir güce karşı halkların öfkesinin, onurunun ve umudunun simgesi haline geldi. Hareketlerin Farabundo Marti, Tupac Amaro, Sandino gibi adlar alması tesadüfı değildi. Tarihin bugüne taşınması ve tarihsel bir hesaplaşmaydı.

1970’lerin başı yeni bir momentı simgeledi. Karşı devrim harekete geçti.

1973’de Şili’de Allende yönetimine karşı gerçekleşen faşist darbeyi, Latin Amerika’da CIA’nın koordinasyonunda bir sekron şeklinde yeni faşist darbeler izledi.

Sermaye ve militarizmin iç içeliğinin, vahşet ve gaddarlığın bu somut ve konsantre pratikleri Latin Amerika’da son derece rafine uygulandı.

Kıta müthiş bir şiddetle, köleleştirilmeye çalışıldı. Neoliberal yıkım programlarıyla enkaza çevrildi. Bu dönem ölümleri, kayıpları, işkence zamanlarını ve saf bir şiddeti ifade etse de, direniş her şart altında büyük bedeller ödenerek sürdürüldü. Faşizmin bir sınıf intikamı olduğu Latin Amerika’nın her toprağında anlaşıldı. Dönemin son derece ağır şartlarına rağmen başkaldırının tohumları yine de her coğrafyaya atılabildi. Yeni işçi hareketleri, kent yoksulları, yerli hareketleri ve kayıplara karşı mücadele bir dip dalgası gibi gelişti.

1980’lerin ortalarında, Latin Amerika’da Nikaragua Devrimi’nin gerçekleşmesi (1979) ve Filipinler’de Markos rejiminin yıkılmasıyla (1985), emperyal konsepte değişikliğe gidildi. Aşağıdan devrim tehlikesine karşı düşük yoğunluklu demokrasi adı verilen, yeni bir sürece girildi ve bir anlamda faşist diktatörlükler restore edildi. Aynı konjonktür kitle hareketlerinin şekillenme dönemi oldu. (1)

1990’larda sokak, geleceği feth ediyordu. Kitlelerle sokak yeniden buluştu. Aynı yıllar askeri faşist rejimlerin tasfiyesini/restorasyonu içerdi. Uzun şiddet yıllarında kitlelerin birikmiş yıkıcı öfkesi ve enerjisi

dışa vurmaya başladı.

2000’li yıllarda Latin Amerika’yı saran kitle hareketleri bir sol dalga şeklinde iktidar değişikliklerine yol açtı. Yaşanan tam anlamıyla bir toplumsal patlamaydı. Özellikle yerli hareketleri Latin Amerika’nın özgün ve en diri dinamiği olarak dikkat çekti.

Sınıflar mücadelesinin zenginliği fabrika işgalleri, toprak işgalleri, sokak eylemleri ve savaşları, yerli hareketlerinin muazzam eylem ve direnişleriyle kendini dışa vurdu.

1 Ocak 1994’te EZLN’in silahlı isyanı başlangıç oldu.

Zapatist hareketin Meksikan’ın Chipas bölgesinde yeni ultra neoliberal anlaşma olan NAFTA’ya karşı yaktığı Maya ateşi, 1998’de Venezuela’da Chavez’in iktidara gelmesiyle harlandı ve yeni boyut kazandı. İnka toprakları tutuşmaya başladı.

Bu gelişmeler yoksulların ve yerlilerin muhteşem isyanlarını ve ayağa kalkışlarını simgeledi.

Farklı özgünlüklerdeki kitle hareketlerinin aşağıdan yarattığı dalga, var olan kokuşmuş neoliberal rejimleri alt üst etti. Latin Amerika’da sol dalga ülke ülke yayılmaya başladı.

Dikkat çeken en önemli gelişmelerden biri mücadelenin parlamento dışı yükselmesi ve hızla radikalize olmasıydı. Ayrıca tarih boyunca hiç görülen, yok kabul edilen yoksulların ve yerli halkların bu süreç içinde tarih sahnesine bütün görkemleriyle girmeleri oldu. Öte yandan bu güçlerin siyasal bir kristalizasyon yaratamaması da en büyük handikaplarıydı.

Kitle hareketinin yok edici enerjisi daha çok sol popülist ve parlamenterist çizgide yer alan ağırlıkta yerli ya da melez karizmatik özellikteki kişi ya da yeni oluşan partiler tarafından “şekillendirildi”, var olan neoliberal siyasal iktidarlara karşı yönlendirildi.

Venezuela’da Hugo Chavez, Bolivya’da Evo Morales, Ekvator’da Rafael Correa, Paraguay’da

Fernando Lugo, Brezilya’da önce Lula daha sonra Dilma Rouseff, Uruguay’da Jose Mujito, Nikaragua’da Daniel Ortega, Peru’da Otol Humala iktidarlara izledi. Guatemala ve El Salvador da sol iktidara taşındı.

Farklı siyasal atraksiyon ve vurgularına rağmen genelinde sol popülist bir siyasal çizgide yer alan bu iktidarlara, Latin Amerika’da büyük sosyal tahribatın ve yıkımın yarattığı kronikleşmiş ve kitleselleşmiş yoksulluk ve işsizlikle mücadeleyi ilk hedef olarak belirledi. Ayrıca kitle hareketlerinin özgün dinamiği ve rengi olan yerlilerin kimlik ve var oluş sorunlarının yanı sıra, topraklarının finans kapital tarafından gaspına karşı harekete geçti.

2000’li yıllarda Latin Amerika’daki tablo son derece çarpıcıydı. Latin Amerika’da emek gücünün %40’ı ile %80’ine yaklaşan kesimi ya işsiz ya da açlık sınırında yaşayabilecek bir gelir elde edebiliyordu. Halihazırda ağırlıkla marjinal sektörde ve geçici işlerde çalışan bu kesimler, sürekli işsizlik tehdidi altında yaşamlarını sürdürüyor.

Latin Amerika’da yoksulluk toplam nüfusun %70’i gibi olağanüstü bir rakamı buluyor. Bu yoksul kesim günlük olarak 5 dolar ya da daha altında bir gelir elde ediyor. %70’in içindeki %40’ın durumu ise tam anlamıyla felaketi andırıyor. Bu nüfus günde 2 doların altında bir gelirle yaşamını idame ettiriyor.

Latin Amerika’da uygulanan radikal neoliberal saldırılar özellikle tarımda büyük yıkıma yol açtı. Kırdan yoksullaşma, mülksüzleştirme, topraksızlaştırma hız kazandı. Yine aynı dönemde Latin Amerika’dan metropollere, başta ABD’ye muazzam oranda değer transfer edildi. 1992-2002 arasında gerçekleşen yağma ve talanın 1 trilyon doları bulunduğu tahmin ediliyor.

Bu vahşi tablo, bir biriktirme sürecinden sonra kitlelerin yıkıcı öfkesini harekete geçirdi. Parlamento dışı mücadele biçimleri, büyük kitlesel mobilizasyon ve sokakta politikanın yarattığı yıkıcı enerji kıtanın “lanetlerinin” gücü oldu.

“Lümpen kapitalizmin” restorasyonu mu?

Sol popülist yeni iktidarlar mülkiyet ilişkilerine, sermayenin iktidar ve tahakküm araçlarına dokunmadı. Hatta bu yönde küçük de olsa yapısal ve köklü değişiklikleri bile önüne koymadı. Kapitalizm verili durum kabul edilerek, kapitalizmi ehlileştiren, bir anlamda “lümpen” kapitalizmi revize ve restore eden politikalar uyguladı.

Bunun yanında bazı sosyal programlar devreye sokuldu. Bu programlar kitlenin acil ihtiyaçlarının giderilmesi ve kronik yoksulluğa karşı yeni düzenlemeleri kapsadı.

Latin Amerika’da farklı biçim ve kademelerde yaşanan bu süreç Brezilya’da CUT, Brezilya İşçi Partisi ve Lula’nın yaşadığı metamorfozla somut biçim aldı. Brezilya’da finans kapitalin yeni sözcüsü bir zamanların bir taban ve yığın hareketi içinden çıkan Lula oldu. Ayrıca Brezilya işçi partisi ve CUT sistemin temel aparatlarına dönüştü. Bu iki yapı burjuva, korporatist ve bürokratik çürümüşlüğü simgeleri haline geldi.

Latin Amerika’da sol popülist iktidarlar, 21. yüzyıl sosyalizmi gibi melez, eklektik argümanlarına, bir dizi alternatif ekonomik bloklaşmalara ve değişik sosyal programlarına rağmen temel yönelimleri ehlileştirilmiş bir kapitalizm çerçevesinde gerçekleşti. Kapitalist mülkiyet ilişkileri ve burjuva devlet mekanizması bütün “ihtişamiyla” korundu. Korunmasına özen gösterildi. Bazı yapısal sosyal reformlar, IMF ve Dünya Bankası’yla ilişkilerin kesilmesi, uluslararası tekellerin hakimiyetinin kırılması, toprak reformu ve farklı sosyal dağıtım mekanizmaların kurulması gibi adımlar atılmadı.

İzlenen sosyal programlar, sistemi sarsacak bir içerikte gelişmedi. Hatta paradoksi bir boyutta da sistemin uzun vadede rasyonalizasyonuna hizmet edecek şekilde biçimlendi.

Venezuela hariç diğer bütün sol popülist çizgideki iktidarlar benzer bir yol izledi.

Bu noktada iktidarların ABD karşıtlığı, bazı ülkelerde ABD’nin üslerinin kapatılması gibi ABD hegemonyasını kırıci hamlelerini anti-kapitalizmle karıştırmamak gerekiyor. Bu yaklaşım ALBA ve CELAC gibi ABD’nin üyeliğini dışlayan bir dizi ekonomik bloklaşmanın ve ABD hegemonyasını kırıci bazı hamlelerin ve bu iktidarların sol tandanslı yönelimlerinin ve potansiyellerinin görülmemesi anlamına gelmez. Bahsedilen sokakların yıkıcı ruhu ve bu ruhun taşıdığı potansiyelle, sol tandanslı iktidarlarının ruhunun uyuşmadığıdır. Hatta bu ruhun, kitlelerin taşıdığı yıkıcı enerjiyi absorbe etme ya da çürütme tehlikesidir.

Brezilya’da Lula iktidarı buna örnektir. Nikaragua’da devrim önderlerinden Ortega kardeşlerin Nikaragua’nın en zengin ailelerinden biri olması çok şaşırtıcı bir durum değildir. Ortega, özelleştirmelere ve neoliberal politikalara son derece esnek yaklaşıyor. Uruguay’da Geniş Cephe ve Tupamarolar’ın liderinden Mujica uluslararası sermayeyle flörtünü artırıyor. Neoliberal politikalara son derece uyumlu tutum alıyor. Bu iki ülkede toprak reformu gibi yapısal sorunların aşılması için küçük bir adım bile atılmış değil. Arjantin’de Kirchner iktidarı neo-korporatizmin ve sol-peronizmin yeni yüzü oldu. 2001 isyanının tüm potansiyeli, Kircher iktidarı tarafından eritildi. Arjantin’de neo-liberal politikalar hızla hayata geçirilmeye başlandı. Bu örnekleri çoğaltabiliriz. Diğer sol sosyal demokrat yada varyantları olarak kabul edebileceğimiz, sol iktidarlar içinde benzer şeyleri söyleyebiliriz.

Önümüzdeki süreç, bir yandan kapitalizmin yapısal krizinin evrimi ve emperyal öznel arasında hegemonya savaşlarının biçim alışı ve ABD emperyalizminin Latin Amerika politikalarına bağlı olarak biçimlenecek, öte yandan Latin Amerika’daki

taban hareketlerinin gelişim dinamiklerine göre şekillenecektir. Bu faktörler Latin Amerika’daki sol-popülist iktidarların kaderlerini etkileyecektir.

Yakın dönemde Ekvator’da Correa’nın yeniden iktidara gelişi ve Chavez’in ölümü kıtadaki olası gelişmeler hakkında bizlere fikir verebilir.

Venezüella ve Latin Amerika’da sokak gelecektir, geleceğin tek güvencesidir!

Ekvator’da Rafeal Corea şubat ayında yapılan seçimlerle yeniden başkanlığa geldi. %57’lik bir oy çoğunluğuyla seçimleri kazandı.

Corea’da “21.yüzyıl sosyalizmi” argümantasyonu geliştiriyor. Corea, iktidarı döneminde kronik yoksulluğun azaltılması yönünde politikalar izledi. Bir sosyal programları hayata geçirdi. Kapitalist krizin yıkıcı etkilerinden finansal düzenlemelerle korundu. Bütçeden kamuya yoğun kaynak aktarımında bulundu. Corea’nın izlediği temel siyasal çizgi sosyal kapitalizm ekseninde oldu. Kapitalizmi terbiye edecek hamleler yaptı. 21. yüzyıl sosyalizmi, anti-kapitalist bir mahiyet taşıyor. Hatta Corea piyasanın kaçınılmazlığından bahsediyor ve anti-kapitalizme şiddetle karşı çıkıyor.

21. yüzyıl sosyalizmi kıtada sol sosyal demokrat çizginin argümantasyonundan başka mana taşıyor ve “lümpen” kapitalizmin rasyonalizasyonunu ve modernize edilmesini içeriyor.

Corea yeni sol sosyal demokrat çizgiyi temsil ediyor ve Latin Amerika’da sol dalganın sürdüğünü gösteriyor. Chavez “iktidarları” giderek kitlelerle bütünleşen, yoksulların öfkelerini harekete geçiren ve onlara muktedir olma duygusu veren içerikte biçimlendi.

Chavez “yoksulların” Bonapart’lığından, kitlelerin yaratıcı ve yıkıcı gücünü harekete geçiren bir lider konumuna geldi.

Kitle mobilizasyonu ve radikalizasyonu Chavez’i şekillendirdi. Düşünsel gelişimini besledi, zenginlik kattı. Chavez “Bolivarcı” düşünsel çizgiden eklektik mahiyette de olsa sosyalizme yaklaştı.

Buna rağmen Chavez iktidarları kapitalist mülkiyet ilişkilerine hiçbir biçimde müdahalede bulunmadı, burjuva devlet yapılanmasına dokunulmadı.

Devlet, yoksulların devrimci enerjisiyle kuşatılmaya çalışıldı. Yoksul yığınlar kolektif bir güç olmanın yarattığı zenginlikle hareket etti.

Chavez, kitlelere dayanarak etkili ve yaygın sosyal programlar hayata geçirdi. Petrol gelirlerinin kamuya akıtılmasıyla, kronik ve yaygın yoksulluğun engellenmesinde son derece ciddi adımlar atıldı. Ayrıca Küba’yla girilen yakın ilişkilerle özellikle sağlığın sosyalizasyonu yönünde olağanüstü başarılar sağlandı. Eğitimde de benzer pratikler yaşandı. Yoksulların barınma sorunu ciddi oranda iyileştirildi.

Chavez iktidarları Latin Amerika’da en sol, en radikal ve büyük potansiyeller taşıyan pratikler oldu. Yoksulların kolektif aksiyonu açığa çıktı. Chavez’in ölümü Venezüella’da yeni bir döneme girişi simgeliyor. Venezüella’da önümüzdeki dönem son derece büyük gelgitlere ve altüst oluşlara sahne olabilir. Venezüella bu süreçte karşı devrim tehdidiyle yüz yüzedir. Maduro iktidarı yoksulların geleceği için yaşamsal önem taşıyor.

Sınıfsal antagonizmanın şiddetlenmesine bağlı olarak, büyük sınıf ve kitle hareketleri ile, devrimci radikal dönüşümlerin yaşanacağı bir sürecin içine girilebilir.

Venezüella’da sokak ve sokağın ruhu geleceği belirleyecektir. Sokakla yoksulların bütünleşmesi, Venezüella’da aşağıdan yükselecek muazzam gelişmelerin önünü açabilir.

Sokak sadece Venezüella’da değil, sol dalganın yaşandığı her ülkede belirleyici bir alandır. Kitlelerin devrimci enerjisi, sokağın yaratıcı ve yıkıcı gücü geleceğin tek güvencesidir - <https://rantey.org>

Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri...

Güney Afrika’da madencilere yine kurşun

Mpumalanga’nın Graspan kömür ocaklarında grevde olan işçilerin üzerine polis ateş açtı. Polisin azgın saldırısında yaralanan iki işçi hastaneye kaldırıldı. Hastaneye kaldırılan her iki madenci de ölümcül yerlerinden vuruldular. Madenciler ise polisin saldırısı sonucunda beş işçinin daha yaralandığını belirtti.

18 Mart’ta greve giden madenciler ödenmeyen primlerinin ödenmesini istiyorlardı. Devletin desteğine güvenen maden işletmesi yönetimi, işçilerin grevini illegal ilan ederek 250 grevciyi işten attığını duyurmuştu. Madenciler, kapitalist işletmenin devlet desteğinde başlattığı saldırıya boyun eğmeyerek grev ve direnişlerini devam ettirdiler.

Hong Kong’da liman işçileri grevde

Hong Kong’un Kwai Chung şirketine ait olan konteyner terminalinde çalışan 150 liman işçisi ücretlerinin yükseltilmesi talebiyle greve gittiler. Ücretlerine son onbeş yıldır hiçbir artış yapılmayan işçiler kendilerine reva görülen kaderi değiştirmek için greve giderken, şirket yönetiminin işçilerin grevine güvenlikleri saldırtması sonucunda da işçilerle güvenlik arasında çatışmalar yaşandı.

Çin’de maden cinayetleri

Çin’in kuzeydoğu kesiminde yer alan Cilin eyaletinin Bayşan kentinde bulunan kömür madeninde grizu patlaması meydana geldi. Patlama nedeniyle madende çalışan 41 işçiden 28’i hayatını kaybederken patlamadan sadece 13 işçi kurtulabildi.

İş cinayetinin yaşandığı madenin devlet bünyesindeki Tonghua Maden İşletmeleri Şirketi’ne bağlı olduğu öğrenildi.

Çin’in Tibet özerk bölgesinde ise altın madeninde heyelan meydana geldi. Lasa’nın Maycoukungar kasabasında bulunan madende yaşanan heyelan nedeniyle 83 işçi toprak altında kaldı.

Madenin Çin Milli Altın Grubu’nun yan kuruluşlarından biri tarafından işletildiği belirtildi.

Şilili madencilerin grevi başarıyla sonuçlandı

23 Mart günü Codelco Ocakları’nda, 37 yaşındaki makina operatörü geçirdiği iş cinayeti sonucunda yaşamını yitirmişti. Arkadaşlarını iş cinayeti sonucunda yitiren işçiler, cinayetin sorumlusu olarak işletme yönetimini gösterdiler.

Maden ocağında çalışan bini kadrolu ve üç bini sözleşmeli olan toplam dört bin madenci yeterli iş güvenliğinin alınması uyarılarına, kapitalist işletme yönetiminden yeterli yanıt alamaması üzerine greve gittiler. Dört gün süren grev sonucunda kapitalist işletme yönetimi işçilerin talebini kabul etmek zorunda kaldı.

Fas'ta sendikalar dinci-gerici hükümeti uyardı

31 Mart günü Fas'ın başkenti Rabat'ta on binlerin katılımıyla bir gösteri düzenlendi. Eylemi Fas'ın iki büyük sendika konfederasyonu örgütledi. Sosyalist Halk Partisi'ne yakın Demokratik İşçi Konfederasyonu ile İstiklal Partisi'ne yakın olan Emegün Demokratik Federasyonu, eylemi birlikte gerçekleştirdiler.

Sendikaların örgütlediği eyleme sol/sosyalist partiler ile ilerici gençlik hareketleri de destek verdi. İşçiler, emekçiler ve gençler demokratik hak ve özgürlükler alanının genişletilmesi, onurlu bir yaşam ve toplumsal adalet taleplerini yükselttiler. Eylemde "Halk hükümetin yıkılmasını istiyor!" şiarı da öne çıkan sloganlardan biri oldu. Öne çıkan bir diğer şiar ise, "Kitleler devrimci, Benkirane diktatör." (Abdülillah Benkirane, Fas'ın AKP'li başbakanı.)

Eyleme Rabat'ın yanı sıra sanayi havzalarından ve birçok kentten katılım olduğu bildirildi.

"Bu henüz başlangıç..."

Eylemi örgütleyen iki konfederasyonun liderleri, hükümetin halkın taleplerini kulak ardı ettiğini belirterek akaryakıt zamlarını, maaş kesintilerini, bazı temel tüketim maddelerine uygulanan sübvansiyonların kaldırılmasını isterken ve sosyal harcamaların kısılmasını kabul etmeyeceklerini ifade ettiler.

Eylemin, hükümeti uyarmak için bir başlangıç olduğunu dile getiren sendika liderleri, hükümetin taleplerini karşılamaması durumunda genel greve ve kitlesel eylemlere hazırlanacaklarını vurgulayarak, hükümeti uyardılar.

Bazı gazeteci ve siyasi analistler, eylemin Fas ölçüsünde önemli olduğunu ve bunun lokomotif işçi sendikaları olan yeni bir kitle hareketinin başlangıcı olabileceğini belirtiyorlar. Sol/sosyalist partilerle gençlik örgütlerinin sendika konfederasyonlarıyla ortak hareket etmeleri de, yeni bir kitle hareketinin başlangıcı açısından önemli bulunuyor.

Fas'ın AKP'si işçi ve emekçilerin hedefinde

16 ay önce yapılan seçimlerde birinci parti olan AKP, (Fas'ın Müslüman Kardeşleri (İhvan) tarafından, Tayyip'in AKP'si örnek alınarak kurulan Adalet ve Kalkınma Partisi), 16 ay gibi kısa bir sürede işçi ve emekçiler nezdinde teşhir oldu.

Tayyip Erdoğan'ın AKP'sini taklit eden Faslı İhvacıların başında bulunduğu dinci hükümet, bu eylemle sarsılmaya başlamış görünüyor. Nitekim koalisyon partilerinden birine mensup olan İçişleri Bakanı bile, AKP hükümetinin başarısız kaldığını, halka vaat ettiklerinin çoğunu yapamadığını kabul etmek zorunda kaldı. Bu açıklama, başında İhvacıların bulunduğu dört partili koalisyonun zemininin pek de sağlam olmadığını gösteriyor.

İşyan ertelenmişti ama sorunlar yerli yerinde...

İki yıl önce Tunus'ta patlak veren halk isyanı döneminde, Fas, kitlesel eylemlere sahne olan ülkelerden biriydi. Gençlik örgütleri ve sol/sosyalist partilerin katıldığı kitlesel gösterilere, işçiler de katılmış ama sadece katılımcı sınırlarında kalmıştı.

Fas Kralı 6. Hasan, bazı siyasi reformlar yapmış, siyasi partiler yasasını değiştirmiş, sosyal talepler konusunda vaatlerde bulunmuş, ama aynı zamanda polis terörünü de eksik etmemişti.

Fas'taki kitle hareketi, isyan boyutuna varmadan dindi, ama özellikle sol gençlik örgütlerinin eylemleri belli aralıklarla devam etti. Son gençlik eylemi geçen hafta işsiz üniversite mezunlarınınki oldu ve yine polis zorbalığına maruz kaldı.

Sendikalarla sol-sosyalist partilerin ve gençlik örgütlerinin düzenlediği bu eylem ve bunun arkasından geleceğinin ilan edilmesi, Fas'ta yeni bir kitle hareketinin başlangıcı olarak değerlendiriliyor.

Cidde'de temizlik işçileri greve çıktı

Şeriatçı Suudi Arabistan yönetimi, "yabancı" işçiler üzerindeki psikolojik ve yıldırma politikasını ağırlaştırıyor. Bu baskılar ile burada çalışan binlerce işçi ve emekçinin hakları gasp ediliyor. Yeni çıkan bir yasaya göre ise daha önce 1000 Suudi Arabistan Riyal'ı civarında olan senelik oturumlar (ikame), fahiş bir zamla, 4000 Riyal'e yükseltilmiştir.

Bu zamla, zaten karın tokluğuna çalıştırılan "yabancı" işçilerin (Yemenli, Pakistanlı, Nepalli, Endonezyalı, Sri Lankalı) yıldırılması ve daha yoğun baskı altına alınması da hedefleniyor.

Özellikle taşeron şirketlere bağlı çalışan temizlik işçilerinin yoğun emek harcamalarına rağmen, aldıkları maaşlar oldukça düşük. Suudi devleti, düşük ücretlere ek olarak oturum iznine yaptığı zamla işçilere daha ağır koşullar dayatıyor.

Şeriatçı rejimin bu pervasız saldırısına karşı harekete geçen Cidde kentindeki temizlik işçilerinin bir kısmı, on gün süren bir grev gerçekleştirdiler.

Grevin yasak olduğu, grev yapan işçilerin ise sınır dışı edilme ihtimalinin yüksek olduğu Suudi Arabistan'da, temizlik işçilerinin sergilediği "cüret" dikkate değerdir.

10 gün devam eden grev, kısmi de olsa bir kazanıma ulaştı. Çoğunluğu Asyalı (Sri Lanka, Nepal, Endonezya) olan temizlik işçileri, tehdit ve şantajla rağmen, taşeron firma ve belediyeye geri adım attırana kadar grevi sürdürdüler. Belirtildiğine göre, oturum izni için yapılan ödemenin %50'si, taşeron firma ve belediyeler tarafından üstlenildi.

Kentin daha çok emekçi semtlerini etkileyen greve, o bölgelerde çalışan işçilerin büyük çoğunluğunun katıldığı ve semtlerde çöp tepelerinin oluştuğu belirtildi.

Şeriatçı rejimin egemen olduğu bu ülkede yapılan grev yerel de olsa, büyük bir anlam taşıyor. İşçi sınıfının ezici çoğunluğunun "yabancı" olduğu Suudi Arabistan'da, yerli işçi sınıfının oluşması, CIA'nın yönlendirdiği şeriatçı rejim tarafından planlı bir politika ile engellenmiştir. Amaç, toplumu, işçi sınıfı gibi dinamik bir toplumsal güçten yoksun bırakmaktır. Bu açıdan, "yabancı" işçilerin grev yapmış olmalarının özel bir anlamı var.

Kapitalist kriz kışkacında Kıbrıs...

Kıbrıslı işçi ve emekçiler faturayı ödememek için ayakta!

Kıbrıs işçi ve emekçileri, kurtarma paketleri adı altında işsizliği, yoksulluğu, sefaleti, geleceksizliği dayatan Avrupa Birliği (EU), Avrupa Merkez Bankası (EZB) ve Uluslararası Para Fonu'ndan (IMF) oluşan 'Troyka'ya karşı mücadeleyi büyütüyor.

Avrupa Birliği ülkelerinde emperyalist kapitalist kriz yayılırken, İrlanda, Portekiz, Yunanistan ve İspanya'nın ardından Kıbrıs, mali yardım için Avrupa "Kurtarma" Fonuna başvuran beşinci ülke oldu. Kıbrıs'ın ardından Slovenya'nın iflası bekleniyor. İspanya'daki kriz daha da derinleşerek sürüyor. "Yardım" için henüz başvuruda bulunmamış olmasına rağmen İtalya'nın da bir ayağı kriz batağında.

Kriz, Kıbrıs'ın mali sistemini çözdü ve hızla çökme noktasına getirdi

Özellikle Rus oligarklarının finansal merkezi gibi hareket eden ve sıcak para transferleriyle soluk alan bir ekonomiye sahip olan Kıbrıs, bankacılık sisteminin çürütmesi ile bloke oldu.

2011 yılında Rusya'dan alınan 2,5 milyar Euro'luk krediye rağmen 2012 yılına gelindiğinde Kıbrıs ekonomisi yüzde 2,2 oranında geriledi. İşsizlik yüzde 15'e ulaştı. Borçlanma büyürken, nakit para sıkıntısı baş gösterdi.

Kıbrıs, 9 ay önce ülkedeki aşırı borçlanma yüzünden AB emperyalistlerinin oluşturduğu Avrupa Kurtarma Fonu'na başvurdu ve ihtiyaç duyduğu 17 milyar Euro'luk (ülkenin bir yıllık Gayri Safi Yurtiçi Hasılası'na denk düşüyor) kredinin sağlanamaması durumunda ekonomisinin Mayıs ayında iflas edeceğini bildirdi.

Başvuruyu aylarca oyalayan AB emperyalistleri 16 Mart'ta yapılan AB zirvesinde Kıbrıs'ın ihtiyaç duyduğu paranın 7 milyara yakın bölümünü kendi kaynaklarından sağlaması gerektiğine karar verdi. Avrupa Merkez Bankası, buna karşı konulması durumunda Kıbrıs'ın iki büyük bankasına kredi vermeyeceğini söyleyerek şantaj yaptı. Bu durumda bankaların çökmesi ve ülkenin iflasın eşiğine gelmesi söz konusuydu.

AB emperyalistlerinin dayattığı pakette banka mevduatlarından bir seferlik vergi alma koşulu işçi emekçi kitleleri ve emeklileri sokağa döktü. Kitlelerin büyüyen tepkisi parlamentoya geri adım attırdı ve Troyka paketi ilk kez oy birliği ile reddedildi. Bunun üzerine AB, Kıbrıs'a karşı ultimatom ve şantajlarını sürdürdü.

Acilen finansman alternatifleri aramaya başlayan Kıbrıs Maliye Bakanı, Rusya'daki görüşmelerden eli boş döndü ve alternatif yeni bir paketi onaylandı. AB ve IMF'den alınan 10 milyar Euro'luk kurtarma paketi karşılığında Halk Bankası (Laiki Bank) ile Kıbrıs Bankası'ndaki (Bank of Cyprus) 100 bin Euro'nun üzerindeki mevduatlardan yüzde 60'a varan oranlarda kesintiye gitme kararı alındı.

Rusya anlaşmayı sert bir dille eleştirdi. Bilindiği gibi kara para aklama, düşük vergi ve yüksek faizleri ile adeta vergi cenneti olan Kıbrıs bankalarında Rus oligarklarının 19 milyar dolar mevduatı bulunduğu,

Rus bankalarının ise ülkedeki varlığının 12 milyar dolar civarında olduğu tahmin ediliyor. Dolayısıyla 100 bin Euro üzerindeki hesaplara uygulanacak vergiler en çok Rusya'yı etkileyecek.

Kıbrıs'tan başka ülkelere yüklü miktarda para çıkarılmasının engellenmesi için kontroller sıklaştırıldı. Yurtdışına çıkanlar yanlarında en fazla bin Euro götürebilecek. Bankada mevduatları olanları kitlesel olarak etkisiz hale getiren uygulama ile Troyka, bir Euro bölgesi ülkesinde ilk kez para dolaşımına kısıtlama getirdi. Kıbrıs bu planın uygulanmasında bir laboratuvar görevi görüyor ve bu uygulama daha sonra İtalya, İspanya gibi ülkelerde de kullanılmak üzere hazırlanıyor.

Ama Kıbrıs Merkez Bankası'ndan yapılan açıklamaya göre, diğer AB ülkesindeki yatırımcılar daha Şubat ayında mevduatlarının yüzde 18'ini çekmişti. *Guardian*'da yer alan bir habere göre Kıbrıs bankalarında hesabı olan 100 kişi 700 milyon Euro tutarındaki sermayelerini yasaktan kısa bir süre önce çekerek (bunların arasında bir hafta önce Laiki Bank'tan 21 bin Euro'yu çekerek yurtdışındaki bir bankaya yatıran cumhurbaşkanı Anastasiades'in damadı da bulunuyor) yurtdışına kaçırdı.

Her ne kadar kurtarma paketi çerçevesinde Kıbrıs orta sınıfı ve yabancı sermaye bankadaki mevduatlardan bir defaya mahsus faiz ödeme zorunluluğu nedeniyle mağdur gibi görünse de sözde kurtarma paketi her zaman olduğu gibi işçi sınıfı ve emekçi kitleleri vurdu. İşçi ve emekçiler sermayenin zombi bankaları sayesinde önümüzdeki on yıllar boyunca uluslararası sermayenin esaretine verildi.

Kıbrıs hükümeti Troyka ile memorandum anlaşmasına vardı

Kıbrıs hükümeti ve Troyka'nın imzaladığı memorandum anlaşması ile devlet bütçesinde yüzde 4,5 oranında kısıtlamaya gidilecek ve kemer sıkma önlemleri alınacak. İlk etapta kamu işletmeleri özelleştirilecek. Özelleştirileceklerin başında elektrik kurumu, elektrik nakliyatı ve su şirketi geliyor.

Böylece 4.500 kamu emekçisi işten çıkarılacak.

Kemer sıkma önlemleri ile de sağlık sektöründen eğitim ve kültüre kadar, ayrılan ödenekler kısıtlanacak. Vergiler yükseltilecek. Emeklilerin maaşları düşürülecek.

Kıbrıs Cumhurbaşkanı Nikos Anastasiadis, kaleme aldığı 12 maddelik yeni kurtarma planında kumarhane yasağını da kaldırmayı hedefliyor. Bu adım büyük bir geri dönüş olarak değerlendiriliyor.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin önünde tek seçenek kalıyor: Gelecekleri için örgütlü mücadele!

Avrupa Birliği ve IMF'nin dayattığı ve Kıbrıs yönetiminin onayladığı 'kurtarma' paketine karşı her geçen gün tepkiler yükseliyor.

Salı günü Lefkoşe'de binlerce işçi ve emekçi sokağa çıkarak troykayı ve anlaşmaları protesto etti. Göstericiler emperyalistlere karşı sloganlar atarken, Almanya Başbakanı Angela Merkel'in posterlerini ateşe verdi.

Binlerce öğrenci derslere katılmayarak cumhurbaşkanlığı binasının önünde "Troika Go Home!" ve "Paralarımızı çalan hırsızlar ödesin!" sloganları eşliğinde krizin faturasını ödemeyeceklerini haykırarak gösteri düzenledi.

Laiki Bankasının aşamalı olarak kapatılması, kemer sıkma politikaları ve kayyum kararı banka çalışanlarını sokağa döktü. Troyka ile Kıbrıs hükümetinin vardığı anlaşmanın ardından Kıbrıs Merkez Bankası, "iyileştirme makamı" sıfatı ile Laiki Bankası ile Kıbrıs Bankası'na kayyum atadı. Bunu protesto eden Kıbrıs Bankası çalışanları, kayyum atama kararı iptal edilene kadar Merkez Bankası önünde kalacaklarını ve protestolarını sürdüreceklerini açıkladılar. Banka çalışanları işten atılmaları ve emeklilik fonlarından hazineye para aktarılması planlarına karşı da direniyorlar.

Kıbrıs'ta işçi sınıfı, emekçi kitleler ve gençlik mücadelenin sokakta kazanılacağını bizzat başlayan bu mücadele içinde öğrenecektir.

Halep'te çatışmalar Kürt mahallelerine sıçradı...

Suriye'deki Kürtlerin yaşadıkları kent, kasaba, mahalle ve köylerin çoğunda kontrolü elinde bulunduran PYD, bazı istisnalar dışında, Baas yönetimine bağlı Suriye Arap Ordusu ile çatışmaktan kaçındı. Baas yönetiminin de, PYD ile çatışmama politikası izlendiği biliniyor. PYD'nin denetimini ele geçirdiği alanlarda kayda değer bir çatışmanın yaşanmaması, yönetimin bu politikasının pratikteki yansıması oldu.

Bu politika, verili koşullarda her iki taraf için de, akla en uygun olanıdır. Zira Baas yönetiminin Kürtlerle, Kürtlerin Baas yönetimiyle çatışmaları her iki tarafın da zararına olacaktır. Buna karşın Halep'teki çatışmaların Kürt mahallelerine sıçraması ve çatışmaların birkaç günden beri devam etmesi, taraflar arasındaki fiili ateşkesin tehlikeye düştüğünü gösteriyor.

Gerçekte PYD'nin tutumu, silahlı çetelerin Türk devletinin desteği ile Serekaniye'ye başlattıkları saldırının ardından imzalanan ateşkes antlaşmasıyla değişmeye başladı. Çetelerle iki hafta savaştıktan sonra, Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) çapulcularının şefiyle anlaşma imzalayan PYD, Baas yönetimine karşı aldığı tutumda değişiklik yaptı ya da buna zorlandı. Zira PYD-ÖSO tarafından imzalanan antlaşmada, "kentleri birlikte kurtarmak" şeklinde bir madde de yer aldı. Bu ise, (ne kadar uygulandığından bağımsız olarak) iki tarafın Baas yönetimine karşı birlikte savaşma konusunda anlaştıkları anlamına geliyor.

Ateşkes anlaşmasının, İmralı görüşmelerinin ardından gelmesi dikkat çekmişti. Silahlı çeteleri Kürtlerin üzerine salan AKP iktidarının, bu yolla sonuç alamayınca, Suriye Kürtlerinin durumunu pazarlık masasına taşıdığına dair güçlü veriler. Bunu Öcalan ve diğer Kürt liderlerin, son günlerde "misaki milli sınırları" meselesini gündeme getirmelerinden de tahmin etmek mümkündür.

Serekaniye'de imzalanan ateşkesin zamanlaması ve AKP iktidarının da ateşkese destek vermesi, Ankara'daki Amerikancıların bu işteki rolüne işaret ediyor. Zira hem silahlı çeteleri Kürt halkının üzerine salan hem PYD-ÖSO anlaşmasını selamlayan aynı AKP iktidarıdır.

ÖSO ile anlaşmanın yapılmasından kısa süre sonra Halep'teki çatışmaların Kürt mahallelerine sıçraması, PYD'nin ve Kürt halkının ödediği ilk bedeller oldu. Bu ikisini birbirinden ayırt etmek olası görünmüyor. Zira çatışmaların Kürt mahallerle sıçraması, ÖSO'ya bağlı çetelerin söz konusu mahallelere girmesinden sonra başladı. PYD sonraki açıklamalarında bunu reddetse de, ANF'nin çatışmalarla ilgili haberinde de bu durum teyit edildi.

31 Mart tarihli haberde, çatışmaların ÖSO'ya bağlı güçlerin Baas yönetimine destek veren Arap ailelere saldırmasıyla başladığı, bir cami imamının idam edildiği, ordunun ise, ancak bundan sonra çatışmalara katıldığı ifade ediliyor. Silahlı çetelerin, Kürtlerin yaşadıkları Şeyh Maksud ve Eşrefiye mahallelerine girerek rejim yanlısı oldukları gerekçesiyle halka saldırması, PYD göz yummadan olabilecek bir şey

değildir.

Nitekim 3 Nisan'da ANF'ye konuşan YPG Genel Komutanı Sipan Hemo'nun, birbiriyle çelişen ifadeler kullanması da, ÖSO çetelerinin söz konusu mahalleye, PYD'nin oluruyla girdiğine işaret ediyor. Konuşmasının başında ÖSO'nun Kürt mahallelerine girmediğini iddia eden Hemo, aynı konuşmanın sonunda ise, mahalleyi hem ÖSO'dan hem Baas rejiminin ordusundan temizleyeceklerini söylüyor. Yani Hemo, ÖSO'nun kendi denetimlerindeki mahallelerde olduğunu bizzat ifade ediyor.

Hemo'nun çelişik, hatta gerçeği tersyüz eden ifadeler kullanması, basınç altında olduğunu hissettiriyor. Hemo'nun iddiasına göre, Baas rejiminin ordusu Kürt halkına saldırmış (ne ÖSO'ya ne PYD'ye), ardından çatışma çıkmış ve böylece ÖSO mahalleye girmiştir. Zira ÖSO, Suriye ordusunun saldırdığı alanlara sonradan giriyormuş...

Bu sözlerin hiçbir inandırıcılığı bulunmuyor. Zira ordunun silahlı çetelerin bulunmadığı bir yeri bombalamasının bir mantığı olamaz. Biliniyor ki, savaşa sahne olan kent ve yerleşim yerlerinin tümü de, silahlı çetelerin önceden mevzilendiği alanlardır. Yani olaylar Hemo'nun iddia ettiğinin tam tersi şekilde geliyor. Önce silahlı çeteler bir yere saldırıyor veya ele geçiriyor, ardından ordu o bölgeyi hedef alıyor. Kürt mahallelerinde bunun tesrinin yaşanması için hiçbir neden yok. Zira Baas yönetimi zaten 25 devletten devşirilen silahlı çetelerle savaşıyor. Hal böyleyken, Kürtlere savaş ilan etmesinin akla uygun bir açıklaması yoktur.

Kimseyle savaşmak istemediklerini ifade eden Hemo, aynı zamanda intikam amacıyla rejimin ordusuna saldırdıklarını söylüyor. Nitekim PYD'nin son açıklamasında da, orduya ait bir tankın imha edildiği ve 11 askerin öldürüldüğü iddia edilmişti. İntikam amacıyla da olsa, eğer bu haber doğru ise, bu, PYD'nin orduya bir çeşit savaş ilanı anlamı da taşıyor. Verili koşullarda Baas yönetiminin PYD ile savaşmak istemediği açık, ancak Halep'te yaşananlar, böyle bir

riskin oluşmaya başladığını da gösteriyor.

Halep'teki çatışmaların bedelini Kürt ve Arap halkları ödemiştir. Ezilen bir halkın temsilcisi olarak Hemo'nun, ÖSO çetelerinin, "rejime destek veriyorlar" diye mahalledeki Arapları katletmesini "olağan" karşılaması rahatsız edicidir. Daha da vahim olanı ise, çetelerin mahalleye girip halka saldırımlarına göz yuman PYD'nin, ÖSO ile suç ortaklığı yapma şüphesiyle karşı karşıya kalmış olmasıdır.

ÖSO, emperyalistler, Türk devleti, Katar ve Suudi Arabistan gibi ortaçağ zihniyetini temsil eden rejimlerin güdümünde olan gerici bir güçtür. Baas yönetiminin niteliğinden bağımsız olarak, bu çapulcular ne ahlaki, ne insani ne ilerici bir değer taşıyorlar. Emperyalistlerin güdümünde olan gerici bir gücün ezilen halklardan yana tutum aldığı ise, görülmüş şey değildir. Bu çetelerden Kürt halkına gelse gelse zarar gelir. Nitekim çatışmaların Kürt mahallelerine taşınması da bunu gösteriyor. Hemo'nun ifadesine göre 100 bin Kürt Halep'i terk etmiş durumda. Salt bu olay bile, kendi özgürlüğü için mücadele eden bir halkın, emperyalistlerle gerici devletler güdümündeki hareketlerden uzak durması gerektiğini göstermeye yetiyor.

"Bir süre önce Afrin yöresinde gerçekleştirdiğimiz bir toplantıda yaptığımız anlaşma gereği, Kürt bölgelerinde hiçbir silahlı gücü kabul etmiyoruz. Ne devletin güçleri ne de ÖSO bağlı hiçbir silahlı güç ve grup bölgemizde kalmayacak. Plan boşa çıkarıldıktan sonra mahallelerimizi bu güçlerden temizleyeceğiz. Biz bu savaşın bir tarafı değiliz ve hiçbir zaman da olmayacağız. Devlet ve ÖSO güçleri arasındaki iktidar hesaplarının tarafı olmayacağız..."

ANF ile mülakatında yukarıdaki sözleri de sarf eden Sipan Hemo'nun, silahlı çetelerden uzak durma eğilimi içinde olduğu seziliyor. Umalım ki, bu böyle olsun ve özgürlüğü uğruna mücadele eden Kürt halkı, emperyalistler güdümündeki çapulcularla aynı safta buluşmasın...

Devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmek için

1 Mayıs'ta kavga alanlarına!

1 Mayıs yaklaşıyor. Bu 1 Mayıs'ta da dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler, gençler, ezilen halklar sokaklara çıkacak, eylem alanlarında özgürlüklerine, geleceklerine ve haklarına sahip çıkacaklarını haykıracaklar. Bir kez daha, dünyanın hemen her yerinde, aynı gün devrim ve sosyalizm sloganları haykırılacak; sınıfsız, sınırsız ve savaşız dünya özlemi dile getirilecek.

Türkiye'de de yüzbinler alanlara çıkarak işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı kutlayacak.

**Sınıfın ve gençliğin kavga türküleri
1 Mayıs alanlarında buluşacak!**

Dünya proletaryası 2013 1 Mayıs'ı'nı kapitalizmin krizi ile karşılıyor. Bir dizi ülkeyi ekonomik iflasın eşiğine getiren, geri kalanını da tehdit eden kapitalist krizin faturasının kendilerine kesilmesine karşı çıkan işçi ve emekçiler şimdiden sokakları ısıtıyor. Yunanistan'da, Fransa'da, Belçika'da, Kıbrıs'ta ve daha birçok yerde emekçiler kavga bayrağını yükseltiyor.

Aynı durum gençlik cephesinden de yaşanıyor. Dünyanın bir dizi ülkesinde gençlik eğitim hakkı için alanlara çıkıyor. Kapitalizmin dayattığı geleceksizliğe yanıtını sokaklarda veriyor.

Türkiye'de de işçi ve emekçiler, sermayenin saldırılarına karşı alanları boş bırakmıyor. Mevzi direnişlere her geçen gün bir yenisi daha ekleniyor. DHL'de Yurtiçi Kargo'da, Kuzu Deri'de, İsmacco'da, Kazova'da ve bir dizi yerde direniş sürdürülüyor. Bunların yanında işçi sınıfı yeni direnişlere de hazırlanıyor. Kamu emekçileri hakları ve örgütlülükleri için eylem yapıyorlar. Sendikalarına sahip çıkıyor, toplu sözleşme talebini yükseltiyorlar.

Üniversite gençliği, sermayenin üniversitelerdeki tahakkümüne, faşist saldırılara, polis-ÖGB terörüne karşı kampüslerden sesini yükseltiyor. Çanakkale'de, Eskişehir'de, Ankara ve İstanbul'da sivil faşist-ÖGB-polis saldırılarına geçit vermeyeceğini haykırıyor.

Tüm bu süreçler 1 Mayıs alanlarında kesişecek. İşçi ve emekçiler ile gençler özgürlük ve gelecek haykırıışlarını mücadele alanlarından tek sesle yükseltecek.

**Emperyalist savaşlara karşı
1 Mayıs alanlarına!**

1 Mayıs aynı zamanda emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı bir mücadele çağrısıdır. Günümüzde başını ABD'nin çektiği emperyalist haydutlar çetesi, Ortadoğu ve Suriye'ye dönük emperyalist savaş ve saldırganlığın dozunu arttırıyor. Suriye'deki silahlı çeteleri eliyle savaşı körüklüyor. Irak'ı kan gölüne çeviriyor. İran'ı tehdit ediyor. Filistin halkının on yıllardır yaşadığı katliamlara ve yıkıma yenilerini ekliyor. Batılı emperyalist devletler Mali'de kan kokuları yayıyor.

Türk sermaye devleti ise emperyalizmin savaş ve saldırganlık politikaları doğrultusunda uğursuz rolünü oynamaya devam ediyor. Ortadoğu'da emperyalizmin jandarması misyonunu üstlenen sermaye devleti, emekçi halkların cellatlığına soyunuyor. Bir taraftan emperyalizmin silahlı çetelerine/katiller sürüsüne her

türlü desteği sunuyor. Başta silah olmak üzere her türlü lojistik ihtiyaçlarını karşılıyor. Cinayetlerin ülke topraklarından komuta edilmesine göz yumuyor. Daha da ötesi bunu bizzat kendisi sağlıyor. Diğer taraftan da ülkeyi NATO'nun arka bahçesine, savaş üssüne çeviriyor. Ülkenin dört bir yanındaki NATO üsleri yetmezmiş gibi, yeni radar sistemleri ve Patriot yığmağıyla Türkiye'yi, NATO'nun savaş üssü ve cephaneliği haline getiriyor.

Tüm bunlar emekçi halklar için ölüm ve yıkım demektir. Türk sermaye devletinin emperyalizmin akıttığı kana elini buluşturması demektir.

Gençlik bu kanlı ellerin hesabını 1 Mayıs alanlarında soracaktır, sormak zorundadır. Zira aynı kanlı eller emekçilere açlık ve sefaleti, gençliğe yozlaşma ve geleceksizliği dayatmaktadır. Gençlik 1 Mayıs alanlarına çıkarak emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadele bayrağını yükseltmelidir.

**Faşist baskılara,
sivil faşist-ÖGB-polis terörüne karşı
1 Mayıs alanlarına!**

Geride kalan dönem üniversitelerde saldırıların yoğunlaştığı bir süreç oldu. Bir dizi üniversitede faşist saldırılar yaşandı. Özgürlüklerine ve geleceklerine sahip çıkan öğrenciler ÖGB'lerin terörüne maruz kaldı. Daha da ileri giden ÖGB'ler öğrenci bıçakladı. Tüm bunları dizginsiz polis terörü izledi. Üniversitelilere saldıran polis, kampüsleri savaş alanına çevirdi. Arkasından üniversite yönetimlerinin soruşturma-ceza terörü devreye sokuldu.

Ancak gençliğin saldırılara yanıtı net ve tok oldu. Saldırıları her defasında direnişle göğüsledi. Ne faşist

saldırılarına ne ÖGB-polis terörüne geçit verildi. Üniversitelerin gerçek sahipleri bir kez daha saldırılara barikat ördü. Soruşturma-ceza terörüne karşı eğitim hakkını sahiplenmeyi ısrarla sürdürdü.

Saldırılarına en güçlü yanıtın verileceği yer ise 1 Mayıs alanları olacak. Gençlik tüm saldırılara karşı kampüslerden 1 Mayıs alanlarına akacak.

1 Mayıs, dönem çalışmasının aynası olacak!

2013 1 Mayıs'ı genç komünistler için de özel bir yer tutacak. Zira 1 Mayıs dönem boyunca yoğun tartışmalar eşliğinde yürütülen devrimci gençlik faaliyetine ayna tutacak. Genç komünistlerin kitle çalışmasına dair yapılan tartışmaları ne kadar hayata geçirebildikleri, çalışmayı tartışmalar ekseninde örüp öremedikleri 1 Mayıs alanlarında tüm açıklığı ile kendisini gösterecek.

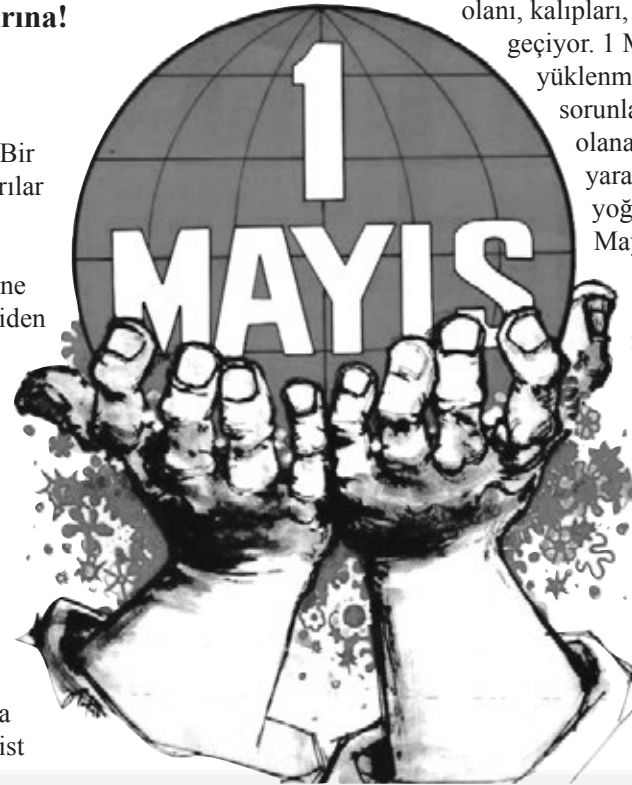
Bu açıdan güncel sorumluluğumuz dönemin politik atmosferini olabildiğince etkin ve güçlü bir şekilde değerlendirebilmektir. Bunun yolu ise alışılmış

olanı, kalıpları, rutini parçalayıp atmaktan geçiyor. 1 Mayıs çalışmasına

yüklenmek, halihazırda aşılamayan sorunların geride bırakılmasına da olanak sağlayacaktır. 1 Mayıs'ın yarattığı atmosfer, çalışmanın yoğunlaşacak olması ve 1 Mayıs alanlarına geçmiş yılları kat be kat aşan kitlesellikle çıkılması hedefi, kendi içinde dar sayılabilecek bu süreci özelleştirmekte ve çözücü bir anahtara da çevirmektedir.

Deyim yerindeyse, 1 Mayıs, genç komünistler için bir sınav olacaktır; bütünlemesi olmayan bir sınav...

**(Ekim Gençliği'nin
Nisan 2013 tarihli 144.
sayısından alınmıştır...)**

Marmara İletişim Fakültesi'nde faşist saldırı

Baş faşistlerden Alparslan Türkeş'in ölüm yıldönümünün yaklaşmasını vesile ederek saldırılarını arttıran faşist gruplar, bugün de Marmara Üniversitesi'nin Nişantaşı Kampüsü'nde devrimci ve ilerici öğrencilere saldırdı.

Saldırının öncesinde özel güvenlik, sivil polis, okul idaresi ve faşistler işbirliği yaparak saldırının zeminini hazırladı. Önceden planlanan saldırı için okul dışından faşist çetelerin getirildiği görüldü. Faşistlerin saldırı sırasında taşın yanı sıra bıçak da kullandığı görüldü. Bir Ekim Gençliği okuru, bu sırada üniversitedeki Tugay isimli faşist tarafından bıçaklandı.

Saldıran faşist gruba kitle taşlar ve sloganlarla karşılık vererek okulun A kapısına doğru çekildi. Atılan taşlar sonucu birçok öğrenci yaralanırken, idare-özel güvenlik-polis-sivil faşist işbirliği sonucunda kitlenin çekildiği A Kapısı'nın öğrencileri sıkıştırmak için önceden kilitlendiği görüldü.

Yaralanan Ekim Gençliği okuru, öğrencilere saldırının arkasında kimin olduğunu ajitasyon konuşmalarıyla teşhir etti. Bıçakla yaralanan Ekim Gençliği okuru Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde tedavi edilerek taburcu edildi. Koluna ve başına dikişler atılan Ekim Gençliği okurunun sağlık durumu iyi.

Üniversite yönetimi, her zaman olduğu gibi faşist saldırıları görmezden geldi, saldırganları kolladı. Daha önce de aynı fakültede tek başına gördükleri devrimci ve ilerici öğrencilere saldıran faşistlere hiçbir soruşturma, ceza verilmedi. Daha önceki bir saldırıdan sonra dekana şikayetini bildiren bir öğrenciye dekan Yusuf Devran 'vatanını sevmesini' telkin etmiş ve ODTÜ direnişi ile dayanışma amaçlı yapılan eyleme neden katıldığını sormuştu.

Ekim Gençliği / Marmara Üniversitesi

Genç komünistler Çayan'ın mezarı başındaydı!

Ekim Gençliği, Kızıldere direnişini selamlamak ve katledilen devrimcileri anmak için Mahir Çayan'ın mezarı başında bir anma programı gerçekleştirdi.

Karşıyaka Mezarlığı 2 No'lu kapıda bulunan komünistler "Devrimci direniş ve kararlılığın, devrim uğruna kendini adamanın adıdır Kızıldere" pankartı ve kızıl flamalarıyla kortejlerini oluşturarak Çayan'ın mezarı başına yürüdüler.

Mahir Çayan'ın mezarı başına gelindiğinde anma programı Kızıldere'de şehit düşen on devrimcinin şahsında tüm devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından Mahir Çayan ve 9 yoldaşının Kızıldere'de destansı bir direniş göstererek şehit düşmelerine kadar olan süreç anlatıldı ve söz Ekim Gençliği temsilcisine bırakıldı.

Ekim Gençliği adına yapılan konuşmada Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya şahsında cisimleşen '71 devrimci kopuşunun anlamı üzerinde duruldu. Devletin de devrimci kopuşa karşı önlem aldığı ve katliamlara giriştiği belirtildi.

'71 kopuşunun onyıllar geçtikten sonra önemini

kaybetmediği, aksine tasfiyeci bir savrulmanın yaşandığı, reformizmin yaygınlaştığı ve devrimci örgütten kaçışların hızlandığı böylesi bir süreçte onların mücadelesine sahip çıkmanın önem kazandığı belirtilen açıklama şu sözlerle son buldu:

"Eğer bu mirası yaşatacak ve yarınlara taşıyacak olan bizlersek, anıları bizlerin omuzlarında ve sorumluluğunda devrimin en güzel armağanıdır.

Hak etmek için devrime hazırlanmak, devrime hazırlanmak için de devrimi yaşamak gerekmektedir."

Anma, Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun seslendirdiği marş ve türkülerle son buldu.

Mahir'in mezarı başından ayrılan komünistler tekrar kortej oluşturarak Kızıldere şehitlerinin idamlarını durdurmak için yola çıktıkları Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın mezarı başına gelerek burada da bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirdiler. Eyleme BDSP de flamalarıyla katılarak destek verdi.

Ekim Gençliği / Ankara

**"Mahirler'in yolundan
devrime yürüyoruz!"**

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), Kızıldere direnişinin 41. yıldönümünde "Mahirler'in yolunda devrime yürüyoruz" başlıklı anma etkinliği gerçekleştirerek Mahirler'in direniş ruhuyla 1 Mayıs'a yürüme çağrısı yaptı.

Kadıköy'de düzenlenen anma, Kızıldere'de şehit düşenler şahsında devrim ve sosyalizm şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Etkinlikte kavga şiirleri liseliler tarafından seslendirildi. Nazım Hikmet'in "Tanya" adlı şiirinin tiyatral bir biçimde seslendirildiği etkinlik, DLB adına yapılan konuşmayla devam etti.

Sefaköy İşçi Kültür Evi Müzik Grubu'nun seslendirdiği devrimci türküler ve marşlarla devam eden etkinlikte bir DLB'li bağlama dinletisi sundu.

Şiirle süren etkinlikte, devrimci direniş geleneğini sahiplenme çağrısında bulunan BDSP temsilcisi, her alanda devrime hazırlanma çağrısı yaptı.

Etkinliğin ardından Kadıköy'deki Eminönü İskelesi önünde toplanan DLB'liler üzerinde şehitlerin resimleri olan "Mahirlerin yolunda devrime yürüyoruz!" pankartı açarak, kızıl flamalar taşıdılar.

Devrimci Liseliler Birliği adına okunan basın açıklamasında, Kızıldere'yle yükseltilecek mücadelenin işçi sınıfı bayrağı altında devam ettiğine dikkat çekilerek, devrim ve sosyalizm davasını sahiplenmenin ve yaşatmanın yegane yolunun kavgayı büyütmeyle geçtiği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DEÜ'de Kızıldere anması

Dokuz Eylül Üniversitesi Dokuz Çeşmeler kampüsünde gerçekleştirilen Kızıldere anması, Hukuk Fakültesi önünde toplanan kitlenin Hazırlık Binası'na yürüyüşüyle başladı.

Kızıldere'de katledilen on devrimcinin fotoğraflarının ve "Kızıldere son değil, savaş sürüyor" şiarının yer aldığı ozalitin taşındığı yürüyüşte, katliamcı kimliği ile bilinen devletin, 30 Mart 1972 yılında da katliamlarından birini gerçekleştirdiği, Kızıldere Katliamı ile ülkedeki devrimci muhalefeti bitirmeyi amaçlayanların, amaçlarına ulaşamadığı, bugünün devrimcilerinin Kızıldere ruhuyla

mücadelelerine devam ettikleri vurgulandı.

Sivil polislerin yoğun "ilgisine" konu olan anma etkinliği, Hazırlık Fakültesi önünde yapılan saygı duruşunun ardından okunan basın metni ile devam etti. Açıklamada Kızıldere'nin bugüne aktarılan mesajı vurgulandı.

Etkinlik Mahirim şiirinin okunmasının ardından söylenen devrimci marşlar ve türkülerle son buldu.

Devrimci Gençlik, Ekim Gençliği, Gençlik Cephesi ve SGD tarafından örgütlenen anmaya DPG, Kurtuluş Yolunda Dev-Genç, İzmir Hareket Tiyatrosu destek verdi.

Ekim Gençliği / İzmir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ON'ların mirası komünistlerin elinde!

Sarıgazi

Üçler Market önünde buluşan komünistler buradan "ON'ları anmak devrim ve sosyalizm kavgasını yükseltmektir!/BDSP" şiarlı pankart eşliğinde Demokrasi Caddesi girişine yürüdüler.

BDSP imzalı kızıl flamaların ve meşalelerin taşındığı yürüyüş sonunda komünistler, devrim ve sosyalizm şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirdiler.

Ardından yapılan açıklamada ilk olarak on yiğit devrimcinin siper yoldaşlığının ve devrim davası uğruna tereddütsüzce ölebilmenin sembolü oldukları vurgulandı. ON'ların şahsında dönemin devrimcilerinin adanmışlıklarına ve kararlılıklarına vurgu yapılan açıklamada, sınıf devrimcilerinin bu büyük devrimci mirasın bugünkü taşıyıcıları olduklarının altı çizildi.

Açıklama, '71 devrimcilerinin mirasını omuzlama çağrısının ardından hep bir ağızdan söylenen

Avusturya İşçi Marşı ile son buldu.

Esenyurt

Esenyurt'ta Depo Kapalı Cadde girişinde toplanan ve "Devrimci direniş ve kararlılığın, devrim uğruna kendini adamanın adıdır Kızıldere" pankartını açan BDSP'liler meşaleler ve flamalar eşliğinde yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda katliamcı devletin gerçek yüzü teşhir edilirken devrimci mücadelenin devam ettiği ifade edildi.

"Mahir, İbo, Deniz! Sürüyor sürecek mücadelemiz!" sloganlarının atıldığı yürüyüşün ardından cadde sonunda ON'lar şahsında devrim şehitleri anısına saygı duruşuna geçildi.

Basın metninde '71 devrimci kopuşu ve Mahirler'in mücadelesinin anlamı vurgulandı. Basın açıklamasının ardından yapılan konuşmada ise 1 Mayıs çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye-Esenyurt

İstanbul'da Kızıldere anmaları

Mahir Çayan ve 9 yiğit devrimcinin Kızıldere'de şehit düşüşünün 41. yılında yapılan eylemlerle mücadelenin sürdüğü ifade edildi. Kızıldere anmalarının İstanbul'daki merkezi Taksim'di. Gün boyu Taksim İstiklal Caddesi üzerinde Kızıldere şehitlerinin fotoğrafları taşınıp, onları anan sloganlar atıldı. Özgürlük, barış, demokrasi, kardeşlik vurguları tüm eylemlerin ortak paydasıydı.

Taksim'de ilk anma eylemini Sosyalist Yeniden Kuruluşçu Gençler gerçekleştirdi. Gerçekleşen bir diğer eylem, 2011 yılında kişisel imzalara açılarak çağrısı yapılan "Direnişin ve dayanışmanın tarihi onurumuzdur" şiarı arkasında toplanan yüzlerce kişi tarafından gerçekleştirildi.

Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Meydanı'na yürüyen kitle ellerinde Kızıldere'de katledilen 10 yiğit devrimci ile İbrahim Kaypakkaya ve Deniz Gezmiş'in fotoğraflarıyla yürüdüler.

AKA-DER, Emek ve Özgürlük Cephesi, Emekçi Hareket Partisi, Devrimci Hareket, Kaldıraç, Proleterce Devrimci Duruş ve ODAK Taksim'de yaptıkları yürüyüşle Kızıldere'yi andı.

Galatasaray Lisesi önünde başlayan yürüyüşte, şehitlerin resimleri de taşındı.

Anma devrim şehitlerini için yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ardından basın açıklaması okundu.

Dev-Lis ve Dev-Genç de Kızıldere'nin yıldönümü vesilesiyle Taksim'de bir eylem gerçekleştirdi. Galatasaray'da toplanan kitle, sloganlar eşliğinde Taksim Meydanı'na yürüdü.

Yeni Demokrat Gençlik, Sarıgazi'de yaptığı eylemle Kızıldere şehitlerini andı.

Sarıgazi Üçler market önünde yürüyüşe başlayan YDG'liler, "Mahir'den İbrahim'e selam olsun direnişe!" pankartı ile Mahir, Deniz ve İbrahim'in resimlerini taşıdılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da Kızıldere anmaları

Kızıldere katliam ve direnişi Ankara'da da bir dizi eylemle selamlandı. Siyasal gruplar ayrı ayrı ve bir arada yaptıkları eylemlerle devrimci geleneğe sahip çıkma çağrısı yaptılar

78'liler Girişimi, BDP, ESP, EHP, Kaldıraç, SYK ve Devrimci Yolda Özgürlük Mahir Çayan'ın mezarı başında ortak bir anma etkinliği gerçekleştirdi. 2 No'lu kapıda buluşan bileşenler "Kızıldere direnişini selamlıyoruz!, Kızıldere katliamının hesabını soracağız!, Onları unutmadık unutturmayacağız!" pankartı arkasında Mahir'in mezarı başına kadar sloganlarla yürüdüler.

Mahir'in Mezarı başına gelindiğinde 1 dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından kurumlar adına ortak basın açıklaması okundu ve EHP adına bir konuşma gerçekleştirildi. Eyleme Partizan da destek verdi.

Gün boyunca Mahir Çayan'ın mezarı başında Toplumsal Dayanışma, Devrimci Hareket, Devrimci 78'liler Federasyonu, Devrimci Gençlik ve Halkevleri tarafından da anma etkinlikleri gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Avukatlara yönelik polis terörü sürüyor...

Polis terörüne karşı mücadeleye!

Sermaye devleti toplumsal yaşamın tüm alanlarına yaydığı terörü artırıyor. Avukatlar da bu terörden fazlasıyla paylarını alıyorlar. Genelde toplumsal yaşamın tüm alanlarına, özelde avukatlara yönelik saldırıların temel nedeni emperyalist-kapitalist sistemin gerici çıkarları açısından tehdit olan herkesi baskı altına almaktır. Daha önce ÇHD Genel Başkanı ve yöneticilerine dönük gözaltı ve tutuklama terörüne yeni bir halka daha eklendi. İstanbul Barosu avukatlarından Bülent Kurt polis terörüne maruz kaldı.

Avukat Bülent Kurt müvekkilleri olan Ali Sarıkaya ve Ahmet Sarıkayı’nın gözaltına alınmasının ardından karakola gitti. Karakolun girişinde iki polis tarafından tartaklandı. Tartaklanma görüntüleri ortaya çıktı. İşkenceci polisler Avukat Bülent Kurt’tan şikayetçi oldular. Bülent Kurt’ta polislerden şikayetçi oldu. Savcılık polisin şikayetini inceledi. Bülent Kurt’un direnme eylemini gerçekleştirmediği kanaatine vararak dosyayı kapattı. Buna rağmen Adalet Bakanlığı soruşturma izni verdi.

Avukat Bülent Kurt yaptığı açıklamada yaşananları kamuoyu ile paylaştı. Bülent Kurt her şeyin Urfa’lı iki kişinin PKK’lı olmakla suçlanmasıyla başladığını belirtti. Bu nedenle karakola giden Bülent Kurt hakarete maruz kaldığını belirtti. Kurt iki polis tarafından tartaklandı ve nezarethaneye kondu. Avukat Bülent Kurt’un açıklamalarını kamera görüntüleri ve bilirkişi raporu da doğruladı. Tüm bu kanıtlara rağmen Adalet Bakanlığı’nın izni ile **“polise direnme suçlaması”** ile Bülent Kurt hakkında dava açıldı. Dava İstanbul 7. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülecek. Polislerin yargılanıp, yargılanmayacakları ise henüz netleşmedi.

AB polisi baskı ve işkencede sınır tanımıyor...

Tüm bu yaşanan baskı ve işkenceler, geçtiğimiz yıllarda yeniden düzenlenen Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu ile yasal zemine kavuşturulmuştu. PVSK’da yapılan değişikliklerden güç alan polis baskı ve işkencenin dozajını iyice artırdı. Polis kurşunu ve şiddeti nedeniyle yaşanan ölümler hızla artmaya başladı. Kolluk güçleri son dönemde hukukçuları da hedefe çaktılar. Avukatlar da polis teröründen paylarını almaya başladılar. ÇHD operasyonu sürecinde yaşananlar, bu durumun en açık kanıtıdır.

Avukatlar açısından karakolda müvekkilleriyle görüşmek tam bir işkenceye dönüşmüş bulunuyor. PVSK’dan güç alan kolluk güçleri görevlerini yapmaya çalışan Avukatlara şiddet uygulama konusunda en ufak bir tereddüt yaşamıyorlar. Avukatların tekme tokat dövüldükten sonra dışarı atılması türünden olaylar normalleştirilmek isteniyor.

Son olarak Avukat Bülent Kurt’un yaşadıkları polisin yasalarla belirlenmiş resmi hukuku dahi ayaklar altına aldığı en açık kanıtıdır. Üstelik bu pervasızlığa üst makamların tümü göz yummakta, son olayda olduğu gibi Adalet Bakanlığı mağdurların yargılanması kararlarının altına imza atmaktadır.

Bir yandan faşist sermaye devleti sözcülerinin ağzından demokratikleşme masalları dökülüyor, öte yandan polis terörü yaygınlaşıyor. Polislerin sokak

ortasında yaptığı işkenceler artarak sürüyor. Polis istediği kişileri ve araçları “suç işleyebilir” gerekçesiyle durdurabiliyor. Kimliklerine el koyabiliyor.

Sermaye iktidarı, sömürü, baskı ve devlet terörü üzerine kurulmuştur. Polisin, Avukat Bülent Kurt’a karakolda uyguladığı terörün kaynağı, sermaye devletidir. Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu polisin işçi ve emekçilere yönelik terörünü meşrulaştırmanın araçlarından biridir.

Sermaye düzenin bekçileri olan kolluk güçlerinin faşist şiddetine en büyük desteği yine bizzat sermaye devleti verdi. Devlet terörünün iyi bir icracısı olan kolluk güçleri kolayca yüksek makamlara tırmanabildi. “Bin operasyon” a imza atmakla, cinayetlerle, katliamlarla övünen Mehmet Ağar vb. polis şefleri üst görevlere yerleştirildi.

Adalet Bakanlığı kolluğu korumaya ve kollamaya devam ediyor

Mahkeme savcısı Adalet Bakanlığı Ceza İşleri Genel Müdürlüğü’ne yazdığı yazıda, “Direnme eyleminin Kurt tarafından gerçekleştirildiğine dair delil elde edilemediği gibi bu konuda kanaatin de oluşmadığı” için koğuşturma verilmemesini istedi. Buna rağmen Ceza İşleri Genel Müdürlüğü kovuşturma izni verdi.

Avukat Bülent Kurt’un yargılanması için düğmeye basan Adalet Bakanlığı’nın ilk kirli icraatı bu değildi.

Adalet Bakanlığı daha önce de birçok kirli icraatın altına imza atmıştır. Adalet Bakanlığı halen birçok cezaevinde tutsaklar arasındaki sosyal teması engellemektedir. Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılan politik tutsaklar üzerindeki tek kişilik hücre işkencesi sürüyor. Havalandırma hakları ise 1 ile 4 saat arasında sınırlandırılıyor. Tutsakların hapisaneye her girişlerinde çıplak soyularak aranması vb. onur kırıcı uygulamalar sürüyor. Uygulamaya boyun eğmeyen tutsaklar **“görevli memura direnme ve hakaret etme”** vb. sudan gerekçelerle hücre cezalarına maruz bırakılıyorlar.

Son dönemde avukatlara yönelik olarak yoğunlaşan baskı ve şiddetin asıl mesajı işçi ve emekçilere yöneliktir. Zira işçi ve emekçilerin iradesi teslim alınmak isteniyor. Peki neden? Çünkü işçi ve emekçiler teslim alınmadan emperyalist savaş ve kapitalist sömürü politikalarının başarıya ulaşması mümkün değildir. Sosyal yıkım programlarının hayata geçirilmesi ham bir hayaldir.

Düzen ve devrim cephesi arasındaki çatışmanın en çıplak haliyle yaşandığı, düzenin saldırılarının avukatları da kapsayacak şekilde genişlediği bu dönemde uygulanan devlet terörüne karşı örgütlü devrimci mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Yapılması gereken emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye, faşist baskı ve işkencelere karşı devrimci mücadeleyi yükseltmek, devrimci sınıf mücadelesini büyümektir. Bu mücadeleyle elde edilecek kazanımlar genelde faşist devlet terörünün, özelde avukatlara yönelik polis şiddetinin son bulması için önemli bir adım olacaktır.

ÇHD hapisane raporunu açıkladı

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Cezaevi İzleme Komisyonu, Tekirdağ 1 ve 2 No’lu Cezaevi’nde yaptığı incelemeler sonucunda hazırladığı Mart 2013 Hak İhlalleri Raporu’nu, 1 Nisan günü yaptığı basın toplantısı ile kamuoyuna açıkladı.

İstanbul Barosu Orhan Adli Apaydın Konferans Salonu’nda yapılan toplantıyı, Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Cezaevi İzleme Komisyonu’ndan avukatlar Halil Kocabaş, Ekim Bilen Selimoğlu ve Evrim Deniz Karatana gerçekleştirdi.

Yaklaşık 50 tutuklu ve hükümlü ile yapılan görüşmeler sonucunda hazırlanan rapor, sağlık, yiyecek, sohbet hakkı, kitap-dergi-gazete okuma ve edinme, işkence ve kötü muamele, radyo edinme hakkı, açık ve kapalı görüş, iletişim, dilekçe, infaz hakimliğine başvuru ve diğer haklar olarak ayrılarak sıralanıyor.

Raporda, kitap sınırlamasının mahkumların ve kamuoyunun tepkisi ile geri çekildiği de hatırlatılarak şu ihlallere değiniliyor:

- Göz doktorunun gelmemesi, çözücü müdahalelerde bulunmaması. Cezaevi doktorunu sevkleri 10-15 gün ertelemesi,
 - 10 kişi ile 10 saat olan sohbet hakkının, 6 kişi ve 6 saat olarak 2,5 ve 3,5 saatlere bölünerek uygulanması,
 - Bayella marka sağlıksız gıdaların tutuklulara verilmeye devam edilmesi,
 - Kürtçe yayın yapan radyoların dinlenmesinin önlenmesi için radyoların toplanması,
 - Mektupların en az bir ay gecikmeyle verilmesi, mektupların üzerinin karalanması ve fotokopisinin verilmesi,
 - Infaz hakimliğine verilen itirazların hiçbirisinin kabul edilmemesi,
 - Ayağında platin olduğu hapisane yönetimi tarafından raporlandığı halde, Mehmet Kocalar adlı mahkumun sürekli ince arama dayatması yapılarak işkenceye tabi tutulması,
 - Hücrede renkli kalem çıkması nedeni ile tutukluların saldırıya uğraması ve sürgün sevke uğratılması.
- Toplantıda, tutuklulara yönelik keyfi nedenlerle saldırıldığını, soruşturmalar açıldığını ve cezalar verildiği vurgulanarak, bu yöntemlerle infazların yakıldığına dikkat çekildi. Şu an bir çok tutuklunun bu yolla tahliyelerinin ertelendiği ifade edildi.
- Kitap uygulamasının özellikle siyasi tutuklulara yönelik olduğu vurgulanan toplantıda, tutukluların politik kimliklerine bir saldırı uygulamasına dönüştürüldüğü ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Cumartesi Anneleri kayıp gazeteciyi istiyor

Cumartesi Anneleri, gerçekleştirdikleri 418. hafta açıklamasıyla kayıpların haberlerini sansürleyen basına dikkat çekerek 19 yaşında kaybedilen Nazım Babaoğlu'nun akıbetini sordu.

30 Mart günü Galatasaray Meydanı'nda "Failleri belli, kayıplara nerede?" pankartını açarak oturma eylemine başlayan anneler ellerinde kayıplarını fotoğrafları ve kızıl karanfiller taşıdılar. Eylemde kayıp yakınlarından Murat Yıldız'ın annesi Hanefi Yıldız, Hasan Ocak'ın abisi Ali Ocak, Hüseyin Taşkaya'nın oğlu Şerif Taşkaya söz aldı.

Murat Yıldız'ın annesi Hanefi Yıldız, Roboski Katliamı'yla ilgili yayınlanan rapora dikkat çekerken Hasan Ocak'ın abisi Ali Ocak "adalet talebimize karşı yalan duvarlarıyla karşılaştık" diyerek "yeni süreç" iddialarına değindi.

Hüseyin Taşkaya'nın oğlu Şerif Taşkaya ise babası ve Nazım Babaoğlu'nun kaybedildiği süreçte bölgedeki durumu yansıttı. Abdullah Çatlı, Haluk Kırıcı gibi kontra gerillanın bilinen isimlerinin bölgedeki etkinliklerine dikkat çeken Taşkaya Bucak aşiretinin kirli faaliyetlerini anlattı.

"Abonelerin isimlerini istediler!"

Özgür Gündem muhabiri Nazım Babaoğlu'nun kaybedilmesine dair ise ilk olarak aynı dönem Urfa Özgür Gündem sorumluluğu yapmış Bayram Balcı'ya söz verildi. Balcı, Urfa'da devletin ölüm listesinde 22 ismin bulunduğunu bunlardan sadece bir kişinin kurtulabildiğini söyledi.

Babaoğlu'nun Sedat Bucak'ın evinde sorgulandığını aktaran Balcı, ondan sadece gazete abonelerinin isimlerinin istendiğini, kabul etmediği için kaybedildiğini ifade etti.

Eylemde ayrıca Nazım Babaoğlu'nun annesi Makbule Babaoğlu'nun ses kaydı dinletildi.

Basın halka karşı sorumludur!

Bu haftanın basın açıklamasını gazeteci Semra Çelebi okudu. Çelebi, "Basın iktidarlara karşı değil, halka karşı sorumludur!" dedi.

"Sesi susturulanların sesi olmak, işlenen insanlık suçlarını açığa çıkartmak için bir avuç gazeteci yaşamlarını ortaya koyarak mesleklerini icra etti" diyen Çelebi, Babaoğlu'nun kaybedilişi sürecini aktardı.

Bucak aşiretinin kontra gerilla olarak bölgede yaptıkları haber yapılıp, öğretmenlere tecavüz eden korucular haberi gazetenin manşetinde yayınlanınca tehditlerin arttığını aktaran Çelebi, Babaoğlu'nun bu süreçte kaybedildiğini söyledi.

Eyleme Roboskili annelerin de katılacağı fakat yetiemedikleri bilgisi verilip Roboskili annelere selam yollanarak eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

4. yargı paketi aldatmacası

Sermaye devleti ve onun dinci-gerici hükümeti AKP, 4.yargı paketini "demokratik yargı" gibi süslemelerle açıkladı. Bu paketin tutuklu gazetecilerin tahliyesine zemin hazırlayacağını ifade eden AKP şefleri, insan hakları ve ifade özgürlüğü bağlamında bazı kanunlarda değişiklik yapıldığını ve AİHM'in etkin soruşturma yürütülmediği konusunda Türkiye'yi mahkûm ettiği soruşturmaların yeniden açılabilceğini söylüyor. Yani, Türkiye'nin mahkûm olduğu Hrant Dink dosyasının da yeniden açılabilceğini belirtiyor.

Ama bu yargı paketinin işçi ve emekçiler açısından hiçbir gerçekleşme olasılığı yok. Çünkü bugün Hrant'ın eylemlerine katılanlara, adalet isteyenlere soruşturmaların açıldığı, cezaların yağdığını biliyoruz. Yine insan hakları konusunda ihlallerin çok yaşandığını sokak ortasında kolluk güçlerinin insan öldürdüğünü, işkence yaptığını yaşıyoruz. Yine bizler tutuklu gazeteci sayısının 50'nin üstünde olduğunu ve bu sayının her geçen gün artacağını da biliyoruz. Aslında bu yargı paketi AİHM'e giden dosyaların önüne geçmek için yapıldı. Çünkü sermaye devleti AİHM tarafından birçok cezai yaptırıma uğradı ve uğramaya devam ediyor.

Pakette şöyle bir madde var: "Yargılamanın uzun sürmesi nedeniyle kamulaştırma bedelinin geç ödenmesinden dolayı ortaya çıkan hak kayıplarının giderilmesi amacıyla düzenleme yapılıyor. Buna göre, açılan davanın 4 ay içinde sonuçlandırılmaması halinde, bu sürenin bitiminden itibaren başlamak üzere, ödeme tarihine kadar geçecek süre için hesaplanacak kanuni faiz hak sahibine ödenecek." Ama bugün işe iade davası açanların mahkemeleri aylarca sürüyor. Sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin hukuki mücadeleleri aylarca mahkemelerde sonuçlanmıyor.

"Halkı, askerlik hizmetinden soğutacak etkinlikte teşvik veya telkinde bulunanlara veya propaganda yapanlara 6 aydan 2 yıla kadar hapis cezası verilmesinde, suçun unsuru, "askerlik hizmetini yapanları firara sevk edecek veya askerlik hizmetine katılacak olanları bu hizmeti yapmaktan vazgeçirecek şekilde teşvik ve telkinde bulunmak" şeklinde değiştiriliyor. Bugün "emperyalist savaşa hayır" demek, "Bu savaş bizim savaşımız değil" demek ve "emperyalist işgaller için işçi ve emekçilerin savaşa katılmamaları" çağrısı yapmak suç oluyor. Emperyalist hesaplar peşinde koşanlara karşı kardeş halklarla savaşmama çağrısı yapmak suç sayılacak. Görülüyor ki sermaye devleti bu paketle dikensiz gül bahçesi yaratma hevesini yasal kılıfa sokmaktadır.

"Yakalanan veya tutuklanan kişiler; yakalama ve tutuklama işlemine karşı kanunda öngörülen başvuru imkânlarından yararlandırılmazlarsa, maddi ve manevi her türlü zararlarının tazminini isteyebilecek. Gözaltı ve tutukluluk süresi başka bir hükümlülüğünden indirilen kişiler; tazminat isteyebilecek." Bunun da hiçbir inandırıcılığı bulunmuyor. Zira bunlar sadece kâğıt üzerinde kalan göstermelik maddelerdir.

Gerçek adalet sermaye devletinin hazırlamış olduğu yargı paketlerinde değil işçi ve emekçi iktidarının kurulduğu sosyalist düzendedir. Gerçek adalet için bugünden mücadele bayrağını yükseltelim ki gerçek suçluları, yani burjuvaziye hak ettiği tarihin çöplüğüne atalım. Bizler bunu yapabilecek güçteyiz.

Z. Can

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Hacı Halil Mah. Hükümet Cad. No:24 / B, Gebze / KOCAELİ

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

İşçilerin Birliğı
Halkların Kardeşliğı için

Mayıs'ta
alanlara!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu